

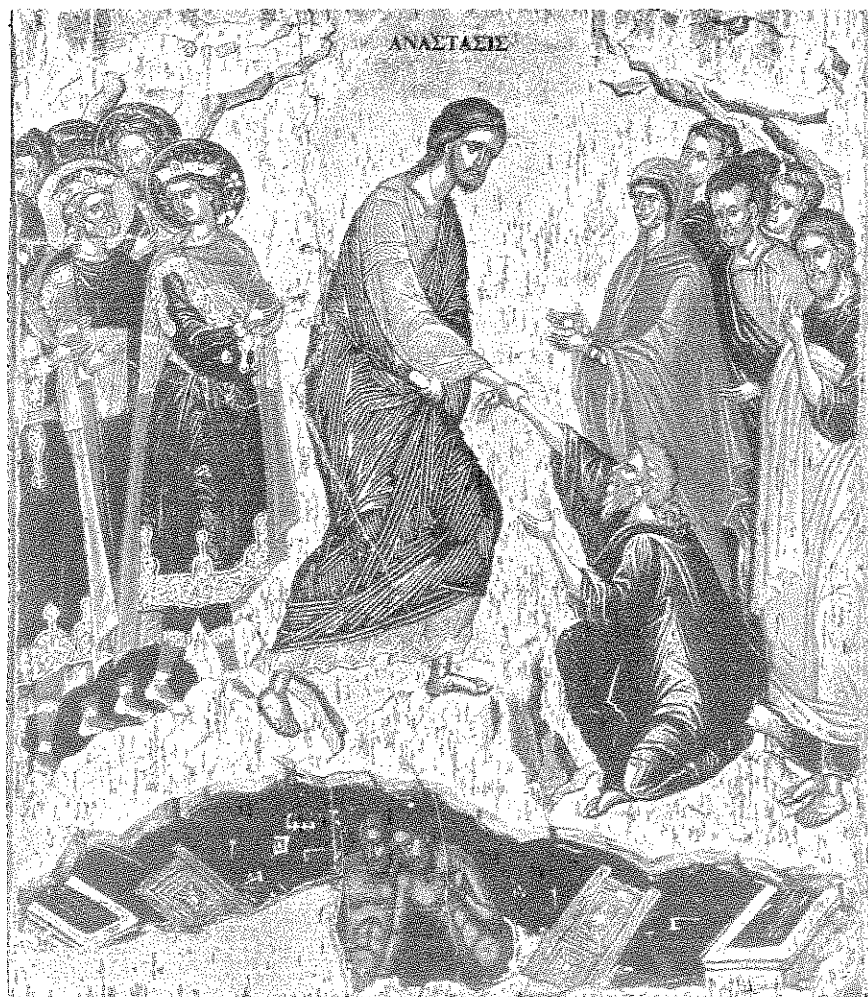

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΙΟΣ 1989, ΕΤΟΣ ΛΘ Ἀριθ. Φύλλου 826
 Τιμή Φύλλου Δρχ. 30 Γραφεῖα Κάνιγγος 32 - Ἀθηναί 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

Χ
Ρ
Ι
Σ
Τ
Ο
Σ

Α
Ν
Ε
Σ
Τ
Η

Α
Λ
Η
Θ
Ω
Σ

Α
Ν
Ε
Σ
Τ
Η

Ἡ Ἀνάστασις. Τοιχογραφία 1546. Μονὴ Σταυρονικήτα (Ἅγιος Ὄρους)

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ ΜΗΝΥΜΑ

Πάσχα τοῦ

Σωτηρίου ἔτους 1989

Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς

Ὀσιώτατοι Μοναχοὶ

Εὐλογημένοι Χριστιανοὶ

Ἐπὶ τῇ κοσμοσωτηρίῳ τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσει, ἐπευλογοῦντες Πατρικῶς χαιρετίζομεν Ὑμᾶς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ χαρμοσύνως προσφωνοῦμεν τὸν χαριέστατον χαιρετισμὸν

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»

Θεαταὶ καὶ πάλιν γενόμενοι Θεῷ ἐλέει, τοῦ ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον μυστηρίου τῆς διὰ τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως ἀπολυτρώσεως ἡμῶν ἐκ τῆς προγονικῆς καταδίκης, ἐν χαρᾷ ἑορτίῳ καὶ πνευματικῇ, εὐωχία δόξαν καὶ τιμὴν ἀναπέμψωμεν καὶ προσκύνησιν τῷ Σωτῆρι Θεῷ. Ἐμπλεοὶ δὲ οὐρανοῦ χαρᾶς διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἡμῶν ἀπὸ τῆς κατάρας καὶ τοῦ θανάτου τῆς ἁμαρτίας, καὶ τῆς διὰ τῆς ζωηφόρου Ἀναστάσεως διαβάσεως ἡμῶν εἰς τὸν Παράδεισον, ὕμνον εὐχαριστήριον ἄσωμεν διαπαντός τῷ Κυρίῳ ἀναβοῶντες ἐν κατανύξει:

«Τὶς Θεὸς Μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποίων θαυμάσια Μόνος!» Ἦλθεν ὁ Πλάστης ἐξ οὐρανοῦ περιβληθεὶς τὸν ἄνθρωπον εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἐξορίστου Ἀδὰμ καὶ μὴ εὐρῶν τοῦτον εἰς τὴν γῆν, κατήλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ εἰς τὸν Ἀδὴν καθελὼν ὡς δυνατός τας αἰώνιους πύλας καὶ μοχλοὺς αὐτοῦ καὶ συντρίψας τὸν συντρίψαντα τὸ πλαστούργημά Του, ἀνέστησεν αὐτὸ ἐκ τοῦ αἰώνιου θανάτου εἰσαγαγὼν εἰς τὸν Παράδεισον τῆς τρυφῆς πρὸς αἰώνιον Πάσχα.

«Τί, ὅθεν, ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀναπέδωκεν ἡμῖν;» Μέγα τὸ ἐρώτημα ἀπορρέον ἐξ ὑψηλοῦ καθήκοντος.

Ποία ἰσάξις ἀνταπόδοσις τοιαύτης εὐεργεσίας;

Ποία ἀντιμέτρησις τοσαύτης ἀγάπης τοῦ Πλάστου πρὸς τὸ πλάσμα Του; Τό μέγεθος ταύτης περιγράφων ὁ Παῦλος λέγει: «Ὁ Χριστὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς καὶ παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν προσφορὰν καὶ θυσίαν τῷ Θεῷ». (Ἐφεσ. Ε, 2). Αὕτη δὲ ἡ ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον προσφορὰ τοῦ Σωτῆρος εἶναι τὸ λύτρον τῆς ἐξαγορᾶς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ διαβόλου. Εἶναι τὸ Θεῖκόν Αἷμα ποῦ

ἐχύθη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ! Εἶναι ἡ ὑπερτάτη τιμὴ ποῦ προσεφέρθη διὰ τὸν ἀτιμασθέντα ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας ἄνθρωπον, ἡ μοναδικὴ εἰς ἀξίαν τῆς ἀπωλεσθείσης τιμῆς του καὶ ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦ Κυρίου: «Τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» Τόσον μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἀξία τοῦ πρωτοπλάστου ὡς βασιλείου πλάσματος, τὴν ὁποίαν δυστυχῶς τόσον ἀφρόνως ἐπρόδωσεν ὁ Ἀδὰμ γενόμενος διὰ τῆς παρακοῆς του ἀποστάτης καὶ ὑποχείριος τοῦ ἀνθρωποκτόνου διαβόλου. Τὸ κατάκριμα τοῦ ἀνθρώπου ὁμως γίνεται ἐπὶ μεγαλύτερον ὅταν καὶ μετὰ τὴν ἐξαγορὰν ἐν ἀχαριστίᾳ πολλῇ τελῶν ὁ ἄνθρωπος συνεχίζει ἀκάθεκτος τὴν πῶσιν καὶ ἀποταγὴν του ἀπὸ τὸν Εὐεργέτην Θεόν.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦτο ἀκόμη, ἡ ἀγάπη τοῦ Σταυρωθέντος δὲν ἐξαντλεῖται! Διότι, ὁ μὲν ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας παραδίδεται ἐκουσίως καὶ προκλητικῶς εἰς αὐτὴν ἀθετῶν τὸν Θεόν, ὁ δὲ Θεάνθρωπος διὰ τῆς καθ' ἐκάστην ζωοποιῶς θυσίας Του ἐπὶ τῆς ἀγίας Τραπεζῆς ἀποπλύνει διὰ τοῦ Αἱματός Του τὸν ἀκάθαρτον δοῦλον τῆς ἁμαρτίας καλῶν εἰς μετάνοιαν καὶ ἐπίγνωσιν. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη καὶ τοσαύτη ὑπερμεγέθης εὐεργεσία τῆς Σταυρικῆς θυσίας ὠλοκληρώθη ἐν τῇ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος, διότι δι' αὐτῆς μόνης καταξιούται τὸ μυστήριον τῆς ἀπολυτρώσεως ἀποδεικνυομένης οὕτω πασιφανῶς τῆς Θεότητος τοῦ σαρκωθέντος Λόγου.

Ὅθεν, ἡ Ἀνάστασις ἐπικυρώνει τὸ ὅλον ἔργον τῆς σωτηριώδους οἰκονομίας ἐν τῷ κόσμῳ. Τόσον δὲ ἀναγκαία ὑπῆρξε αὕτη ὥστε ὁ Παῦλος τολμᾷ λέγων: «... εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται ματαία ἡ πίστις ἡμῶν!» Μαρτυρίαὶ δὲ ἀληθεῖς τῆς Ἀναστάσεως εἶναι αἱ ἀκόλουθοι:

Ὁ σεισμὸς ἐν τῷ Τάφῳ καὶ ὁ ἀποκυλισθεὶς λίθος. Ἡ μαρτυρία τοῦ Ἀγγέλου εἰς τὰς Μυροφόρους «Ἠγέρθη ὁ Κύριος οὐκ ἔστιν ὧδε!» Ὁ κενὸς Τάφος μετὰ τῶν σουδαρίων. Ἡ εἶδησις τῶν φυλάκων τοῦ μνήματος πρὸς τοὺς Φαρισαίους καὶ ἡ δι' ἀμοιβῆς τῶν στρατιωτῶν διαστροφή τῆς πραγματικότητος περὶ κλοπῆς δῆθεν τοῦ νεκροῦ. Ἡ προὑπάντησις τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὰς Μυροφόρους γυναῖκας καὶ ἡ δις ἐμφάνησις Του εἰς τοὺς Μαθητάς. Ἡ ψηλάφησις τοῦ Θωμᾶ καὶ τελικῶς ἡ ἐνδεκάκις ἐμφάνησις

Του μὲ ἐξέχουσας τὴν τελευταίαν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν ἐλαιῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὀφθαλμοφανῶς ἐνητένισαν οἱ αὐτόπται τοῦ Λόγου τὴν μεγαλειώδη Ἀνάληψιν Του εἰς Οὐρανοῦς. Ἡ δὲ χριστιανικὴ ἀνθρωπότης μὲ τὰ ἐχέγγυα ταῦτα, πεισθεῖσα ἔκτοτε περὶ τῆς ἀληθείας πιστεύει ἀναντιρρήτως καὶ ἀκραδάντως «ἐπὶ τῷ Ὄνόματι Αὐτοῦ» καὶ κηρύσσει διὰ μέσου τῶν αἰώνων «Χριστὸν ἐσταυρωμένον Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον Ἑλλήσι δὲ μωρίαν, αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς Ἰουδαίοις τε καὶ Ἑλλήσι ΧΡΙΣΤΟΝ ΘΕΟΥ ΔΥΝΑΜΙΝ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΣΟΦΙΑΝ (Α' Κορινθ.)».

Καὶ ἡ τοιαύτη ζέουσα καὶ τερατουργοῦσα πίστις ἐπροχώρησε μέχρι καὶ αὐτοθυσίας διὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀναστάντος, ὡς ἀπέδειξαν τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἁγίων μαρτύρων, διότι ἐξέλειπε πλέον ὁ φόβος τοῦ θανάτου, θανατωθέντος διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ζωοδότου! Τὰ τέκνα δὲ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὠπλισθέντα μετὰ γενναιοτήτος καὶ καρτερίας ἀντιμετωπίζουν εὐχερῶς τὰ κύματα τῶν θλίψεων δεχόμενα τὰ δεινὰ τῆς ζωῆς ὡς ἐξαγνισμόν διὰ τὴν συμμετοχὴν των εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Παραδείσου ἐν τῇ Ἀναστάσει τῶν ἀπ' αἰῶνος νεκρῶν.

Διὸ καὶ ἡμεῖς ἀγαπητοί, ἐν τῇ εὐσήμεν ταύτῃ καὶ πανδήμῳ τῶν ἑορτῶν ἑορτῇ, στοιχοῦντες τῇ διδασκαλίᾳ τῆς ἁγιωτάτης Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, βαδίζομεν σταθερῶς ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ἁγίων Προγόνων μας μὲ ἀναπεπταμένους τὰς διανοίας καὶ συνειδήσεις ἡμῶν ὑψηλότερον τοῦ κόσμου, καταξιοῦντες οὕτω τὸ ἐπίγειον τοῦτο Πάσχα δι' ἔργων ἀρετῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ λατρείας, ἵνα ἀποκομίσωμεν τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἀφθάρτου δόξης ἐν τῇ κοινῇ Ἀναστάσει, ὅτε καὶ τὰ σώματα ἡμῶν ἐγερθῶσιν ἐκ τῶν τάφων ἀφθαρτα καὶ ἀνώτερα τῶν φυσικῶν νόμων καὶ ἀναγκῶν εἰς κοινὴν ἀγαλλίασιν ἀθανάτου ζωῆς καὶ Βασιλείας.

Ἐπὶ τούτοις καὶ αὐθις ἐπευχόμεθα πᾶσι τοῖς ἐγγύς καὶ τοῖς μακρὰν ἀγαπητοῖς ἐν Κυρίῳ ἀδελφοῖς καὶ τέκνοις ἡμῶν τὴν χαρὰν τῆς Λαμπροφόρου Ἀναστάσεως πληροῦσαν τὰς καρδίας ἡμῶν, τὴν δὲ ἔλλαμψιν αὐτῆς φωτίζουσας καὶ καθοδηγοῦσας τὴν ζωὴν ὑμῶν εἰς τελειότητα ἀρετῆς πρὸς παραδειγματισμὸν καὶ ἄλλων ἀδελφῶν ἐπὶ τῷ τέλει τῆς δόξης τοῦ αἰωνίου Θεοῦ, κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου εἰπόντος: «Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὅπως ἴδωσι τὰ καλὰ ὑμῶν ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς»! Ἡ δὲ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος τοῦ Φιλανθρώπου

Θεοῦ εἴη μεθ' ὑμῶν διαπαντός μετὰ καὶ τῆς ἡμετέρας Πατρικῆς εὐχῆς καὶ εὐλογίας.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

ὁ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

+ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος
Πρόεδρος

Ἀναστάσιμη ἐπιφυλλίς

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Οἱ Ἀναστάσιμες καμπάνες σκορπίζουν τὸν ἱερὸ ἀντίλαλό τους στὴ νυχτερινὴ γαλήνη. Ὁ κόσμος ξεχύνεται στοὺς δρόμους καὶ τρέχει στὴν Ἐκκλησίᾳ, γιὰ νὰ πανηγυρίσῃ τὸ μέγα γεγονός. Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάποιος, ποὺ παίρνει τὸ ἀντίθετο δρόμο. Μοιάζει θαρρεῖς, μὲ τὸν Ἰούδα, ποὺ πάει νὰ παραδώσῃ τὸν Χριστό. Βαδίζει νευρικὰ καὶ διευθύνεται σ' ἓνα ὁμορφο ἐξοχικὸ σπίτι. Ὁ σκοπὸς του εἶναι τὴν ἐπίσημη τούτῃ ὥρα, ποὺ ὅλοι θ' ἀπουσιάζουν, νὰ κάμῃ διάρρηξη. Ἀνοίγει τὴν ἐξώπορτα καὶ κατορθώνει νὰ παραβιάσῃ τὴν θύρα τῆς εἰσόδου. Μπαίνει μέσα καὶ προχωρεῖ κρατῶντας τὸ περιστροφὸ στὸ χέρι. Ἀλλὰ ξαφνικὰ ἀκούεται ἀπὸ μέσα μιὰ γυναικεῖα φωνή. Εἶναι ἡ μητέρα, ποὺ βρίσκεται ἄρρωστη στὸ κρεβάτι, κι' ἀκούοντας τὰ βήματα τοῦ κακοποιοῦ, νομίζει πὼς εἶναι τὸ παιδί της ποὺ ἔφθασε κι' ὅλας ἀπὸ τὴν ἐκκλησίᾳ. «Χριστὸς Ἀνέστη, παιδί μου», λέει καὶ δίνει τὸ χέρι. Ὁ διαρρήκτης συγκλονίζεται καὶ συγκινεῖται. Νομίζει, πὼς ἀκούει τὴ φωνὴ τῆς μητέρας του, ἀσυναίσθητα ἀφήνει τὸ περιστροφὸ καὶ δίνει κι' αὐτὸς τὸ χέρι: «Ἀληθῶς Ἀνέστη» λέει, καὶ τὸν παίρνει τὸ παράπονο. Τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ καμπάνες κτυποῦν χαρμόсуна. Φθάνουν καὶ οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὴν ἐκκλησίᾳ! Τί ἐκπληξή! Ὁ ἄνθρωπος διηγεῖται τρέμοντας...

Τὸ Πασχαλινὸ τραπέζι εἶναι ἑτοιμὸ. Ἡ χαρὰ διπλή. Ἕνας παραστρατημένος, μετανοιωμένος πιά, κάθεται μαζί τους, νὰ γιορτάσῃ καὶ αὐτὸς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ψυχῆς του.

N.

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ Κου ΓΕΡΟΝΤΙΟΥ

Πρὸς τὸν
Κλῆρον καὶ τὸν Λαὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
ΠΕΙΡΑΙΩΣ καὶ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ τῶν Γ.Ο.Χ.

Τέκνα, ἐν Κυρίῳ, ἀγαπητά.

«Ἀναστάσεως ἡμέρα».

«Λαμπρυνθῶμεν...» ὅλοι οἱ Γνησίοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί.

«Πάσχα Κυρίου! Πάσχα».

«Χριστὸς Ἀνέστη!» – «Χριστὸς Ἀνέστη!» – «Χριστὸς Ἀνέστη!»

Ὅλοι μας μέσα στὸ «Χριστὸς Ἀνέστη!» ζοῦμε καὶ κινούμεθα καὶ ἀναπνέουμε ἀπὸ τὴν μεγάλη καὶ λαμπρὴ καὶ Ἁγία τούτη τῆς Ἀναστάσεως ἡμέρα ὡς τὴν Ἀνάληψη τοῦ Σωτῆρος μας. Καὶ χαιρόμαστε καὶ σκιρτᾶμε ἀπὸ θεία ἀγαλλίαση καὶ εὐφροσύνη, γιατί ὁ Χριστὸς μας, ποὺ πέθανε σὰν κακοῦργος πάνω στὸ Σταυρὸ καὶ ἐτάφη κάτω στῇ γῇ, πράγματι ἐνίκησε μέ τὸν θάνατόν Του τὸν θάνατο καὶ Ἀνέστη τὴν τρίτη ἡμέρα ἐκ νεκρῶν, γιὰ νὰ μᾶς χαρίσει τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ τὴν ἐνδοξὴ ἀφθαρσία. Ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν, γιατί εἶναι ὁ Παντοδύναμος καὶ Παντοκράτωρ Κύριος καὶ Θεός.

Θ' ἀκούσουμε, ἂν δὲν ἀκουσαμε μέχρι τώρα, πάρα πολλὰ μηνύματα αὐτὲς τὲς μέρες. Ἀρχοντες, ἀρχηγοὶ κρατῶν, ἡγέτες Ἐκκλησιῶν ἐπικοινωνοῦν πρὸς τὸν λαὸ τους καὶ τοὺς ὑπκόους τους καὶ τὰ πληρώματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ διαβιβάζουν εὐχὲς τονίζουν ἀλήθειες καὶ ζητοῦν πίστη, ἀφοσίωση καὶ πειθαρχία. Σταθμοὶ Ραδιοφωνικοὶ καὶ Τηλεοράσεις, ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ, τὰ μεταδίδουν καὶ τὰ ἀναμεταδίδουν γιὰ νὰ φθάσουν μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου ἐνδιαφερομένου.

Πάνω, ὅμως, ἀπ' ὅλα τὰ μηνύματα, μέσα ἀπ' ὅλους τοὺς αἰῶνες, ἀτόφιο, δυνατό, οὐρανόπεμπτο ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸν Τάφο τὸ μήνυμα, ποὺ τὰ λειτουργικὰ πνεύματα, οἱ Οὐρανοὶ ἀπεσταλμένοι, οἱ λευκοντυμένοι Ἀγγελοὶ μετέδωκαν στὶς μυρφόρες γυναῖκες. Θησαυρὸς πολýτιμος, γεγονὸς ἀσύλληπτης σημασίας ἦταν τὸ περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ μηνύματος. «Ἡγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε». Τί ζητᾶτε τὸν ζωντανὸ ἀνάμεσα στοὺς νεκρούς; «Χριστὸς Ἀνέστη!».

Ὁ Κύριός μας εἶχε πεῖ στοὺς μαθητὲς καὶ τὲς μυροφόρες πρὸ τοῦ ἐκουσίου Πάθους Του «Ἡ λύπη ἡμῶν εἰς χαρὰν μεταποιεῖται». Ἔτσι λοιπόν, καὶ μετὰ τὸ Γολγοθᾶ, τὸ Σταυρὸ καὶ τὸν Τάφο ἤρθε ἡ χαρά!

«Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Ἀναστάντα Κύριον». Χαίρετε λοιπόν, πάντες καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Κι' ἐμεῖς σήμερα, πατρικῶς, ἀπευθύνουμε πρὸς ὅλο τὸ Χριστεπώνυμο πλήρωμα τὸ μήνυμα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν δοκιμάζεται ποικιλοτρόπως τὴν σημερινὴ ἐποχὴ. Τὴν πολεμοῦν ἀπ' ὅλες τὲς πλευρὲς οἱ δυνάμεις τοῦ σκότους. Κρατῶντας σφιχτὰ στὰ χέρια τὴ σκυτάλη, ποὺ παρέλαβε γνήσια καὶ Ὁρθόδοξα ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, τοὺς Πατέρες καὶ τὲς Οἰκουμενικὲς Συνόδους, προχωρεῖ ἀπόρητα, γενναίᾳ, ρωμαλέᾳ, ἡρωικᾷ στοδρόμο τῶν πεπρωμένων τῆς. Κρατᾷ γερὰ καὶ σφιχτὰ τὴν Ἱερὴ Ὁρθόδοξη παρακαταθήκη. Σηκώνει τὸ Σταυρὸ, ἀνεβαίνει τὸ Γολγοθᾶ, ἀλλὰ δὲ σταματᾷ. Δὲν πέφτει, δὲν ἀποθαρρύνεται. Ἐμπνέεται, παίρνει δύναμη ἀπ' τὰ λόγια τοῦ Παύλου, ποὺ ποτὲ δὲ λησμονεῖ: «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς Παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν». Δὲ λυγίζει στὰ ἀντίχριστα μηνύματα. Μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ τοὺς βλέπει ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τῆς σὰ σκύβαλα. Καὶ τρέχει μὲ ὑπομονὴ αὐτὸ τὸν ἀγῶνα ἀφοῦ πιστεύει ὅτι ὁ Κύριος, ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου, εἶναι τὸ θεμέλιό τῆς. Κι' ἂν ἀκόμη σταυρωθεῖ ἡ Ἐκκλησία, θαρθεῖ ἡ μέρα τῆς Ἀναστάσεώς τῆς, ἡ μέρα τοῦ θριάμβου τῆς.

Αὐτὸ τὸ μήνυμα, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, σὰ θριαμβευτικὸς παιάνας, ἃς καταυγάσει τὲς καρδιὲς ὅλων μας καὶ ἃς γεμίσει καὶ τὰ στήθη μας. Αὕτῃ ἡ ἐλπίδα ἃς γίνεῖ γιὰ μᾶς ἓνα πνευματικὸ ἄρωμα στὸ δύσκολο δρόμο ποὺ βαδίζουμε ἀκόμη, σὰν Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν. Ὁ θριαμβευτὴς τοῦ θανάτου, ὁ Ἀναστημένος Κύριος, πολὺ γρήγορα ἀναμένεται νὰ σπῇ ἓνα λάβαρο νίκης γιὰ ὅλους μας.

Ἀδελφοί, Χριστὸς Ἀνέστη! Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός! Ἄς μάθουν ὅλοι αὕτῃ τὴν ἀλήθεια. Μπορεῖ, ἀκόμη, νὰ φαίνεται ὅτι ἔχουν μία κάποια ἰσχὺ, ἀλλὰ καὶ πάλι θὰ νικηθοῦν, γιατί: «Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός».

Ὁλόψυχα, εὐχομαι χαρὰ, εὐφροσύνη, ἀγαλλίαση καὶ ὑγεία, ψυχικὴ, πνευματικὴ καὶ σωματικὴ, σὲ ὅλους σας τὴν Λαμπροφώρα αὕτῃ ἡμέρα. Χριστὸς Ἀνέστη!

Διάπυρος εὐχέτης πρὸς Κύριον
Ὁ Μητροπολίτης
Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κος Γερώντιος

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Διὰ μέσου τοῦ χρόνου καὶ τῶν αἰώνων ἡ Ἀνάστασις ἦτο μία ἐννοία συνειφασμένη μετὰ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀνθρώπου, διότι τὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ διανοηθῇ ὅτι ἡ ἐν τῷ βίῳ του ζωὴ ἦτο τόσο ὀλιγοχρόνιος καὶ ἐφήμερος ὡς καθολικὴ ἐννοία τῆς ὑπάρξεώς του.

Δὲν ἦταν δυνατόν ὁ ἄνθρωπος νὰ κατανοήσῃ διατὶ τὰ ἄλλα κτίσματα ἐφθάναν τὰ διπλάσια ἢ τριπλάσια ἔτη του, καὶ αὐτός, ὡς προνομιούχος καὶ ἀρχηγός τῆς κτίσεως νὰ ὑπολείπεται ἀπ' αὐτὴν τὴν στοιχειώδη βιολογικὴν ἐννοίαν.

Κατὰ συνέπειαν ἡ ἀπλή λογικὴ τὸν ὠδήγοῦσε ὅτι τὸ «ἐφήμερον» τῆς ζωῆς δὲν ἦτο αὐτὸ πού ἤρμοζε ὑπαρξιακὰ εἰς αὐτόν, καὶ μετὰ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων κατέστη ἐνδόμυχα, ὡς πεποιθὴς ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν στέκεται μόνος εἰς τὴν ζωὴν εἰς αὐτὴν μετὰ τὴν ὀλιγόλειπον διέλευσίν του, παρὰ διαιωνίζεται καὶ πέραν τοῦ τάφου.

Καὶ, ὁμιλοῦντες βιβλικῶς, ὁ Ἀδάμ καὶ Εὐὰ εἶχον τὴν πείραν τοῦ Παραδείσου ὅτι εἶναι αἰώνιοι, ὅπως ἄλλωστε τοὺς τὸ ἐβεβαίωσε καὶ ὁ Θεός. Μετὰ τὴν ἐκπτώσιν τοὺς ἀπ' αὐτὸν ὁ Ἀδάμ μετέφερε εἰς τοὺς ἀπογόνους του τὴν θετικὴν πληροφορίαν ἐκ τοῦ Παραδείσου ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀποθνήσκει, αἱ δὲ πρῶται γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων ἐτρέφοντο μετὰ τὴν βεβαιότητα ταύτην.

Οἱ αἰῶνες διέρρεαν καὶ ἡ ἐννοία τῆς ἀναστάσεως ἦτο ὑπαρξιακὰ συνδεδεμένη μετὰ τὸν ἐκπεπτωκότα ἄνθρωπον, διότι ὁ Θεός τοῦ εἶχε δηλώσει ὅτι κάποτε θὰ ἀναστήσῃ σπέρμα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀνθρώπου τὸ ὁποῖον θὰ τηρήσῃ (κτυπήσῃ) τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνθρωποκτόνου ὄφεως (Γεν. Γ' 15).

Εἰς τὸ βιβλίον τῶν Βασιλειῶν, βλέπομεν τοὺς Προφῆτας νὰ ἀνιστοῦν ἀνθρώπους ὅπως τοῦτο συνέβη μετὰ τὸν προφήτην Ἡλίαν καὶ μετὰ τὸν προφήτην Ἐλισσαῖον. Δὲν προχωροῦμεν ὅμως νὰ ἀναγράψωμεν τὰς σχετικὰς ἀναστάσεις, διότι ἄλλο εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ γράφοντος, διὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. Αὐτὰ ὅμως τὰ ὀλίγα διὰ νὰ καταδείξωμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐγνώριζεν τὰ τῆς ἀναστάσεως τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸ στόμα τῶν προφητῶν καὶ ἰδιαίτερα διὰ τοῦ προφήτου Ἰεζεκεὴλ (ΛΖ 1-14).

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι, ΜΟΝΑΔΙΚΗ ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ φύσει τῆς, διότι ὁ Ἀναστὰς δὲν εἶναι Προφήτης ἢ ψιλὴ προσωπικότης, ἀλλὰ Αὐτὸς οὗτος ὁ Θεάνθρωπος ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν τρίχρονον διδασκαλίαν του καὶ τὰς Ἀναστάσεις πού ἐποίησε καὶ περιγράφονται ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις εἶναι Αὐτὸς οὗτος ἡ Αὐτοζωὴ καὶ Ἀνάστασις. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ὡς αὐτεξούσιος καὶ Θεός ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου. Τοῦτο τὸ γνωρίζει εἰς τοὺς μαθητὰς του πρὸ τοῦ θανάτου Του μετὰ τὰ χαρακτηριστικὰ λόγια:

ΕΓΩ ΕΙΜΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ Ο ΠΙΣΤΕΥΩΝ ΕΙΣ ΕΜΕ ΚΑΝ ΑΠΟΘΑΝΗ ΖΗΣΕΤΑΙ

Ἰωάν. ΙΑ' 25-26

Τοῦτο πιστεύουν Μάρθα καὶ Μαρία καὶ ἐπακολουθῇ ἡ Ἀνάστασις τοῦ τετραήμερου ἐν τῷ τάφῳ Λαζάρου τοῦ ἀδελφοῦ των πού ἦτο «ἐν διαλύσει». Ἐξ αὐτῶν βλέπομεν ὅτι ὁ Κύριος ὠμίλει εἰς τοὺς μαθητὰς του, καὶ τοὺς περὶ αὐτοὺς «ὅΤΙ Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΠΑΡΑΔΙΔΟΤΑΙ ΕΙΣ ΧΕΙΡΑΣ ΑΝΘΡΩΠΩΝ, ΚΑΙ ΑΠΟΚΤΕΝΟΥΣΙΝ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΚΤΑΝΘΕΙΣ ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΗΜΕΡΑ ΑΝΑΣΤΗΣΕΤΑΙ. (Μαρκ. 31).

Ναὶ μὲν τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἀδύνατον νὰ κατανοηθοῦν «ὡς παρακαλυμμένα» ἀπὸ τὴν ψυχὴν των, ἐν τούτοις ὅμως μετὰ σαφεῖς ὑπαινιγμούς, κατὰ τὸ ἰδιαίτερον, ἀκατανόητον θὰ ἐλάμβανε χώραν διὰ τὸν Κύριόν των. Καὶ καθὼς «ἐπηγγεῖλατο» ὁ Ραββὶ ὅτι θὰ παραδοθῇ εἰς χεῖρας ἀνόμων, θὰ μαστιγωθῇ, θὰ ραπισθῇ, θὰ ἐμπτυσθῇ καὶ θὰ σταυρωθῇ, ἀλλὰ πίσω ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, σαφῶς ὑπαινίσσετο ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἐνίκα τὸν θάνατον, διότι διὰ τῶν ἀναστάσεων πού ἔκαμε ἐν τῇ σταδιακῇ του ζωῇ, ἐδήλωνε ὅτι Αὐτὸς εἶναι ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

Δι' ἡμᾶς τοὺς εὐρισκομένους ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Του αὐτὸ τὸ ἀκράδαντον γεγονός τῆς Ἀναστάσεως του διαποτίζει τὴν ζωὴν μας, ἰδιαίτερα κατὰ τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως πού βλέπομεν τὸν Ἀρχηγόν μας νὰ νικᾷ τὸν θάνατον καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ ἐμφανίζεται Ἀναστημένος ἐνδεκα φορὰς εἰς τοὺς

μαθητάς Του, νά συντρώγη, νά συμπίνη μετ' αὐτῶν καί νά δίδῃ τὰς αἰωνίους ἀκαταλύτους ὑποθήκας, ὅτι νά μαθητεύσουν ὅλον τὸν κόσμον βαπτίζοντας αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τηρεῖν, πάντα ὅσα «ἐνετείλλατο αὐτοῖς». (Ματθ. ΚΗ' 19).

Ἄλλο ἀτράνταχτον σημεῖον τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου εἶναι ὅτι εἰς τοὺς πιστεύοντας δίδει ἀπλόχωρα τὸ θεῖον δῶρον τῆς χαρᾶς ποῦ ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸ κενὸν τάφον καὶ διαποτίζει τὴν ζωὴν τους. Ἀλλὰ καλὸν εἶναι, νά ἀφήσωμεν ἐπ' ὀλίγοις, τὸν εὐλαβέστατον καὶ βαθυστόχαστον Ρήτορα τῆς 19ης ἑκατονταετηρίδος Κ. Καλλίνικον νά μᾶς ὁδηγήσῃ ἐναργῶς εἰς τὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του, τὴν Κυριακὴν τῆς ψηλαφήσεως τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ, καὶ νά μᾶς ψυχαγωγήσῃ ἐν ἀγαλλιάσει μετὰ τὴν γλαφυρὰν πένναν του. Μικρὸν ἀπόσπασμα.

«Χριστὸς ἀνέστη! Τί ἀληθέστερον τούτου; Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ θὰ εἶναι εἰς αἰῶνας αἰῶνων ἡ πυρίνη στήλη ἡ ἀπὸ ζωῆς εἰς ζωὴν πᾶσαν κοινωνίαν καθοδηγοῦσα. Ἡ θεία Πρόνοια ἠυδόκησεν, ἵνα διὰ μαρτυρίων πλείστων ἐνίσχυσῃ τὴν πίστιν μας εἰς τὸ μέγα τοῦτο θαῦμα. Καὶ διὰ νά μὴν ἀπομείνῃ οὐδ' ὁ ἐλάχιστος ἐνδοιασμός, ἐπέτρεψεν ἵνα ὁ Ἀνάστας ἐμφανισθῇ ὅχι ἅπαξ ἡ δις, ἀλλ' ἐνδεκάκις πρὸ τῶν μαθητῶν Του καὶ συνδιαλεχθῇ μετ' αὐτῶν «δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος» καὶ ψηλαφηθῇ μάλιστα. Καὶ ταῦτα διὰ τίνα λόγον; ἵνα, καθὼς ἐξήγει ὁ Χρυσορρήμων, «ἡ ἐκείνων ἀμφιβολία καταστῇ πάντων τῶν πιστῶν θεραπεία» καὶ ὁ τοῦ Θωμᾶ δάκτυλος γένηται εὐσεβείας κάλαμος, ἀνατρέπων τὰ αἰρετικά δίκτυα» καὶ οὕτω στηριχθῶμεν ἡμεῖς βακτηρίαν ἔχοντες τὰς ἐρεῦνας ἐκείνων. Χαρμόσυνον ἐμφάνισιν τοιαύτην διηγείται τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον, εἰς τὸ φρέαρ τοῦ ὁποίου καταβιβάζω τὸ ἄντλημα, καὶ τὸν Θωμᾶν, τὸν ἥρωα τῆς ἡμέρας, ποιῶ ἀντικείμενον τῆς διδασχῆς μου. Οἷα ὑπῆρξεν ἡ δυσπιστία τοῦ Θωμᾶ καὶ πῶς εἰς πίστιν μετετέραψεν, ἰδοὺ τί κυρίως θὰ συμμαχῶμεν μαζί σας.

Ἦτο ἐσπέρα τῆς διὰ τὸν Χριστιανισμὸν ἀλησμονήτου ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Κύριος, πατήσας τὸν θάνατον, ἐπεράτωσε τὸ μέγα ἔργον τῆς ἡθικῆς ἀναδημιουργίας καὶ οἱ μαθηταί, περίφοβοι μὴ ἡ μῆνις τῶν μηδὲν κατὰ τοῦ Διδασκάλου ἰσχυσάντων Ἰουδαίων ἐκσπάσῃ κατ' αὐτῶν, εἰς τὸ ὑπερῶν συνηγμένοι, ἐζήτησαν νά εὗρουν ἐνίσχυσιν ἐν τῇ μετ' ἀλλήλων συντροφίᾳ καὶ τῇ διηγῆσει τῶν χαρμωδῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας, εἰς τὰ ὁποῖα ἤδη τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐμυήθησαν. Αἰφνης ἡ γνωστὴ μορφή τοῦ Σωτῆρος ἐπιφαίνεται, χωρὶς αἱ κεκλεισμέναι θύραι ν' ἀνοίγουν· καὶ Αὐτὸς σταθεὶς ἐν μέσῳ αὐτῶν διὰ νά γείνῃ ὁρατὸς παρ' ὅλων καὶ δεῖξῃ εἰς ὅλους ἴσῃν ἀγάπην, τοὺς προσφωνεῖ μετὰ τὸ «εἰρήνη ὑμῖν»! Οἱ μαθηταί κατ' ἀρχὰς πτοοῦνται, ἐκλαβόντες τὸν ἐπιφανέντα ὡς φάντασμα. Ἀλλ' Αὐτὸς τοῖς δεῖκνυει τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν καὶ πληροὶ τὰ στήθη των ἀνεκκαλήτου χαρᾶς. Πάλιν ὁ Νεκρά-

ναστὰς τοῖς εὐχεται τὴν εἰρήνην· ἐμφυσῶν δ' εἰς τὰς ὀψεις των τὸ ἅγιον Του Πνεῦμα, ὥσπερ νέα ἀνθρωπίνη δημιουργία ἐπετελεῖτο, ἵνα συναπαρτισθοῦν εἰς σῶμα ἐν, δεκτικὸν τῶν δωρεῶν τῆς Πεντηκοστῆς, παρέχει εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν καὶ ἐξαφανίζειται.

Ποῦ εἶναι κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην περίστασιν Θωμᾶς ὁ λεγόμενος καὶ μεθερμηνευόμενος *Δίδυμος*; Ἀπουσιάζει. Ὅχι διότι ἡ καρδιά του διεσπάθη ἀπὸ τῶν συντρώφων καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ· ἀλλὰ διότι ὁ νοῦς του πλέει εἰς πελάγη ἀπογνώσεως καὶ θέλει ἐν μονώσει νά παλαίσῃ κατὰ τῆς ὁδύνης. Εἶδε πρὸ δύο ἡμερῶν ἐπὶ τοῦ ἀτιμωτικοῦ ἱκρίωματος τὸν γλυκύτατον Ραββί. Τὸν ἠτένισε μεταξύ δύο κακούργων, ὥχρον εἰς τὴν βαφὴν τοῦ θανάτου, μεμεραμμένην τὴν κεφαλὴν, με ἐσβεσμένους τοὺς λαμπτήρας τῶν ὀφθαλμῶν, με χαίνουσαν τὴν λογχευθεῖσαν πλευρὰν, με αἰμοστάζοντα τὰ ἀπὸ τῶν ἥλων τραύματα καὶ ἡ θεὰ αὕτη τοῦ παρέλυσεν τὰς ψυχικὰς δυνάμεις. Τετέλεστο! Αἱ ἐλπίδες του ἔγειναν θρύμματα. Ν' ἀναβλαστήσῃ ἄρα γε καὶ πάλιν ἡ ζωὴ ἀπὸ τὸ λύθρον τοῦτο; Νὰ κινηθῇ καὶ αὖθις εἰς λαλίαν τὸ κατὰξῆρον στόμα; Νὰ διαγράμψουν εὐλογίας ἐκ νέου τὰ ἀποπετρωθέντα δάκτυλα; Ἀδύνατον! Ἀδύνατον! Οἱ συμμαθηταὶ συναντοῦν μετ' ὀλίγον τὸν Θωμᾶν καὶ τῷ ἀνακοινοῦν μετὰ ὑπερεκχειλίζουσιν χαρὰν, ὅτι εἶδον, πραγματικῶς εἶδον τὸν Δεσπότην: «*ἐωράκαμεν τὸν Κύριον*»· ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ ν' ἀποσπάσῃ τὸν νοῦν ἀπὸ τὴν μαύρην σκηνογραφίαν, τὴν τοιχοκολλημένην ἐμπρὸς εἰς τὸ φανταστικόν του. Διότι ὁ Θωμᾶς εἶναι χαρακτήρ ἰδιόρρυθμος. Δὲν εἶναι βέβαια Ἰούδας, διὰ νά ἄρνηθῇ τὸν Διδάσκαλον· ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ εὐέξαπτος Πέτρος, εἰς τὴν στιγμὴν ἀνάπτων καὶ σβύνων. Ὁ Θωμᾶς βαδίζει βραδέως καὶ δὲν ἰδεολογεῖ. Ζητεῖ θετικιστικὰς ἀποδείξεις, διὰ νά συγκρατανεῖ. Ἄλλον κόσμον ἀπὸ τὸν αἰσθητὸν εὐκόλως δὲν ἀντιλαμβάνεται».

Περαινώντας τὰ ὀλίγιστα ποῦ ἐγράψαμεν διὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἃς τὸν παρακαλέσωμεν νά καταυγάσῃ τὴν ζωὴν μας μετὰ τὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεώς του.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

A. ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Ἡ Ἀνάσταση εἶναι γιὰ τὸν χριστιανισμό ἡ ἐγγύηση στὶς ἀλήθειες ποὺ κήρυξε ὁ Κύριος.

Μεγάλη αὐτὴ ἡ μέρα! Μὲ συγκλονιστικὴ δύναμη, ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικὰ σεβάσμια! Συγκινητικὴ ὑπόθεση γιὰ τὸν πιστό. Καὶ τόσο σημαντικὴ, ὥστε ἡ ζωὴ του ἐπηρεάζεται ἀπ' αὐτή. Τὸ γεγονὸς τῆς Ἀνάστασης ἐπιβεβαιώνει τὶς ἀλήθειες ποὺ πίστεψε. Ὅμως, ἡ σημασία της εἶναι κατὰ πῶς βαθύτερο ἀπ' αὐτό. Γιατί, ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου μας δὲν εἶναι μόνο ζήτημα θεωρίας, ἀλλὰ περισσότερο βίωμα καὶ ζωὴ. Ἀγώνας καὶ φιλότιμη προσπάθεια, ποὺ θὰ φανεῖ ὁ πιστὸς συνεπὴς στὶς ὑποχρεώσεις τῆς ἠθικῆς ζωῆς. Ἡ Ἀνάσταση συγκλονίζει τοὺς πάντες στὸν ἴδιο βαθμό. Ἀκόμη καὶ τὸν ὑλιστὴ καὶ τὸν ἄπιστο. Διὰ τί εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ πάρει κι' αὐτὸς μιὰ θέση στὸ πρόβλημα ποὺ παρουσιάζει γι' αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς. Ὅπως ὁ Πιλάτος καὶ ὁ ὑλιστὴς θὰ διερωτηθεῖ: «Τί ποιήσω οὖν τὸν Ἰησοῦ;» Ὁμολογουμένως, αὐτὸ τὸ ἐρώτημα εἶναι βασανιστικὸ καὶ ἀδυσώπητο. Συνθλιπτικὰ ἀγωνιώδες. Γι' αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἓνα ἀνεξοικονόμητο πρόβλημα.

Ἀλλὰ, πῶς εἶναι τὸ βαθύτερο νόημα τῆς Ἀνάστασης; Κρύβει μέσα της ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἐξαιρετικὴ βαρύτητα στὶς βασικὲς ιδέες ποὺ κατευθύνουν τὴν κοινωνικὴ μας σύνθεση καὶ ὑπόσταση. Εἶναι ἡ λυδία λίθος ὅλων μας τῶν προβλημάτων. Ὅλα τὰ προβλήματα, τὰ θρησκευτικὰ, τὰ κοινωνικά, τὰ οἰκογενειακά, τὰ φιλοσοφικά ρυθμίζονται ἀνάλογα μὲ τὴν πίστη ἢ τὴν δυσπιστία ποὺ ἔχουμε στὴν Ἀνάσταση. Ὅλες οἱ ἀξίες καὶ οἱ ἠθικὲς ἀρχὲς ἐξαρτῶνται ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τὴν παραδοχὴ ἢ τὴν ἀπόρριψη τοῦ γεγονότος τῆς Ἀνάστασης. Ἡ Ἀνάσταση συγκρατεῖ ὅλη τὴν Εὐαγγελικὴ διδασκαλία καὶ θεμελιώνει τὴν Ἐκκλησία. Τὸ δόγμα τῆς πίστεως στὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου εἶναι περισσότερο ἀπὸ βασικό. Ἄν ἀρνηθοῦμε τὴν Ἀνάσταση, αὐτόματα ἀρνούμεθα ὅλη τὴ χριστιανικὴ διδασκαλία. Ἀμφιβάλλεις γιὰ τὴν Ἀνάσταση; Δὲν μπορεῖς νὰ λέγῃσαι χριστιανός. Δὲν μπορούμε νὰ πιστεύουμε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεὸς καὶ νὰ μὴ πιστεύουμε στὴν Ἀνάστασή Του. Εἶναι ταυτόσημα τὰ δύο αὐτά.

Ἐπομένως, τὸ χριστιανικὸ οἰκοδόμημα στέκεται ἢ πέφτει ἀνάλογα μὲ τὴν πίστη ποὺ ἔχουμε στὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Εἰκοσι αἰῶνες πέρασαν κι'

ὅμως ἡ πίστη στὴν Ἀνάστασή Του εἶναι ἀπαρασάλευτη. Μπορεῖ νὰ παρουσιάστηκαν πολλὲς αἱρέσεις. Πολλὲς μορφὲς διαφορῶν καὶ πολλὲς διαμάχες ἐγίναν στοὺς κόλπους τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου. Πολλοί, πολλὰ ἐτόλμησαν νὰ ὑποστηρίξουν καὶ νὰ ἀμφισβητήσουν. Ἀλλὰ, ν' ἀμφισβητήσουν τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ δὲν βρέθηκαν χριστιανοί. Ἔτσι σύσσωμος ὁ χριστιανικὸς κόσμος ἀπ' τὴ γλυκεῖα ἐκείνη χαραυγὴ «τῆς μιᾶς τῶν Σαββάτων» μέχρι σήμερα, ἀδιαφιλονίκητα καὶ ἀδιάσπαστα τὸ Λάβαρο τῆς Ἀνάστασης τὸ κρατᾷ ψηλά. Διὰ τί; Στὴν περίπτωση ποὺ δὲν θὰ εἶχε Ἀναστήθῃ ὁ Κύριος τί θὰ συνέβαινε; Τὴν ἀπάντηση τὴ δίνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν».

Οἱ πρῶτες μαρτυρίες γιὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου δὲν βρῆκαν πρόθυμα καὶ εὐπιστα αὐτιά. Ἐνῶ ὁ Κύριός μας εἶχε διαβεβαιώσει στοὺς μαθητές, ὅτι ὁ «Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου... τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ Ἀναστήσεται», αὐτοὶ εἶχαν ζωηρὲς ἀμφιβολίες καὶ μὲ πολὺ ἐπιφύλαξη ἀκοῦν τὸ μήνυμα τῆς Ἀνάστασης. Ἀμφιβάλλουν, δυσπιστοῦν. Κι' ἐνῶ ἐπιμένουν οἱ Μυροφόρες ὅτι εἶδαν τὸν Κύριο, τὰ λόγια τους σ' αὐτοὺς φάνηκαν «ῥῶσεί λῆρος καὶ ἡπίστου ἀνταίς». Στὸ τέλος οἱ ἀμφιβάλλοντες μαθητὲς ἄλλαξαν διαθέσεις.

Οἱ δύο συνοδοιπόροι τοῦ Ἀναστήμενου Κυρίου στὸ δρόμο τῆς Ἑμμαοῦς συνομιλοῦν μὲ τὸν ἄγνωστο σ' αὐτοὺς «συμπορευόμενοι» μὲ πολλὴ στεναχώρια. Δὲν κρύβουν ὅτι στὸν Ἰησοῦ ἐλπίζουν καὶ πιστεύουν. Τὸν νοιώθουν σὰ Λυτρωτὴ τους καὶ ἀναφέρουν τὸ μήνυμα τῶν Μυροφόρων γυναικῶν, ποὺ «λέγουν Αὐτὸν ζῆν». Στὸ τέλος ὅμως καὶ οἱ δύο καὶ οἱ ὑπόλοιποι στὸ Ὑπερῶν καὶ αὐτὸς ὁ Θωμᾶς βεβαιώνονται ὅτι εἶδαν τὸν Κύριο. Τὸν ἐψηλάφισαν. Αὐτὸ τὸ βεβαιώθηκαν μὲ τὰ μάτια τους, μὲ τὴν ἀφή τους, μ' ὅλες τὶς αἰσθήσεις τους. Μποροῦσαν ἄραγε, μετὰ ἀπ' ὅλα αὐτά, νὰ ἀρνηθοῦν τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου.

Ἀδελφοί μου. Ὅπως οἱ μαθητές, ἔτσι κι ἐμεῖς εἶδαμε τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Ὅπως ὁ Θωμᾶς, ἔτσι κι ἐμεῖς ψηλάφισαμε τὰ χέρια Του καὶ τὴν πλευρά Του. Καὶ ὅπως οἱ πρῶτοι αὐτόπτες μάρτυρες ἐνοιώσαν μεγάλη χαρὰ «ιδόντες τὸν Κύριον», ἔτσι κι ἐμεῖς ζοῦμε μὲ ἀνείπωτη ἀγαλλίαση τὸ «Χριστὸς

Ἀνέστη». Στὴν ἐορτὴ τῶν ἐορτῶν καὶ τὴν πανήγυρη τῶν πανηγύρεων ἔχουμε ψυχικὴ καὶ σωματικὴ συμμετοχή. Ἡ ψυχὴ μας τὸ ἀγκαλιάζει, τὸ αἰσθάνεται, τὸ ζεῖ τὸ νόημα τῆς Ἀνάστασης. Νοιώθουμε παλμούς ἱερούς, γι' αὐτό, λοιπόν, δεχόμαστε τὴ Λύτρωση καὶ τὴν Εὐλογία ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸν Τάφο τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου.

Ἔτσι, λοιπόν, θεασάμενοι τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μὲ τὰ μάτια τῆς πίστεως «...προσκυνήσωμεν Ἅγιον Κύριον Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον.... Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἀγίαν Ἀνάστασιν».

Β. ΜΙΑ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑ ΣΤΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ!

Τὸ χαρμόσυνο γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου περιέχει ἄρκετὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα κρύβουν βαθειὰ νοήματα μὲ ὠραία καὶ πολὺ ψυχωφελῆ διδάγματα.

Τὶ νὰ σκεφθοῦμε καὶ τί νὰ ἀναφέρουμε ἀπ' ὅλα αὐτά.

Συμμετέχοντες ὅμως, στὸ μεγάλο αὐτὸ πανανθρώπινο πανηγύρι τῇ χαρᾷ τῆς Ἀναστάσεως, ἀφήνουμε τὴ σκέψη μας νὰ σταθεῖ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ γεγονότα.

Ἰσως αὐτὸ τὸ σημεῖο, ποὺ θὰ ἀναφερθῶ, νὰ παρέρχονται ἀπὸ τοὺς πολλοὺς χωρὶς μεγάλη ἔρευνα. Γιατί, ὅπωςδήποτε, εἶναι φυσικὸ τὸ φῶς τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου νὰ καλύπτει καὶ νὰ θαμπώνει τὴ σκέψη τοῦ ἀνθρώπου στὶς μικρὲς λεπτομέρειες. Ἀλλά, γιὰ νὰ μὴ σὰς κουράζω, ἄς σταθοῦμε σ' ἓνα γνωστὸ περιστατικὸ, ποὺ ἐγίνε στὴν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας.

Τὰ συνταρακτικὰ γεγονότα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς εἶχαν τελειώσει. Ὁ Κύριός μας κρεμότανε νεκρὸς πάνω στὸ Σταυρό. Τώρα, κατὰ Θεῖαν Οἰκονομίαν, οἱ μαλθακοὶ ὁπαδοί, οἱ ἀνεκδήλωτοι μαθητές, οἱ ἐπιφανειακὲς ψυχές, οἱ φίλοι τῆς δωδεκάτης ὥρας, ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθείας καὶ ὁ Νικόδημος, **τολμήσαντες** ἀνέλαβαν τὴν ταφή Του.

Ἀπὸ μακριά, γιὰ τοὺς γνωστοὺς φόβους οἱ πιστὲς γυναῖκες ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸν Κύριο, αὐτὲς ποὺ εἶχαν σαγηνευθεῖ ἀπὸ Αὐτόν, χωρὶς νὰ μολυνθοῦν οἱ καρδιές τους, μὲ σπαραγμὸ καὶ μὲ θρῆνο καὶ μὲ δάκρυα «ἐθεώρουν ποῦ τίθεται» τὸ Ἀχραντὸ Σῶμα τοῦ Ἀγαπημένου τους.

Τὶς αἰχμαλώτισε ἡ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία. Αὐτὸ ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ κάνουν ἐκείνη τὴ στιγμή, νὰ τὸ προσφέρουν, σὰ φόρο τιμῆς, καὶ ἀγάπης στὸν καλὸ

τους Ραββί, μόνες τους, γιὰ ν' ἀφήσουν, ζωηρὰ καὶ ξέχειλα τὶς καρδιές τους νὰ ἐκφράσουν σ' Αὐτὸν τὴν ἀφοσίωσή τους.

Καὶ νὰ ἐνῶ ὁ ἥλιος δὲν εἶχε προβάλει ἀκόμη, καὶ δὲν εἶχε ἀνατείλει ἡ Κυριακή, ξεκινοῦν γιὰ τὸ Μνήμα, ἀφοῦ εἶχαν προμηθευθῇ τὰ ἀπαραίτητα ἀρώματα.

Θὰ ἔπρεπε νὰ μὴν εἶχαν προβεῖ σ' αὐτὴ τὴν τολμηρὴ, κατὰ πολλοὺς περιπέτεια. Ἦταν γυναῖκες, καὶ δικαιολογημένα, ἀφοῦ εἶχαν ζήσει τόσα τρομερὰ γεγονότα, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν πολλοὺς δισταγμούς, γι' αὐτὸ τὸ ἐγχείρημα. Οἱ φωνές τοῦ ὄχλου. Τὰ «οὐά». Τὸ «ἄρον-ἄρον σταύρωσον αὐτόν». Ἡ μανία καὶ ὁ φθόνος τῶν Φραισσαιῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχόντων. Ἡ ἀγριότητα τῶν στρατιωτῶν. Ὅλες αὐτὲς οἱ παραστάσεις ἦταν, ἀκόμη, νωπές μέσα τους. Κι' ὅμως, μὲ ἀνδρεία καὶ γενναϊότητα προχωροῦν. Ἀψηφοῦν τὰ πάντα. Τίποτα δὲν τὶς φοβίζει. Μιὰ μόνο σκέψη τὶς ἀπασχολεῖ: «Τὶς ἀποκυλίσαι ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου». Αὐτὸ ἦταν τὸ μοναδικὸ πρόβλημά τους. Μ' αὐτὴ τὴ σκέψη βάδιζαν. Μπρὸς στὰ μάτια τοὺς βρισκόταν πάντοτε τὸ ἀγαπημένο γι' αὐτὲς Ἀχραντὸ σῶμα τοῦ Κυρίου νεκρό. Ἡ ἔκφραση τῶν ματιῶν Του θάχε χαθεῖ. Τὰ χεῖλη Του δὲν θὰ ψέλλιζαν τὰ λόγια ἐκεῖνα, ποὺ εἰρήνευαν καὶ σκορποῦσαν τὴ χαρὰ στὶς καρδιές τους. Ἐνα δυνατό καὶ στενάχωρο σούβλισμα ἐνοιωθάν μέσα τους. Περίμεναν νὰ δοῦν ἓνα νεκρὸ σῶμα. Κι' εἶχαν νεκρωθεῖ ὅλες οἱ ἄλλες σκέψεις. Εἶχαν χαθεῖ ὅλες οἱ ἐλπίδες.

Αὐτὴ τὴν μακάβρια καὶ θλιβερὴ πορεία τους, τὴν διακόπτει μιὰ ἀπρόσμενη εἰκόνα, ποὺ βλέπουν μπροστὰ τους.

Δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν τί συμβαίνει; Ποῦ βρίσκονται ἂν κοιμοῦνται ἢ εἶναι ξύπνιες; Ἄν ὁραματίζονται ἢ βλέπουν στὴν πραγματικότητα αὐτὰ ποὺ βλέπουν. Ἡ σκοτεινὴ τρύπα τοῦ Τάφου ἦταν ἀνοιχτή. Ἡ πέτρα ἦταν ἀκουμπημένη στὸ βράχο. Θαρραλέα, ὅμως προχωροῦν καὶ θαμπωμένες, βλέπουν μέσα στὸν τάφο ἓνα λευκοντυμένο νεανία, ποὺ στέκεται σὰ νὰ τὶς περιμένει καὶ ποὺ τὶς ἀναγγέλλει τὸ πιὸ μεγάλο μήνυμα. Τὸ πιὸ χαρμόσυνο γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὸς ποὺ ζητᾶτε, «ἡγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε». Νὰ πᾶτε καὶ νὰ ἀναγγεῖλετε τὸ γεγονός στοὺς μαθητές καὶ τὸν Πέτρο, ὅτι τοὺς περιμένει στὴν Γαλιλαία καὶ ἐκεῖ θὰ τὸν δῆτε.

Ἀλήθεια, ἀδελφοί μου! Πόση μεγάλη χαρὰ θὰ ἔπρεπε νὰ τὶς εἶχε καταλάβει; Ἀπρόσμενα, ἡ λύπη τους θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε μεταποιηθεῖ σὲ εὐφροσύνη

και αγαλλίαση. Τούναντίον όμως! Αὐτὲς φεύγουν ἀπὸ τὸ μνημεῖο γεμάτες ἀπὸ τρόμο καὶ ἔκσταση! «εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκσταση, ἐφοβοῦντο γάρ» τονίζει ὁ Εὐαγγελιστής.

— Νὰ μιά ἀπορία. Νὰ τὸ μεγάλο ἐρωτηματικό. Γιατί ἄραγε; Ὁ Ραββουνὶ τοὺς ἦταν πολὺ γνωστὸς σ' αὐτὲς. Τὸν ἀκολουθοῦσαν σ' ὅλη τὴν περίοδο τῆς Διδασκαλίας Του.

Ἄκουσαν ἀπὸ τὸ θεϊκὸ τοῦ στόμα προφητικά νὰ τονίζει γιὰ τὴν ἀνάστασή Του. Ἦταν μάρτυρες αὐτόπτες τόσων θαυμάτων ποὺ ἐπετέλεσε καὶ τελευταία εἶδαν καὶ τὸν τετραήμερο Λάζαρο νὰ ἀνασταίνεται ἀπὸ τὸν Διδάσκαλο.

Λοιπὸν, γιατί φοβοῦνται; Μήπως δὲν ἔδιναν καὶ τόσο μεγάλη σημασία στὰ λόγια Του. Δὲν πίστευαν στὶς ἐπαγγελίες καὶ τὶς ὑποσχέσεις Του; Ἦταν δὺσπιστες ἢ ὀλιγόπιστες;

Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν συνέβαινε, ἀδελφοί μου. Γιατί, ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροὺς Κύριος ἐγνώριζε τὴν πίστη τοὺς τῇ μεγάλῃ καὶ διὰ τοῦ Ἀγγέλου ἀναθέτει σ' αὐτὲς ἱεραποστολικὸν ἔργον. Νὰ γίνουν πρῶτες αὐτὲς οἱ μάρτυρες καὶ νὰ ἀναγγεῖλουν στοὺς φοβισμένους ἀποστόλους τὴν Ἀνάστασή Του. Νὰ τοὺς εἰδοποιήσει δὲ ἀκόμη ὅτι θὰ τοὺς περιμένει στὴν Γαλιλαία.

Καὶ λοιπὸν; Τί συνέβη; Δυστυχῶς! Τὸ μῖσος τῶν ἀρχόντων ποὺ τόσο ἰσχυρὸ ξέσπασε ἐναντίον Του καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τραγικὸς θάνατός Του τὶς δημιούργησε ἀφάνταστο πόνον. Στὴν παραζάλη τοὺς αὐτὴ λησμόνησαν τὶς θεϊκὲς διαβεβαιώσεις γιὰ τὴν Ἀνάστασή Του. Δὲν εἶναι λοιπὸν καθόλου παράδοξο μέσα στὸν ὠκεανὸ τῆς θλίψης καὶ τῆς στενοχώριας ποὺ βρισκότανε, νὰ ἐκπλαγῶν ἀπὸ τὸ μήνυμα τοῦ Ἀγγέλου καὶ νὰ τὶς καταλάβει τρόμος καὶ ἔκσταση. Ἦταν γνώρισμα ἀνθρώπινης ἀδυναμίας. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι μετὰ τὴν ἀνάσταση θὰ θυμόντανε αὐτὴν τὴν ψυχικὴ τοὺς κατάστασι καὶ θὰ ἔλεγε ἡ μιά στὴν ἄλλη: πόσο μᾶς εἶχε τυφλώσει τὸ πένθος καὶ ἐνῶ εἶχε ἀναστηθεῖ ὁ Ραββὶ ἐμεῖς δοκιμάσαμε τὸσον τρόμο καὶ τόση ἔκσταση!

Ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα μὲ ὁδηγοῦν στὴ σκέψη: Κι' ἐμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς ποὺ πιστεύουμε στὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας, δυστυχῶς, τὰ ἴδια αἰσθήματα τρόμου καὶ ἀπελπισίας καὶ ἀπογνώσεως μᾶς καταλαμβάνουν στὸ πένθος. Πληγωμένοι ἀπὸ τὸν θάνατο προσφιλῶν προσώπων δὲν μποροῦμε νὰ νοιώσουμε τὴ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Λυτρωτῆ μας. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς συμβουλεύει νὰ μὴ

λυπούμεθα γιὰ τοὺς κεκοιμημένους «καθὼς οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα. Εἰ γάρ πιστεύομεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντες διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σάν αὐτῷ». (Α' Θεσσαλονικεῖς Δ-13).

Ἀδελφοί, Ἄς ἀφήσουμε τὸν ἑαυτὸ μας ἐλεύθερο καὶ ἄς ἀναλογιστοῦμε αὐτὴ τὴ βασικὴ ἀλήθεια. Ἡ ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας εἶναι τοῦ θανάτου ἡ κατάργησι καὶ ἡ ἀπαρχὴ τῆς Ἀναστάσεως ὅλων τῶν κεκοιμημένων.

Πράγματι, μεγάλη ἀνακούφισι καὶ παρηγοριὰ θὰ δοκιμάσουμε. Τὸ πικρὸ πένθος θὰ διαλύεται καὶ οἱ ἀκτίνες τῆς ἐλπίδας θὰ χρυσώνουν τὸν οὐρανὸ τῆς ψυχῆς μας, ποὺ τὰ μαῦρα σύννεφα τοῦ πόνου, σκεπάζουν.

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, σ' αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια τῆς Ἀναστάσεως ποὺ ἀναφέραμε, ἀφήνω ἀπὸ μέσα μου μιά εὐχή: Θριαμβευτὴ τοῦ Θανάτου, θεῖε Λυτρωτῆ, κάνε ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως νὰ γλυκάνει τὶς πονεμένες καρδιές μας!

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ο Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζῆς.
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ φύλλου δρχ. 30

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

ΠΑΣΧΑ 1989

Ὁ Μητροπολίτης τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων
Χριστιανῶν Θεσσαλονίκης κ. ΕΥΘΥΜΙΟΣ
Πρὸς τὰ πνευματικά του τέκνα

Τέκνα ἀγαπητὰ Χριστὸς Ἀνέστη

Ἰδοὺ καὶ πάλι διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν ἡξιώθημεν ἵνα ἑορτάσωμεν τὸ Πάσχα τὸ καινόν, τὸ μέγα, τὸ ἱερόν, τὸ ἅγιον, τὸ μυστικόν, τὸ πανσεβάσμιον, τὸ ἄμωμον, τὸ Πάσχα τοῦ Κυρίου. Ποῖος δὲν τὸ ἐπόθησεν; Ποῖος πιστὸς δὲν τὸ ἀνέμενεν; Ποῖος εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος Χριστιανὸς δὲν ἑορτάζει; Ποῖος εὐγνώμων δοῦλος δὲν χαίρει τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου του;

Ἰδοὺ πάντες ἡμεῖς οἱ προσκυνήσαντες τὰ Κοσμοσωτήρια καὶ Ἀχραντα πάθη τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου καὶ μόνον Θεοῦ ἡμῶν τοῦ Ἀληθινοῦ. Οἱ συσταυρωθέντες μετὰ αὐτοῦ «ταῖς τοῦ Βίου ἡδοναῖς», οἱ Συνταφέντες Αὐτῷ διὰ τοῦ Βαπτίσματος, ἰδοὺ λελουσμένοι μὲ τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἀναστάσεως ὀρθρίζομεν ὄρθρον βαθέως καὶ λαμπαδηφόροι προσερχόμεθα καὶ ἀγαλλομένω ποδὶ σπεύδομεν Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ Ἀναστάντι ἀγαπητὰ, ὕψωθῆτε, τέκνα λαμπρύνθητε, τέκνα πανηγυρίσατε, σκιρτήσατε ἀπὸ χαρὰν, μεθύσατε ἀπὸ θείαν εὐφροσύνην καὶ ἑορτάσατε μὲ ὅλην τῆς ψυχῆς σας τὴν δύναμιν τὸ Πάσχα ἡμῶν, τὸ Πάσχα τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν. Ἦνωμένοι μὲ τὸν Σωτῆρα μας ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν μὲ τὴν νέκρωση τῶν παθῶν μας, ἠνωμένοι μὲ τὸν Ἀναστάντα νικητὴν τοῦ θανάτου καὶ ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς μας στὴν ἡθικὴ ἀναγέννηση, ἐνωμένοι μὲ τὸν Θεό μας στὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, ὅπου ἐξαγιαζόμεθα καὶ λαμπρυνόμεθα καὶ γινόμεθα υἱοὶ τῆς Βασιλείας. Ὡς ἑορτάσομεν ὡς χριστιανοὶ ἀληθινοί, ὡς ἀναγεννημένοι Χριστιανοί. Μὲ τὴν ψυχὴν χορτασμένην ἀπὸ τὸ Ἅγιον Σῶμα καὶ τὸ ἅγιόν του Αἷμα, τὸ ὁποῖον πρὸ ἡμερῶν ἴδομεν νὰ ρέει κρουνηδὸν ἐκ τῆς ἀχράντου του πλευρᾶς, διὰ τὴν δική μας λύτρωση. Ὡς ἑορτάσωμεν, μὲ τὴν ἀγάπην μας ἔμπρακτον πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ πάσχοντες ἀδελφούς μας, μὲ τὴν συγγνώμην πλήρη πρὸς τοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους μας. Τότε κατὰ τὸν Οὐρανοβάμονα Παῦλον θὰ ἑορτάσομεν «μὴ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας ἀλλ' ἐν ζύμῃ εἰλικρινίας καὶ ἀληθείας», ὧντως Πάσχα τῶν πιστῶν.

Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο τὸ Πάσχα ἀπλὴ διάβασις ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας καὶ ἐκ τῆς δυναστείας καὶ κυριότητος τοῦ Φαραώ, ἀπελευθερώσεις καὶ ἐπάνοδος εἰς τὴν γῆν τῶν Πατέρων, ὅπως ἦτο τὸ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων. Τὸ καινόν, ἰδικόν μας Πάσχα εἶναι ὅ,τι ἀνώτερον, ὅ,τι βαθύτερον, ὅ,τι τελειότερον, ὅ,τι πνευματικώτερον δύναται νὰ συν-

τελεσθῇ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἡ ψυχικὴ τοῦ ἀνθρώπου λύτρωσις καὶ σωτηρία. Ἡ ἀπολύτρωσις τοῦ ἀπὸ τὰ τυρανικὰ πάθη τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ διαβόλου τὴν στυγνὴν ἐξουσίαν. Ἡ ἠθικὴ του ἀναγέννησις. Ἡ πνευματικὴ του τελείωσις. Ἡ ὁμοίωσις του μὲ τὸν Θεὸν τὸν Ἅγιον, τὸν Μακάριον, τὸν Ἀθάνατον.

Πάσχα τῶν Πιστῶν λοιπὸν τὸ Πάσχα μας. Τὸ προσωπικὸ μας Πάσχα. Τὸ καινόν καὶ ἅγιον. Ἡ διάβασις μας ἀπὸ τὸ σκότος τῆς ἁμαρτίας εἰς πνευματικὸν φῶς τῆς ζωῆς· ἀπὸ τὸ ψεῦδος, εἰς τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ διαβόλου, εἰς τὴν χάριν τοῦ ἀναστημένου Ἰησοῦ· ἀπὸ τὸν θάνατον, εἰς τὴν ζωὴν. Διότι «Χριστὸς κατελθὼν πρὸς πάλιν ἄδου μόνος λαβὼν ἀνῆλθε πολλὰ τῆς νίκης σκύλα». Καὶ τὰ λάφυρά του αὐτὰ εἶναι ὅσοι ἐκ τοῦ ἄδου ἀπ' αἰῶνος κεκοιμένοι ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν. Αὐτοὺς τοὺς μετέφερε μαζὶ του ἀπὸ τὸν Ἄδη εἰς τὸν Παράδεισον. «Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων» καὶ συνανέστησε καὶ ἡμᾶς. «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος», εἶναι τὸ τελευταῖον ἄρθρον τοῦ Πιστεύω μας, καὶ τὸ ἔσχατον ἐνδοξότατον καὶ λαμπρότατον μέρος τοῦ καινοῦ καὶ ἁγίου Πάσχα μας, ἡ ἐκ νεκρῶν ἐνδοξὸς ἀνάστασις ὅλων μας καὶ αἰωνία εἰς τὸν οὐρανὸν ζωὴ μας «Οὐδέτι λοιπὸν θάνατε κυριεύεις, ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης τὸ κράτος σου κατέλυσε. Δεῦτε τέκνα μου ἀγαπητὰ λαμπροφορεμένοι, πλημμυρισμένοι ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως λειτουργημένοι καὶ ἁγιασμένοι ἀπὸ τὴν Πασχαλινὴν θείαν Λειτουργίαν μὲ τὴν Ἀγίαν Κοινωνίαν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ στόμα καὶ μὲ ἀναμμένας τὰς λαμπάδας τῆς Ἀναστάσεως ἀνὰ χεῖρας ἐπιστρέψατε λαμπαδηφόροι εἰς τοὺς οἴκους σας, μεταφέρατε τῆς Ἀναστάσεως τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν χάριν τὴν πηγάσασαν ἐκ τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου τάφου εἰς τὰς οἰκογενεῖας σας. Δώσατε καὶ λάβετε τὸν ἀναστάσιμον ἀσπασμόν. Εἵπατε μὲ ὅλον τὸν ἐνθουσιασμό τῆς ψυχῆς σας, φωνάξατε, κραυγάσατε χαρμόσυνα καὶ μεγαλόπρεπα

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Καὶ δεχθῆτε με ἀνεκκλήτην χαρὰν τῆς ἁγιότη-
της Πίστεως καὶ τοῦ ἀτελευτηρίου θριάμβου τὸν ἀντixαιρετισμόν

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ.

Διάπυρος πρὸς τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χρισ-
τὸν τὸν ἀληθινόν Θεὸν ἡμῶν εὐχέτης πάντων ἡμῶν.

Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ

Πασχάλιος Ποιμαντορική ἐγκύκλιος "Αγιον Πάσχα 1989

ΠΡΟΣ

Τὸν Ἱερὸν Κλῆρο καὶ τὸ πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Μητροπόλεως.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

Ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν...» Τοῦτους τοὺς λόγους - ὕμνον οὐρανόθεν μεταξὺ τῶν πολλῶν ἄλλων, θεοπνεύστως κινούμενος, διεχάραξε καὶ διετύπωσε εἰς τὸν Πασχάλιον Κανόνα, ὁ πνευματοφόρος Ἱερὸς Ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας, Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, τὴν θεοδώρητον χάριν κομίζόμενος καὶ τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα ἀνὰ τοὺς αἰῶνες τῆς ζωηφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, εἰς τοὺς ἀνθρώπους εὐαγγελιζόμενος.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Εὐεργετικὰ καὶ σωτηριώδη διὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος, ἐκ τῆς θείας συγκαταβάσεως καὶ τῆς ὑψίστης θυσίας τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Σωτῆρος Χριστοῦ, τὰ προκύψαντα ἀποτελέσματα. Ἡ Βηθλεέμ, τὸ Σπήλαιο, ἡ φιλάνθρωπος συγκατάβασις. Ὁ Τίμιος Σταυρός, ὁ Πανάγιος Τάφος, ἡ ἀνεπανάληπτος ὑψίστη θυσία, καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἐπακολουθήσασα σωτηρία καὶ λύτρωσις.

Ἡ ζωηφόρος ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ ἡ πηγὴ τῆς ἀθανασίας πρὸς τὸ ἀνθρώπινο γένος προσφερομένη καὶ ἐκ ταύτης πορισμὸν, τῆς δρόσου τοῦ Πνεύματος καὶ ναμάτων σωτηρίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Τοῦτο τὸ γεγονός, θείας εὐδοκίας καὶ φιλάνθρωπίας ἐκδήλωσις τῆς ζωηφόρου ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία τὴν ἀνάμνησιν πανηγυρικῶς ἐορτάζει, λαμπροφοροῦσα καὶ χαίρουσα, συγκαλοῦσα δὲ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα αὐτῆς, εἰς ἐόρτιον σύναξιν καὶ εὐγνωμοσύνης ἐκδήλωσιν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

«Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος...» ὡς προτρέπει ὁ αὐτὸς Ἱερὸς Ὑμνογράφος καὶ ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία προσκαλεῖ, εἰς τὸ προσκλητήριον ταύτης πειθαρχοῦντες, εὐσεβεῖ συνειδότι προσέλθωμεν τὰς ἑαυτῶν λαμπάδες πάντων διὰ τῶν ἀρετῶν εὐτρεπίζοντες, ἵνα ὑπαντήσωμεν νοερῶς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς, τὸν ἐκ τάφου ἀναστάντα Κύριον καὶ λάβωμεν τὸ ζωοδότητον φῶς τὸ ὁποῖον φωτίζει διανοίας, λαμπρύνει ψυχὰς, ὁδηγεῖ εἰς τὴν ὁδὸ τῆς ἀλήθειας, τῆς εὐσεβείας, τῆς πίστεως, τὴν μακαρίαν ζωὴν ἐπαγγελλόμενον.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

«Νῦν πάντα πεπληρωταὶ φωτός...» ἀντηχεῖ καὶ πάλιν ὑπὸ τοὺς θόλους τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τὴν κλητὴν ταύτην καὶ ἀγίαν ἡμέραν, τὸ χαρμόσυνον τοῦ Ἱεροῦ Ὑμνογράφου μήνυμα καὶ σκιρτήματα χαρᾶς πλημμυροῦσι τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἐκδήλωσις διακρίνεται εἰς τὰ πρόσωπα πάντων, τοῦτο τὸ μήνυμα ὡς ἀπὸ οὐρανοῦ, ἐν εὐσεβείᾳ καὶ ταπεινώσει πληροφορούμενοι.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ. Τοῦτο τὸ μήνυμα πάντοτε καὶ πανταχοῦ νὰ ἀντηχεῖ, καὶ ὁ ἀντίλαλος ὡς ἀπόηχος τὴν ἐπιβεβαίωσιν: Ναὶ ἀληθῶς ἀνέστη, ἀναγγέλει εἰς σύμπασαν τὴν οἰκουμένην.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Ἡ Χάρις τὸ ἔλεος καὶ τὸ ζωοδότητον φῶς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἐπεύχομαι πατρικῶς ὅπως φωτίζει καὶ κατευθύνῃ τὴν πορείαν τῆς ζωῆς ὑμῶν.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

Εὐχέτης πρὸς Κύριον

Ὁ Μητροπολίτης Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας Ἀθανάσιος.

Τὸ Θαῦμα τῶν Θαυμάτων!

ὑπό Ν. Ἀναγνωστοπούλου
Ἐπιτίμου Δικηγόρου

«**Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, Οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια**», ψάλλει χαρμοσύνως ἡ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Ναί, ὁ οὐρανός καὶ πᾶσα ἡ κτίσις, οἱ Ἄγγελοι καὶ οἱ ἄνθρωποι, τὰ πάντα, ὁρατά καὶ ἀόρατα, πλήρη φωτός!

Διότι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, κατελθὼν εἰς τὸν ἄδην, ἔθραυσε μὲ τὴν θείαν παντοδυναμίαν Του, ὡς Ὑἱὸς τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ, τὰ δεσμά τοῦ ἄδου καὶ «θανάτω τὸν θάνατον πατήσας», **ἠγέρθη ἐκ τῶν νεκρῶν**, ὅπως ἀνήγγειλεν ὁ εὐρισκόμενος ἐν τῷ Ζωοδόχῳ Τάφῳ Ἄγγελος εἰς τὰς Μυροφόρους γυναῖκας, εἰπὼν: «Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνόν, τὸν ἑσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν...» (Μάρκ. ιστ' 6).

Τὸν εἶδον Ἀναστάντα, ὕστερον, καὶ αἱ ἱδία. Ἐπίσης τὸν εἶδον καὶ μαθηταὶ Του εἰς Ἑμμαοῦς, καθὼς καὶ οἱ Ἀπόστολοι, εἰς Ἱερουσαλὴμ, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἄπιστος Θωμᾶς.

Οὕτω, τὸν φρικτὸν Γολγοθᾶν διεδέχθη, ἡ παν-ἐκλαμπρος Ἀνάστασις! Τὸ εἶχε προεῖπει ὁ Κύριος: «**Εγὼ ἐμὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ**». (Ιωάν. ια, 25) καὶ ἀλλαχοῦ: «**καὶ παραδώσουσιν αὐτόν εἰς τὸ ἐμπαῖξαι καὶ μαστιγῶσαι καὶ σταυρῶσαι καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται**». (Ματθ. κ. 19. Πρ. βλ. αὐτόθι ιη, 23. Μάρκ. θ, 31. ι, 34. Λουκ. ικ, 13. κδ, 7. 46. Πράξ β, 31-32. ι, 40. Ρωμ. α, 4. Α. Κορ. ιε, 4 Φιλίπ. γ, 10. Α. Πέτρ. γ. 22-23).

Διὰ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ **κατεδείχθη ἡ Θεότης Του** καὶ τὸ **ἀσύγκριτον μεγαλεῖον Του**! Οἱ ἐχθροὶ καὶ διώκται Του, ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, εἶχον τυφλωθεῖ ἀπὸ ἐμπάθειαν καὶ μίσος κατ' Αὐτοῦ, διότι τὸ Θεόπνευστον καὶ βαθύτατα ἀνθρώπινον κήρυγμά Του περὶ ἀγάπης ἀνευ ὁρίων, εἰρήνης, ἐλευθερίας, καὶ ἰσότητος ἔσειε τὰ βάθρα τῆς καταπιεστικῆς ἐξουσίας των ἐπὶ τοῦ ἁμαθοῦς Ἑβραϊκοῦ λαοῦ, καὶ τὸν ἀφύπνιζον.

Εἶδον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ναζωραίου μόνον τὸν «**ἄνθρωπον**» καὶ οὐχὶ καὶ τὸν «**Θεόν**» καὶ ἐνόμισαν ὅτι μὲ τὸν Σταυρικὸν Του θάνατον καὶ τὴν Ταφὴν Του ἐξέλιπεν ὁ τολμηρὸς Νομοθέτης τῆς Νέας Ἠθικῆς. Ἀλλὰ ἐπλανήθησαν πλάνην οἰκτράν!

Διότι ὁ Χριστὸς εἰς τὴν σκληρὰν μάχην ποῦ ἔδωσε μόνος, μὲ τὴν θείαν πανοπλίαν Του, ἐναντίον ὅλης τῆς σπείρας ἐκείνης τῶν παρανόμων καὶ συμφεροντολόγων ἀρχόντων τοῦ «**χύδην ὄχλου**» ἐξῆλθε διὰ τῆς ἀναστάσεως νικητῆς καὶ τροπαιοῦχος.

Θὰ ἡδύνατο οὐδὲν νὰ πάθῃ καὶ νὰ μὴ σταυρωθῇ, ἀφοῦ ὡς Ὑἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἦτοι παντοδύναμος. Ἀλλὰ ἦλθε μόνος Του ἐπὶ τὸ «ἐκούσιον πάθος», διὰ «τὴν ἡμῶν σωτηρίαν». Ἐπρεπε, διὰ νὰ καρποφορήσῃ τὸ κήρυγμά Του εἰς τὸν ἀγρὸν τῆς αἰωνιότητος, ὅπως καὶ ἐκαρποφόρησε, νὰ σταυρωθῇ διὰ νὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ **δικαίωσις** διὰ τῆς ἀναστάσεώς Του, ὥστε νὰ πιστεύουν εἰς τὴν Θεότητα Του καὶ σωθοῦν.

Ἄν δὲν ἀνίστατο, ἡ λυτρωτικὴ διδασκαλία Του θὰ παρέμενεν ὡς μία μακρινὴ ἀνάμνησις, ἡ ὁποία θὰ ἐσβυνεν ἀπὸ τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων, εὐθύς ὡς θὰ ἐξέλιπον οἱ αὐτήκοοι ἀκροαταὶ Του καὶ οἱ αὐτόπται μάρτυρες τῶν θαυμάτων Του. Ἐπρεπε νὰ συντελεσθῇ καὶ ἡ Ἀνάστασις τὸ ἀνεπανάληπτον Θαῦμα τῶν θαυμάτων!

Διὰ τοῦτο, ἡ Ἀνάστασις ἀποτελεῖ τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ οἰκοδομήματος τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως. Ὁ θεωρητὴς Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: «Εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν, κενὸν καὶ τὸ κήρυγμα ἡμῶν» (Α. Κορ. ιε, 17, Πρ. βλ. αὐτόθι ιε, 14).

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος εἶναι ἅμα τὸ **προοίμιον καὶ τὸ ἐχέγγυον καὶ τῆς κοινῆς πάντων ἀναστάσεως**, κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν Του ἐπὶ τῆς γῆς. Μὲ τὸ προπατορικὸν ἀμάρτημα ἐκλείσθη ἡ Πύλη τοῦ Παραδείσου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξωρίσθη ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἀπόγονος τοῦ Ἀδάμ καὶ ἠνοιξεν ἡ πύλη τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς φθορᾶς, διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆλθεν ὁ θάνατος εἰς τὸν κόσμον.

Διὰ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἠνοιξε πάλιν ἡ Πύλη τοῦ Παραδείσου. Ἡ **ἐλευθερώθη** ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ συντριβέν κράτος τοῦ ἄδου καὶ **ἀνέβη** εἰς τὸν Παράδεισον. **Μετέστη** ἀπὸ τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἀφθαρσίαν καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον εἰς τὴν ἀθανασίαν!

Τὸ εἶπεν ὁ Χριστός: «...ὅτι ἔρχεται ὥρα ἐν ἣ πάντες **οἱ ἐν τοῖς μνημείοις** ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ· καὶ **ἐκπορεύονται**, οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιή-

σαντες εις ανάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εις ανάστασιν κρίσεως» (Ματθ. ε, 28-29. ποιήσαντες εις ανάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εις ανάστασιν κρίσεως» (Ματθ. ε, 28-29. Πρ.β λ. Λουκ. ιδ, 14. κδ, 33-38. Μάρκ. ιβ, 18-27. Πράξ. κδ, 15). Δηλ. ἐν τῇ ἐσχάτῃ ὥρᾳ τῆς κρίσεως παρὰ τοῦ Ἀρχιδικαστοῦ Χριστοῦ **Θ' ἀναστηθούν ὅλοι**, καὶ οἱ ἐνάρετοι καὶ οἱ ἁμαρτωλοί, καὶ οἱ δίκαιοι καὶ οἱ ἀδικοι, καὶ οἱ μὲν Θ' ἀπολαύσουν τὴν μακαρίαν ζωὴν, (Οὐράνιον Βασιλείαν) οἱ δὲ θὰ καταδικασθοῦν εἰς αἰώνιαν δοκιμασίαν ἐν τῷ σκοτεινῷ ᾄδι.

Ἀλλαχοῦ εἶναι σαφέστερος ὁ Χριστός. Ἀποκαλοῦνται **«εὐλογημένοι τοῦ Πατρός»** Του, οἱ ὅποιοι θὰ κληρονομήσουν «τὴν ἡτοιμασμένην βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου», οἱ δὲ **«κατηραμένοι»** οἱ ὅποιοι θὰ πορευθοῦν «εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ» (Ματθ. κε, 34. 41).

Τὸ βροντοφωνεῖ καὶ ὁ Θεηγόρος Παῦλος: «Νυνὶ δὲ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, **ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο**». Καὶ «ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσι καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες **ζωοποιηθήσονται**». (Α. Κορ. ιε, 20. 23. Πρ. β.λ. αὐτόθι 13. 16. 42-55. Ρωμ. ια 35. Α. Θεσ. δ, 16-17).

Τὸ ἐπιμαρτυρεῖ καὶ ὁ Ἱερός Χρυσόστομος λέγων: «θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, ἄδου καθαίρεσεν, **ἄλλης βιοτῆς αἰωνίου ἀπαρχήν**», δηλ. ἀπαρχὴν τῆς μακαρίας ζωῆς. Καὶ προσθέτει ὁ Μέγας Πατὴρ: «... μηδεὶς φοβείσθω τὸν θάνατον· **ἡλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος**. Ἐσβυσεν αὐτὸν ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενος. Ἐσκόλευσε τὸν ἄδην ὁ κατελθὼν εἰς τὸν ἄδην».

✱

Εἰκοσιν ὅλοι αἰῶνες ὑποκλίνονται μὲ θαυμασμόν ἐνώπιον τῆς πανενδόξου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου! Καὶ ἡ χριστιανικὴ ἀνθρωπότης ὑποδέχεται καὶ τελεῖ κατ' ἔτος τὴν «κλητὴν καὶ Μεγάλην Ἑορτήν», τὴν «Ἑορτὴν τῶν Ἑορτῶν καὶ Πανήγυριν τῶν Πανηγύρεων» μὲ βαθεῖαν κατάνυξιν καὶ εὐλάβειαν, διότι, ὅπως ψάλλει κατ' αὐτὴν ὁ ἱερός ψαλμωδός, **«Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ ἐγένετο ὅτι Ἀνέστη ὁ Χριστός, ὡς Παντοδύναμος, εὐφροσύνη αἰώνιος»**.

Εὐλόγως δοκιμάζομεν ἱεράν καύχησιν καὶ ἀνυπόκριτον χαράν, διὰ τὸν Μέγαν Ἀρχηγόν τῆς πίστεως καὶ τῆς ζωῆς μας, τὸν κραταῖον καθαιρέτην

τοῦ ἄδου καὶ πανένδοξον θριαμβευτὴν τοῦ θανάτου καὶ προάγγελον καὶ τῆς ἰδικῆς μας ἀναστάσεως.

Εἴθε, τὸ **ἀνέσπερον φῶς τῆς λαμπροφόρου καὶ ζωηφόρου Ἀναστάσεως** τὰ φωτίζει τὰς διανοίας μας καὶ νὰ θερμαίνει τὰς ψυχὰς μας, ὥστε νὰ πράττωμεν ἔργα **«ἀγαθὰ»**, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, τὰ ὅποια **θὰ μᾶς ἐξασφαλίσουν τὴν ἀπόλαυσιν τῆς αἰωνίου μακαρίας ζωῆς**. Καὶ τοιαῦτα εἶναι τὰ σύμφωνα πρὸς τὰς αἰωνίου καὶ αὐθεντικοῦ κύρους θείας Ἐντολὰς καὶ Ἀληθείας, τὰς ἀποθησαυρισμένας εἰς τὸ Ἱερὸν καὶ Ἅγιον Εὐαγγέλιον, ἀφ' ἑνός καὶ ἀφ' ἑτέρου, πρὸς τὴν Ἀγιωτάτην πατροπαράδοτον ἀκακιστὴν Ὁρθοδοξίαν.

Προσκυνοῦντες τὸν Ἀναστάντα Χριστὸν καὶ δοξολογοῦντες τὸν Παντοκράτορα Θεόν, διὰ τὸ κοσμοσωτήριον κορυφαῖον θαῦμα, **ἀντιφωνοῦμεν** εἰς τὸ πανευφρόδουν Ἀγγελικόν ἀναστάσιμον μῆνυμα, ἀκλονήτῳ τῇ πίστει καὶ ὅλῃ τῇ ψυχῇ:

Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος!

Ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας μας κος Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος ὁμιλῶν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Κοιμήσεως Θεοτόκου Ταμπουρίων Πειραιῶς.

Ἡ Ἱερὰ Πανήγυρις τῆς «Ζωοδόχου Πηγῆς» εἰς τὴν φερώνυμον νεοῖδρυτον Σεβασμίαν Μονὴν τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανασίου εἰς τὸ Δῆλεσι.

Ἀπὸ πρωΐας πλῆθος προσκυνητῶν, ἐκ διαφόρων σημείων, προσῆλθεν εἰς τὴν εὐρισκόμενην εἰς μαγευτικὴν περιοχὴν Μονὴν καὶ μετὰ βαθεῖαν κατάνυξιν παρηκολούθησε τὴν πανηγυρικὴν θεῖαν λειτουργίαν, τῆς ὁποίας προεξῆρχεν ὁ ἱδρυτὴς καὶ κτήτωρ ταύτης Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ πανοσ. ἀρχιμανδρίτου κ. Εὐθυμίου Μπαρδάκα καὶ λοιπῶν εὐλαβῶν κληρικῶν, συμπροσευχομένους καὶ τοῦ Ἁγίου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερωντίου.

Εἰς τὸ «κοινωνικόν» ὠμίλησεν ὁ ἐπίτιμος δικηγόρος κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ἀναφερθεὶς εἰς τὸ ἱστορικόν τῆς «Ζωοδόχου Πηγῆς» τῆς Θεοτόκου, τῇ ὁποίᾳ ἐχαρακτήρισεν ὡς «δευτέραν Κολυμβήθραν τοῦ Σιλῶα», καὶ τὸ ὕδωρ τῆς «σωτήριον Ἀγίασμα θεραπεύον πᾶσαν ἀσθενεῖαν».

Καὶ κατέληξεν εἰπὼν «ἡ Σεβασμία αὕτη Μονή, τὴν ὁποίαν ἱδρυσεν σπὴν ἀπόμακρην αὕτη περιοχὴ, μετὰ περιστῆ εὐλάβεια καὶ προσωπικοὺς κόπους ὁ Ἅγιος Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος, ζηλωτὴς τῆς μοναχικῆς ζωῆς, θὰ ὑπενθυμίζῃ τῇ θαυματουργῇ «Ζωοδόχῳ Πηγῇ» τῆς Παναγίας τῆς ὁποίας, τὸ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα φέρει καὶ θὰ εἶναι νέος Φάρος τῆς Ἀγιότητος ἀκαινοτόμητης Ὁρθοδοξίας, πρὸς δόξα τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ καὶ τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας».

Παρετέθη πλουσία Τράπεζα ἀγάπης εἰς ὅλους τοὺς προσκυνητάς. Τὴν πανήγυριν ἐτίμησαν προσωπικοὶ φίλοι τοῦ Σεβασμιωτάτου κ.κ. Σ. Γεωργακόπουλος, δικηγόρος καὶ Ἰ. Κτενᾶς ἱατρός.

Συγχαίρομεν τὸν Σεβασμιώτατον κ. Ἀθανάσιον καὶ τὴν Θεοτίμητον Συνοδείαν του, γιὰ τὴν πανήγυριν τῆς Μονῆς των καὶ τὸ εὐχάριστον γεγονός τῆς ἱδρύσεως ταύτης τῆς τιμώσης τούτους καὶ τὴν μαρτυρικὴν Ἐκκλησίαν μας ἣ ὁποία ἐπηνδρώθη διὰ μιᾶς νέας μεγάλης ἐπάλξεως τῆς πατροπαραδότου Ὁρθοδοξίας.

Γιὰ τὸ «ΚΥΡΙΕ ΕΛΕΗΣΟΝ»

Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ Χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὴν ὁποία πρέπει νὰ ζητοῦμε ἀπὸ τὸ Θεὸ ἑμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ νὰ φωνάζουμε ἀκατάπαυστα.

τὸ

ΚΥΡΙΕ ΕΛΕΗΣΟΝ

Δηλαδή

– Λυπήσου με, Κύριέ μου, τὸν ἁμαρτωλό, σπὴν ἐλεεινὴν κατάστασιν ποὺ βρίσκομαι, καὶ δέξου με πάλι σπὴ Χάρη Σου.

– Δός μου πνεῦμα δυνάμεως, γιὰ νὰ με δυναμώσῃ ν' ἀντισταθῶ στοὺς πειρασμοὺς τοῦ διαβόλου καὶ σπὴν κακὴ συνήθεια τῆς ἁμαρτίας.

– Δός μου πνεῦμα σωφρονισμοῦ, γιὰ νὰ σωφρονίσω, νὰ ἔρθω σὲ αἴσθησιν τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ νὰ διορθωθῶ.

– Δός μου πνεῦμα φόβου, γιὰ νὰ σὲ φοβοῦμαι καὶ νὰ φυλάγω τίς ἐντολές Σου.

– Δός μου πνεῦμα ἀγάπης γιὰ νὰ σὲ ἀγαπῶ καὶ νὰ μὴν ἀπομακρύνωμαι πλέον ἀπὸ κοντά Σου.

– Δός μου πνεῦμα εἰρήνης, γιὰ νὰ φυλάγῃ τὴν ψυχὴ μου εἰρηνικὴ καὶ νὰ συγκεντρῶν ὅλους μου τοὺς λογισμοὺς καὶ νὰ εἶμαι ἡσυχος καὶ ἀτάραχος.

– Δός μου πνεῦμα καθαρότητος, γιὰ νὰ με φυλάγῃ καθαρὸ ἀπὸ κάθε μολυσμό.

– Δός μου πνεῦμα πραότητος, γιὰ νὰ εἶμαι ἡμερος στοὺς ἀδελφοὺς μου Χριστιανοὺς καὶ νὰ ἀπέχω ἀπὸ τὸ θυμό.

– Δός μου πνεῦμα ταπεινοφροσύνης, γιὰ νὰ μὴ φαντάζομαι τὰ υψηλά καὶ ὑπερηφανεύομαι.

(Ἀπὸ τὸν Ε' Τόμο τῆς ΦΙΛΟΚΑΛΙΑΣ).

Ἡ νέα Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Κατὰ τὰς ἀρχαιρεσίας τῆς προσφάτως γενομένης ἐτησίας γενικῆς Συνελεύσεως τῶν μελῶν, διὰ τὴν ἀνάδειξιν νέας Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐξελέγησαν ὡς προϊστάμενος ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης κ. Ἀκάκιος Χαλίκος καὶ ὡς μέλη οἱ Μιχαὴλ Αὐγουλάς καὶ Γεώργιος Ἀντωνόπουλος.

Ἐκφράζομεν τὰ θερμὰ συγχαρητήριά μας.

ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΘΕΙΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ

Πολλά έχουν γραφεί δι' αὐτὰς τὰς θείας προσωπικότητας πού εὐρίσκονται εἰς τὸ Ἀναστάσιμον προσκήνιον, πού εἶναι πλέον τῶν δέκα. Ἄς καταγράψωμεν καὶ συμβατικῶς ὠρισμένας ἐξ αὐτῶν, διότι ἡ πέννα μας εἶναι ἀδύναμος διὰ νὰ τὰς περιγράψῃ καὶ ὁ χρωστήρ διὰ νὰ τὰς χρωματίσῃ, ἀλλὰ μὲ τὰς ἀσθενεῖς μας δυνάμεις ἅς τὸ ἀποτολμήσωμεν:

Ἡ ἀγνή ἀειπάρθενος μήτηρ τοῦ Κυρίου ἡ ὁποία παρίσταται κατὰ τὸν σταυρικὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ της συντετριμένη καὶ ὠλοφυρομένη κλαίουσα διὰ τὸν ἀδικὸν σκληρόν καὶ ἐπώδυνον θάνατον τοῦ υἱοῦ της, καὶ παρ' ὅλον τὸ γεγονὸς ὅτι Αὐτὸς φροντίζει διὰ τὴν σωτηρίαν ὅλου τοῦ κόσμου δι' Αὐτὴν τὴν τοῦ Θεοῦ Γεννήτριαν δίδει ἀπὸ τὸν Σταυρὸν τὰς οὐκὰς του φροντίδας καὶ τὴν ἐξασφαλίζει τὰ τῆς διαμονῆς εἰς χεῖρας τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου» Γύναι' ἴδε ὁ υἱός σου» λέγει πρὸς τὴν μητέρα του, πρὸς δὲ τὸν Ἰωάννην ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου (Ἰωάν. ΙΘ 26-27) Εἰς τὴν μητέρα του ἐπιφυλάσσει ὁ Θεάνθρωπος τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως διότι πρώτη αὐτὴ ἠξιώθη νὰ ἴδῃ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ υἱοῦ τῆς. Πλείστοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας διατρανῶνουν αὐτὴν τὴν ἰδιαιτέραν μεταχείρισιν τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν μητέρα, τουτ' αὐτὸ βεβαίῳ καὶ ὁ μέγας Ἱεράρχης Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς.

2. Μαρία ἡ Μαгдаληνὴ πρώτη ἐκ τῶν μυροφόρων κατηξιώθη νὰ ἰδῇ τὸν Ἀναστάντα Ἰησοῦν καὶ εἰς αὐτὴν ὁ Ἄγγελος εἶπεν: «Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνόν; τὸν ἐσταυρωμένον Ἠγέρθη. Οὐκ ἔστιν ὧδε (Μαρκ. ΙΣΤ. 6) «Κλαίει καὶ ὠδύρεται ἡ Μαρία καὶ ὅταν βλέπῃ τὸν Ἀναστάντα καὶ τὸν φαντάζεται ὡς κηπουρὸν «Εἰ ἐσὺ ἐβάστασας αὐτὸν εἰπέ μοι πού ἔθηκες αὐτὸν καὶ γὰρ αὐτὸν ἀρῶ». Καὶ ὁ Κύριος ἀποκαλέσας αὐτὴν «Μαρία» τῆς εἶπε: «Μὴ μοῦ ἄπτου οὕτω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ πατέρα ὑμῶν καὶ Θεὸν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν. Τὴν χαρὰν τοῦ γεγονότος μεταδίδει καὶ εἰς τοὺς Ἀποστόλους οἱ ὅποιοι κατὰ τὸν Θ. Μάρκον «Πενθοῦσι καὶ κλαίουσι» καὶ ὡς λῆρος ἐφάνη τὰ ρήματα αὐτῶν. Αὐτὴ ἡ Μαгдаληνὴ εἶναι ἐκεῖνη ἡ ὁποία ὠδευσε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Τιβέριον καὶ ἐζήτησε τὴν καταδίκην τοῦ Πιλάτου καὶ τῶν Ἀρχιερέων Ἄννα καὶ Καϊάφα.

3. Πλαισιώνουσα τὴν μητέρα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Μαгдаληνὴ ἡ Σαλώμη σύζυγος τοῦ Ζεβεδαίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου πολὺ ὀλίγα μᾶς λέγει ἡ Γραφή διὰ τὴν δράσιν της καὶ τὸ τέλος της.

4. Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ ἡ ὁποία ἀναφέρεται μετὰ τῶν μυροφόρων.

5. Ἰωάννα σύζυγος τοῦ Ἐπιτρόπου τοῦ Ἡρώδου Χουζᾶ καταξιοθεῖσαι νὰ ἴδουν τὸν Κύριον ἀναστάντα καὶ νὰ καταστῇ γνήσια μαθήτρια καὶ ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ.

6 καὶ 7 Μαρία καὶ Μάρθα ἀδελφαὶ τοῦ ἀναστάντος Λαζάρου καὶ πιθανότατα κόραι Σίμωνος τοῦ Φαρισαίου, εἰς τὸ ἀρχοντικὸν τοῦ ὁποίου ὑπὸ τὸν Ἰησοῦς ἐν Βηθανίᾳ, καὶ ἐκεῖ ἐλάμβανον χώραν γεγονότα ὅπως περιγράφονται ἐν τοῖς ἱεροῖς Εὐαγγέλιος Λουκᾶ καὶ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἄγναι καὶ ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου, κόραι ἀξίαι τιμῆς καὶ δόξης, καὶ αἱ ὁποῖαι ἀσφαλέστατα καταλέγονται μετὰ τῶν Μυροφόρων. Ἡ ἱστορία τοὺς τοποθετεῖ σὲ ὑψηλὰ βάθρα ἀγιότητος διότι αἱ συζητήσεις πού διεξάγουν μὲ τὸν Κύριον εἶναι πλήρεις πνευματικότητος ἀνακαινισμένοι, ἀγίου Πνεύματος μορφαί.

Εἰς τὴν χορείαν τῶν μυροφόρων πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τοὺς δύο ἐπίσημους ἄνδρας τὸν Νικόδημον ὁ ὁποῖος ἦτο μέλος τοῦ Συμβουλίου καὶ ἡρνήθη τὴν καταδίκην τοῦ Ναζωραίου, καθὼς ἐπίσης καὶ ὁ Ἰωσήφ ἐπίσημος Βουλευτὴς ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία ὁ ὁποῖος τολμήσας «εἰσῆλθε πρὸς τὸν Πιλάτο, καὶ ἐζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ» σὲ ὥρα πού τὰ πάντα εὐρίσκοντο εἰς τραγικὴν κατάστασιν. Ὁ Ἰωσήφ κατηξιώθη σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσιν νὰ ἀποθάνῃ μαρτυρικῶς ἀπὸ τὰ χέρια τῶν μισανθρώπων Ἑβραίων.

Αὐτὰς αἱ θείας μορφᾶς πού συνθέτουν τὸ δράμα τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως, ἅς τοὺς παρακαλέσουμε νὰ μᾶς βοηθήσουν εἰς τὴν χριστιανικὴν μας πορείαν, ἡ ὁποία εἶναι σκληρὰ καὶ μαρτυρικὴ. Κλείνοντας τὴν μικρὰ ταύτην ἐργασία μου παρακαλῶ τὸν Ἀναστάντα Κύριον νὰ παράσχῃ τὴν χάριν Του εἰς ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς ἐπαρχίας εἰς ἣν εἶμαι διαπεπιστευμένος, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον πού ἐπικαλεῖται τ' ὄνομα τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου.

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Πρὶν ἀποστεῖλλω πασχαλίου εὐχὰς εἰς τὸ ποιμνίον μου καὶ εἰς ὅλον τὸν χριστιανικὸν κόσμον ὅπως ὁ Ἀναστάς χαρίσει ὑμῖν καὶ αὐτοῖς εὐλογίαν καὶ χαράν, (ἐκπληγάζουσιν ἀπὸ τὸν Κενὸν Τάφον τοῦ Κυρίου) ἅς μοῦ ἐπιτρέψουν οἱ καλοὶ καὶ εὐγενεῖς ἀναγνώσται, νὰ παλινδρομήσω καὶ νὰ ἀναφερθῶ εἰς τὸ δοξαστικὸν τῆς Κυριωνύμου ἡμέρας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τὸ ὁποῖον καταγράφεται εἰς τὰς χριστιανικὰς δέλτους, καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀρυόμεθα τὰ ἀκόλουθα μηνύματα.

«Τὸ ἀπὸ αἰῶνος μυστήριον, ἀνακαλύπτεται σήμερον, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς ἀνθρώπου γίνεται, ἵνα τοῦ χειρόνος μεταλαβὼν, μεταδῶ μοι τοῦ βελτίονος. Ἐπεύσθη πάλαι Ἀδάμ, καὶ Θεὸς ἐπιθυμήσας οὐ γέγονεν, ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπεργάσῃται. Εὐφραινέσθω ἡ κτίσις, χορευέτω ἡ φύσις ὅτι Ἀρχάγγελος Παρθένω, μετὰ δέους παρίσταται καὶ τῷ Χαίρει κομίζει, τῆς λύπης ἀντίθετον. Ὁ διὰ σπλάχνα ἐλέους ἐνανθρωπίσας Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι». καὶ παραθέτομεν τὴν κατωτέρω παράφρασιν διὰ νὰ θαυμάσετε τὸ μεγαλεῖον τῆς γραφῆς τοῦ ὑμνογράφου Θεοφάνους.

Τὸ μυστήριον τὸ ὁποῖον ἦτο «σεσιγημένον» κατὰ τὸν Θ. Ἀπόστολον Παῦλον ἐν τῷ Οὐρανῷ, θεία εὐδοκία καὶ ἀπείρῳ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ, ἀνακαλύπτεται σήμερον «κατὰ τὸν θεῖον Εὐαγγελισμόν παρὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ πρὸς τὴν Παρθένον Μαριάμ» καὶ ὁ μονογενὴς υἱὸς τοῦ Θεοῦ υἱὸς ἀνθρώπου γίνεται, (ἔτσι ἀποκαλεῖ ὁ Κύριος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τὸν ἑαυτὸν του ὡς υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου), διότι μὲ τὸ νὰ πάρει ὁ Θεὸς ἀνθρωπίνην σάρκα, αὐτὸ (ἦτο τὸ χειρόν) ἀπὸ Θεὸς ἐγίνετο ἄνθρωπος, μετέδωκε σὲ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους τὸ «βέλτιστον» (δηλ. μᾶς κάνει θεοὺς κατὰ χάριν). Ὁ Ἀδὰμ διεπεύσθη πάλαι ποτέ, διότι ἤθελε νὰ γίνῃ Θεὸς σύμφωνα μὲ τὴν ἐνοχοποιητικὴν προτροπὴν τοῦ ὄψεως καὶ δὲν ἐγίνετο· τώρα ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος διὰ νὰ κἀνῃ τὸν Ἀδὰμ Θεόν «Ὑμεῖς Θεοὶ ἐστέ», Ἰωαν. 10.34. Ἄς εὐφρανθῇ ὁλόκληρος ἡ κτίσις ἅς χορεύσῃ ὁλόκληρος ἡ φύσις διότι ὁ Ἀρχάγγελος παρί-

Δόξα καὶ νῦν Ἦχος 2ος (Θεοφάνης, ὑμνογράφος)

σταται μὲ φόβον ἐνώπιον τῆς παρθένου, εἰς τὴν ὁποῖαν κομίζει τὸ χαῖρε, τὸ ὁποῖον εἶναι, ἀντίθετη ἐννοια μὲ τὴν λύπην. Ἐσὺ Κύριε ποῦ διὰ σπλάχνα ἐλέους ἐγίνετο ἄνθρωπος ἅς εἶναι δεδοξασμένον τὸ ὄνομά Σου.

Ἄς θελήσῃ ὁ Σταυρωθεὶς καὶ Ἀναστάς Κύριος νὰ καταυγάσῃ τὴν ζωὴν μας μὲ τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἀναστάσεως διὰ νὰ γίνουμε ὅλοι λάμποντες ἀστράπτοντες ἡλλοικωμένοι, ὅπως λέγει ὁ ὑμνωδός.

ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ
ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΝ ΚΑΡΑΒΑ

Μὲ ἰδιαίτεραν μεγαλοπρέπειαν ἐορτάσθη ἡ 25ῃ Μαρτίου ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν κυριώνυμον Ναὸν Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ Πειραιῶς, χοροστατοῦντος τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου καὶ Γεροντίου συμπαραστατομένου ὑπὸ τοῦ πατρὸς Νικολάου Καλοσκάμη καὶ λοιποῦ σεπτοῦ ἱερατείου.

Τόσον κατὰ τὸν ἑσπερινὸν μὲ τὰ κατανυκτικὰ ἀνοιξαντάρια καὶ ἀρτοκλασίαν ὅσον καὶ κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν ἐν τῇ Θείᾳ Λειτουργίᾳ παρευρέθη πλῆθος κόσμου Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ περιχώρων ἥτις παρετάθη μέχρι τῆς 11.30 π.μ. Οἱ ἅγιοι ἱεροψάλται κος Χρυσόστομος καὶ Μιχαὴλ Φαμέλης μετὰ ἐκλεκτῶν βοηθῶν προσέδωσαν τὴν δέουσαν βυζαντινὴν αἴγλην.

Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὠμίλησεν ὁ ἐκλεκτὸς φιλόλογος κος Ἰωάννης Καλοσκάμης ὁ ὁποῖος ἐξῆρε τὰ τῆς ἐορτῆς, συγκεράσας τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῆς Ἐθνικῆς ἐξεργέσεως τοῦ 1821. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας, ὡς συνήθως, προσεφέρθησαν ἀναψυκτικὰ καὶ νησιτίσματα.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΒΑΪΩΝ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Πρὶν ἢ καταγράψω ὁρισμένα τροπάρια ἀπὸ τὸν Κανόνα τῆς ᾽Αναστάσεως νομίζω καλὸν νὰ ἐπεξηγήσω, κατὰ τὸ μέτρον τοῦ δυνατοῦ, τὸν Α΄ ὄν Εἰρμόν τοῦ Κανόνος τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων ὁ ὁποῖος ἐμφανίζει δύναμιν λόγου καὶ πνευματικῆς πνοῆς ἀκαταγωνίστου καὶ προκαλεῖ εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἰδιαίτεραν αἰσθησιν.

«Ὡφθησαν αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου, νοτίδος ἄμοιροι, καὶ ἀνεκαλύφθη θάλασσης κυμαίνουσης τὰ θεμέλια, τῇ καταιγίδι νεύματι, ταύτης γάρ ἐπετίμησας, περιούσιον λαὸν δὲ ἔσωσας, ἄδοντα ἐπινίκιον ὕμνον Σοί, Κύριε»

Παράφρασις «Τὰ ἐγκατα τῆς ἀβύσσου (θάλασσης) ἐφάνησαν στεγνὰ εἰς τὸ Ἰσραηλιτικὸν λαόν, τὸν διαβάντα τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ ἀπεκαλύφθησαν τὰ θεμέλιά της, ποῦ εἶχαν πάντε νερό, μὲ ἓνα νεῦμα τῆς καταιγίδος κατεποντίσθησαν τὰ στρατεύματα τοῦ Φαραῶ, τὸν δὲ περιούσιον λαὸν ἔσωσες (διαβάς εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθη) καὶ ὁ ὁποῖος ἔψαλε ἐπινίκιον ὠδήν. (ἡ Μαριάμ ἀδελφή τοῦ Μωϋσέως μετὰ τυμπάνων χορεύει μετ' ἄλλων γυναικῶν) καὶ σὲ ἐδοξολογοῦν Κύριε.

Αὐτὸ ὅμως βλέπετε πραγματεύεται θαυμαστὴν ἔξοδον τοῦ Ἰσραὴλ ἐκ Γῆς Αἰγύπτου καὶ τὴν διάβασιν τοῦ ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς θάλασσης, ἀβρόχοις ποσίν.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΣ ΚΑΝΩΝ

Ἐὰν τυχὸν φυλάσσετε τὰ φύλλα τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, λάβετε αἰσθῆσιν τὸ τί ἐγράφη εἰς τὸ φύλλον ἀριθ. 819 τοῦ Μαΐου 1988, ἵνα προχωρήσωμεν ἐπεξηγοῦντες δύο τρία τροπάρια τοῦ κανόνος τῆς ᾽Αναστάσεως, καὶ ὅστις εἶναι ἔργον τῆς πνευματοκινήτου γραφίδος τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, διὰ τὴν κατανόησίν του:

Εἰρμός Α Τροπάριον 2ον «Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις καὶ ὁψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ᾽Αναστάσεως, Χριστὸν ἐξατράπτοντα καὶ χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες».

Παράφρασις «Ἄς καθάρωμεν μὲ ἁγιασμόν ὅλα τὰ αἰσθητήρια ὄργανα (διὰ τῆς θείας Μεταλήψεως) διὰ νὰ ἴδωμεν τὸν ἐξαναστάντα Χριστὸν μὲ τὸ ἀπλησίαστον (ἀνθρωπίνως) φῶς τῆς ᾽Αναστάσεώς του, διὰ νὰ μᾶς λέγει «Χαίρετε» καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἐξαγνισθείσης ψυχῆς μας, νὰ ψάλλωμεν τὸν ἐπινίκιον ὕμνον (Χριστὸς ᾽Ανέστη).

Ὡδή Γ΄ 2ον Τροπάριον «Νῦν πάντα πεπληρωταὶ φωτὸς Οὐρανός τε καὶ Γῆ καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἡ ἑσπερέωται»

Παράφρασις «Τώρα μὲ τὴν ᾽Ανάστασιν τὰ πάντα εἶχον γεμίση ἀπὸ Φῶς, Οὐρανός καὶ Γῆ καὶ τὰ καταχθόνια (μὲ τὴν ἀφῆξιν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν ᾽Αδην) λοιπὸν ἄς ἐορτάσῃ ὅλη ἡ κτίσις τὴν ἐγερσιν τοῦ Χριστοῦ, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν (τρανὴ ἀλήθεια) ἑσπερέωθη ἡ Ἐκκλησία.

Ἄς εὐχηθῶ καὶ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος, εἰς τοὺς ἀναγνώστας καὶ εἰς τὸ πλήρωμα τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τὰς καλυτέρας μου πασχαλίου εὐχάς, ὅπως ὁ ᾽Αναστάς Κύριος μᾶς καταστήσῃ ἐν τῇ ἀπείρῳ Αὐτοῦ εὐσπλαχνία «λαμπροφόρους» καὶ ἐτοίμους, διὰ τὴν Ἐπουράνιον Βασιλείαν Του.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΟΡΤΑΙ

Εἰς τὸν ἐορτάζοντα πρωθιερέα Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Μαρίνης ἐν Κορυδαλλῷ π. Γεώργιον Σμυράκην εὐχεται ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἔτη ὑγιᾶ καὶ εὐδαίμονα. Ὁ π. Γεώργιος Σμυράκης ἀποτελεῖ ἐπὶ ἔτη πολλὰ ἐκλεκτὸν μέλος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου μας, προσφέρων ἀόκνως τὰς καλὰς του υπηρεσίας.

Ἡ Θεολογία τῆς εἰκόνας «Ἡ ΣΤΑΥΡΩΣΗ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ»

Ἡ Ὁρθοδοξία τιμᾷ ἐξαιρετικά τὸν Τίμιον Σταυρὸ πού ἀποτελεῖ τὸ σύμβολο τῆς νίκης, τῆς ἀγάπης ἀλλὰ καὶ τῆς χαρᾶς, γιατί μετὰ τὸ Σταυρὸ ἐξαφανίσθηκε ἡ φθορά καὶ καταργήθηκε ὁ θάνατος καὶ ὑψώθηκε ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό, ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἱερός ὕμνωδός.

Ἀλλὰ ὁ Σταυρός εἶναι ἄμεσα συνδεδεμένος μετὰ τῆς Θυσίας τοῦ Ἰησοῦ πού ἀποτελεῖ τὴν ἀποκορύφωση τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ τοῦ ἔργου καὶ παράλληλα τὴν πιὸ ὑψηλὴ ἐνδειξη ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Στὸ Σταυρὸ ἐκπληρώθηκε τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ πού συνεχίζει νὰ ἐκπληρώνεται καὶ θὰ ἐκπληρώνεται στοὺς αἰῶνες. Στὸ ἱερὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ ἡ γραμμὴ τῆς ὀδύνης συναντᾷ τὴ γραμμὴ τῆς ἀγάπης σὲ μιὰ ἁρμονία Θεϊκῇ, ὅπως τὴν ὑλοποίησε ἡ Θυσία τοῦ Γολγοθᾶ. Γι' αὐτὸ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μελετᾷ μετὰ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον τὰ παθήματα τοῦ Ἰησοῦ καὶ ζεῖ τὸ δράμα τοῦ Γολγοθᾶ μυστικά μέσα στὴ λατρεία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ βίωμα τοῦ μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς λυτρωτικῆς Χάρης πού ἀπέρρευσε ἀπὸ αὐτό.

Ὅσο καὶ ἂν ἐξαίρει τὴν Ἀνάσταση ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, μέχρι σημείου πού νὰ θεωρεῖται ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως, δὲν παύει παράλληλα νὰ ἐπισημαίνει τὴ σημασία τῆς ἀπολυτρωτικῆς Θυσίας τοῦ Θεανθρώπου καὶ νὰ τιμᾷ καὶ νὰ λατρεύῃ τὸν Ἐσταυρωμένο πού ὑψώνεται στὸ κέντρο τοῦ ἱεροῦ βήματος, πάνω ἀπὸ τὸ ἱερὸ Θυσιαστήριον.

Κατὰ τὴν Χριστιανικὴ παράδοση ὁ Γολγοθᾶς θεωρεῖται τὸ κέντρο τοῦ κόσμου, ὅπου ὑπάρχει ὁ τάφος τοῦ Ἀδάμ καὶ στὴ θέση του ὑψώθηκε ὁ Σταυρός. Γι' αὐτὸ τὴν εἰκονογραφία τῆς Ἀνατολῆς ὁ Σταυρὸς εἰκονίζεται νὰ εἰσέρχεται σ' ἓνα μαῦρο σπήλαιο, στὸ ὁποῖο βρίσκεται τὸ κεφάλι τοῦ Ἀδάμ πού συμβολίζει τὴν ἀνθρωπότητα ποτισμένη μετὰ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Στὸ μυστήριον τοῦ Σταυροῦ «ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ παρουσιάζεται ἐμπρὸς τὸν Πατέρα Του, σὰν Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου. Ὁ Δεύτερος Ἀδάμ ταυτίζεται μετὰ τὸν πρῶτο καὶ εἰσέρχεται στὴ Γεσθημανή», γιὰ νὰ

δεχθεῖ τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου καὶ νὰ ὑποστῇ τὴν ἱλαστήρια Θυσία.

Ἡ Εἰκόνα τῆς σταυρώσεως στὴν κάθετη κεραία τοῦ Σταυροῦ δείχνει τὴν κάθοδο καὶ ἀνοδο τοῦ λόγου καὶ ὁ Σταυρὸς γενικὰ γίνεται μιὰ κλίμακα πλούσια ἀπὸ σκαλοπάτια, πού ἐνώνει γῆ καὶ οὐρανό.

Τὸ Ἀρχιτεκτονικὸ βάθος δείχνει τὸ κάστρο τῆς Ἱερουσαλήμ. Ὁ οὐρανὸς ἄνω εἰκονίζεται καθαρὸς, γιατί ἡ δύναμη τοῦ Σταυροῦ καθαρίζει τὴν ἀτμόσφαιρα ἀπὸ τίς δαιμονικὰς δυνάμεις, ὅπως καὶ ὅλη τὴ φύση, γιατί ἡ λυτρωτικὴ χάρις δὲν ἀνακαίνιζει μόνο τὸν ἄνθρωπο ἀλλὰ καὶ ὅλη τὴ δημιουργία.

Τὸ κάτωχρο σῶμα τοῦ Ἰησοῦ σχηματίζει μιὰ καμπύλη καὶ πλησιάζει τὴν Παρθένο, πού βρίσκεται πάντοτε δεξιὰ τοῦ Σταυρωμένου καὶ φέρεται πρὸς τὸν Υἱόν της. Ἡ πονεμένη μάνα δὲν μπορεῖ νὰ κινηθεῖ. Εἶναι βαρὶὰ πληγωμένη καὶ βυθισμένη σὲ βαθιὰ ὀδύνη, πού ἐκφράζει, ὅχι μόνο στὸ πρόσωπό της, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὰ σκοτεινὰ ἐνδύματά της.

Ὁ Ἰωάννης μετὰ τὸ ἀνοιχτόχρομα ἐνδύματα, βρίσκεται ἀριστερὰ καὶ σὲ μεγαλύτερη ἀπόσταση ἀπὸ τὸ Σταυρό. Παρατηρεῖ ἐμπρὸς καὶ μετὰ στηριγμένο ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι στὸ δεξιὸ χέρι του εἶναι βυθισμένος στὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ Πάθους».

Ὁ Σωτήρας στὸ Σταυρὸ ἂν καὶ νεκρὸς, εἶναι Κύριος, δεσπότης τοῦ Θανάτου καὶ τῆς ζωῆς. Παραμένει ὁ Λόγος πού παραδίνεται στὸ θάνατο καὶ τὸν νικᾷ. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐπιγραφή πού εἶναι καρφωμένη πάνω στὸ Σταυρὸ ἐπισημαίνει ὅτι ὁ σταυρωθεὶς εἶναι «ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης», ὅπως ἐπισημαίνουν τὰ γράμματα της (Ο Β C Λ Τ Δ Ξ C).

Ἡ εἰκόνα τῆς σταυρώσεως μιλάει μόνη της στὴν ψυχὴ τοῦ πιστοῦ καὶ τὴ γεμίζει μετὰ τὴ χαρμολύπη τοῦ Θεοῦ δράματος. Μέσα ὅμως στὸ λειτουργικὸ μυστήριον τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ἡ βίωση τῆς σταυρώσεως χαρίζει στὸν ἄνθρωπο τὴ χαρὰ τῆς λυτρώσεως ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλπίδας, γιατί περιέχει τὰ σπέρματα τῆς ἀναστάσεως χαρᾶς, ἀφοῦ ὁ Ἐσταυρωμένος εἶναι ὁ νικητὴς τοῦ Θανάτου.

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΑΚΑΚΙΟΣ ΧΑΛΙΚΟΣ

**ΕΣΤΕΦΘΗ ΥΠΟ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ΤΟ
ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
Γ.Ο.Χ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ, ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΝΑΟΝ ΤΗΣ
ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΗΣ, ΕΙΣ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΝ.
ΤΟ ΕΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΗΣΕ ΕΙΔΙΚΟΝ ΣΥΝΕΡΓΕΙΟΝ**

Τὴν Κυριακὴν 3/16 Μαρτίου ἐξ καὶ περὶ ὥραν 6,30 μ.μ. συνεκλήθη κληρικολαϊκὸν Συνέδριον εἰς τὸν ἐν Κορυδαλλῷ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Μαρίνης, τῇ πρωτοβουλίᾳ καὶ διοργανώσει τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας καὶ μὲ θέμα: «Ἡ Ὁρθοδοξία εἰς τὸν χῶρον τῆς Ἠνωμένης Εὐρώπης».

Πολὺ πρό τῆς καθωρισμένης ὥρας ὁ εὐρύχωρος Ναὸς τῆς Ἁγίας Μαρίνης κατεκλύσθη ἀσφυκτικῶς ὑπὸ τῶν πιστῶν. Τὴν ἀκριβῆ ὥραν, συμφώνως τῷ Προγράμματι, ἐκηρύχθη ἡ ἐναρξίς τοῦ Συνεδρίου, παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσόστομου, τῶν Σεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερωντίου, Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἀντωνίου, Πενταπόλεως κ. Καλλιοπίου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, Χίου, Οἰνουσσῶν καὶ Ψαρρῶν κ. Στεφάνου καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου τοῦ Θεοφιλοῦς Ἱερατείου Πειραιῶς, Ἀθηνῶν καὶ Ἀττικῆς καὶ πολλῶν μοναχῶν.

Ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης π. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος ἐντεταλμένος ἐπὶ τῆς τηρήσεως τοῦ προγράμματος καὶ τοῦ συντονισμοῦ τῶν ὁμιλιῶν, ἔκαμε τὴν εἰσαγωγὴν. Καὶ ὁ Σεβασμιώτατος ποιμενάρχης κ. Γερώντιος ἀπηύθυνε θερμὴν προσλαλίαν καὶ ἐξήγησε τὸν σκοπὸν τῆς συγκλήσεως τοῦ Συνεδρίου.

Ἀκολούθως, εἰσηγήθη διὰ μακρῶν ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης π. Χρυσόστομος Βάρκας. Τοῦτον διεδέχθη ἐπὶ τοῦ βήματος ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης π. Μακάριος Καβακίδης, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

Τελευταῖος ὠμίλησεν ἐπιγραμματικῶς καὶ ἀπὸ μνήμης ὡς συνήθως ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος. Ἀνεφέρθη συναφῶς εἰς τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν χῶρον τῆς ΕΟΚ καὶ ἰδιαίτερως τὴν ὀρθόδοξον τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ ἐν τέλει ἐζητωκραύγασεν ὑπὲρ τῆς ἀκαινοτομήτου

Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας, χειροκροτηθεῖς.

Οἱ λόγοι τῶν ἀπὸ χειρογράφου ὠμίλησάντων ἀρχιμανδριτῶν, πλήρεις ἐνδιαφέροντος ἐπὶ τῶν σπουδαίων καὶ πρωτοτύπων διὰ τὴν Ἱεράν Παρεμβολὴν μας Θεμάτων, ἐκφωνηθέντες κατ' ἄριστον τρόπον καταχωροῦνται κατωτέρω.

Περὶ τὴν 9,40 ὥραν ἔληξε τὸ Συνέδριον, μὲ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας καὶ τὰ συγχαρητήρια τοῦ διοργανωτοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερωντίου διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν τούτου, πρὸς τοὺς ὁμιλητὰς καὶ τοὺς συνέδρους, διὰ τὴν πρόθυμον καὶ ἀθρόαν συμμετοχὴν τῶν εἰς αὐτό.

Τοῦτο ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ βουλευτὴς κ. Ἠλίας Βουγιουκλάκης, ὁ πολιτευτὴς Ἰορδάνης Οἰκονομίδης, ὁ δικηγόρος κ. Σωτ. Κομισόπουλος, ὁ διευθυντὴς τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» κ. Χρ. Χαλβατζῆς, οἱ σύμβουλοι τοῦ Γεν. Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Δημ. Χατζῆς, Κωνστ. Χρονᾶς καὶ Ἀντ. Νικολόπουλος καὶ οἱ τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς αὐτοῦ κ.κ. Μιχ. Αὐγουλάς καὶ Γεώργ. Ἀντωνόπουλος.

Συγχαίρομεν καὶ ἡμεῖς θερμότερα διὰ τὴν ὄντως ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν ἐν ἀπολύτῳ τάξει καὶ ἀνέσει διεξαγωγὴν τοῦ Συνεδρίου, τὸν ἐμπνευστὴν καὶ διοργανωτὴν τοῦ Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερώντιον, τοὺς εὐφραδεῖς ὁμιλητὰς, ἐπισημάναντας τὴν ἐπιδίωξιν ὑπὸ τῆς Ἠνωμένης Εὐρώπης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ ἀφανισμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πρό πάντων τοὺς πιστοὺς, οἱ ὅποιοι προσῆλθον ἀθρόως καὶ μετὰ χαρᾶς εἰς τὸ Συνέδριον, ἀποδείξαντες, διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν ἀκλόνητον προσήλωσιν τῶν εἰς τὴν Ἀγιωτάτην Ὁρθόδοξίαν καὶ τὴν μαρτυρικὴν Ἐκκλησίαν μας.

Εἰδικὸν Συνεργεῖον ἐκίνηματογράφησε τὸ Συνέδριον.

Φωτόλουστον στιγμιότυπον τοῦ Πνευματικοῦ κέντρου Πειραιῶς Ἁγ. Μαρίνης Κορυδαλλοῦ.

Ὁ Ἅγιος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κος Γερόντιος προοιμάζων ἐν τῷ Συνεδρίῳ.

Μακαριώτατε Σεβασμιώτατοι, Σεβαστοί
Πατέρες, Ἀγαπητοί Ἀδελφοί,

Ἐνθυμούμενος τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὅπου λέγει: «Τίς ἡμᾶς χωρίση ἐκ τῆς ἀγάπης Σου, καὶ ἀλλοῦ Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγὼ ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ ὁ Χριστός, ὁ δὲ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος «Οὐδὲν γλυκύ ἢ δὲ ἐκκλησία μας λέγει «Κάλιον πολεμοῦντες νὰ ἀποθάνωμεν παρὰ νὰ ζῶμεν νικώμενοι ὑπὸ τῶν παθῶν. Μὲ αὐτὰ τὰ συναισθήματα καὶ τὸ πιστεῦω ἐσκέφθη τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς & Σαλαμίνος ὅπως πραγματοποιήσῃ τὴν σημερινὴν σύναξιν ὀνομάζοντάς τὴν Συνέδριον. Νὰ ἀκουστούν διάφορα γινώμαι τί δέον γενέσθαι διὰ τὰ θλιβερά γεγονότα τὰ ὁποῖα ἐξελίσσονται καὶ θὰ ἐξελιχθῶν εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡμεῖς ἀγαπητοί μὴ πτοούμενοι τὰ δεινὰ ἀλλὰ μὲ γνώμονα τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ καὶ τοὺς κανόνας τῶν πατέρων δὲν θὰ κλίνωμεν τὸν αὐχένα ἐνώπιον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δὲν θὰ ὑποστείλωμεν τὴν Σημαία τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀλλὰ μὲ πνεῦμα Χριστοῦ θὰ ἀντιστρατευθῶμεν ἐναντίον τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ Σιωνισμοῦ ὅπου τεχνιέντως ἔχουν εἰσέλθῃ διὰ διαφόρων νοσηρῶν πολιτικῶν συστημάτων ὅπου παρουσιάζει ὅτι οἱ λαϊκές μάζες θὰ ζήσουν ποιοὶ εὐχάριστα; καὶ τοῦτο θὰ τὸ πετύχουν διὰ τῆς καταπτώσεως ὅλων τῶν ἀξιών τοῦ Ἀνθρώπου τῆς πίστεως τῆς Ἠθικῆς τῆς Οἰκονομικῆς καὶ ἐν γένει τῆς ἀξιοπρεπείας. Σεβαστοί Πατέρες καὶ ἀδελφοί ἄς ἐπισημάνωμεν μὲ Πνεῦμα Χριστοῦ τοὺς μυρίους κινδύνους ὅπου διατρέχομεν καὶ μὲ πίστη καὶ ζῆλον νὰ ἀντιστρατευθῶμεν ἐναντίον παντός κακοῦ διὰ τὴν Σωτηρίαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ Σώματος, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσορρήμονος ὅπου λέγει «οὐδὲν γλυκύτερον δῶρον ἐν τῇ γῇ ταύτῃ ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγωνίεσθαι καὶ πάσχειν».

Οἱ ὁμιληταὶ μᾶς ἀναπτύσσουν τὸ ὅλον θέμα ἡμεῖς δὲ ἀντιστρατευόμενοι εἰς τὰ σκοτεινὰ σχέδια τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία θὰ εἶναι ἡ νικήτρια. Ἡμεῖς εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐπισημάνωμε τὸν κίνδυνον ἀφηνιζοντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλον διὰ τὴν ψυχικὴν μας Σωτηρία.

Ὅσα θλιβερά γεγονότα πολιτικά ἢ ἐκκλησιαστικά ἔλθουν ἡμεῖς πρέπει νὰ μείνωμεν στερεοὶ εἰς τὴν πίστιν καὶ οὐχὶ τὰ διάφορα γεγονότα νὰ ἐκφυλίσουν τὸ ἀγωνιστικὸν μας φρόνημα διότι ὁ Χριστὸς χθὲς σήμερα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα ὁ αὐτός. Ἀγαπητοί

ἀδελφοί ὅλα αὐτὰ ὅπου διαδραματίζονται ἄς μὴ ἐκφυλίσουν τὸ ἀγωνιστικὸν μας πνεῦμα ἀλλὰ πιστοὶ εἰς τὴν Πατρώαν εὐσέβειαν νὰ παραμείνωμεν. Ὅσοι δὲ ἐζήσαμε ἐδῶ καὶ πενήντα χρόνια καὶ ζοῦμεν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς πατρώας εὐσεβείας γνωρίζομεν καλῶς τὸν τότε ζῆλον καὶ αὐτοθυσία καὶ τώρα διερχόμεθα ἐκφυλιστικὸ ζῆλον. Ἀδελφοί ἄς ἔλθωμεν εἰς ἑαυτὸν καὶ ἄς ἐνθυμηθοῦμεν τοὺς γίγαντας ὅπου ἐθυσίασαν ὕλικά & κοινωνικά συμφέροντα διὰ τὴν Πατρώα εὐσέβεια ἀντιμετωπίζοντας μὲ πνευματικά ἔργα τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως μας Ἀδελφοί & πατέρες πάντοτε πρέπει νὰ εἴμεθα ἔτοιμοι εἰς μύριες θυσίες διὰ τὴν πίστιν μας. Διὰ τὴν σημερινὴν σύναξιν ἀγαπητοὶ ἀδελφοί εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Μητροπόλεως μας μὲ σύμφωνην γνώμην τῆς Συνόδου ἐκ βάθους καρδίας καὶ μὲ τὰ καλύτερα συναισθήματα τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον ὡς ἀπευθύνει εὐχαριστίας ὅπου λαμπρύνετε τὸ συνέδριον. Συγχαίρομεν τοὺς ὁμιλητάς εὐχαριστοῦμαι καὶ ζητοῦμε τὰς εὐχὰς τοῦ Προκαθημένου μας Μακαριωτάτου Χρυσοστόμου τῶν Ἀγίων Ἀρχιερέων τοὺς Σεβαστοὺς Πατέρες καὶ τοὺς κ.κ. πολίτευτάς φίλους ἐπιστήμονας καὶ τὸν ἐκλεκτὸν λαὸν τοῦ Κυρίου. Τελειώνοντας μὲ ἓνα εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐξ ὕψους εὐλογία. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι οὐδὲν γλυκύτερον δῶρον ἐν τῇ γῇ ταύτῃ παρὰ ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγωνίεσθαι καὶ πάσχειν.

**ὁ π. Χρ. Ἀγγελόπουλος ὁμιλῶν
συντονίζει:**

**ΘΕΜΑ: Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΩΡΟΝ ΤΗΣ
ΗΝΩΜΕΝΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ**

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατε Γέροντα Ἁγίᾳ Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος, Σεβασμιώτατοι, Τίμιον Πρεσβυτέριον σεβαστοὶ χορεία τῶν Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί χαίρετε πάντοτε τὴν χαρὰν τοῦ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους σταυρωθέντος καὶ Ἀναστάντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐν πρώτοις ἄς ἀναπέμψωμεν δεήσεις καὶ ἱκεσίας πρὸς τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν μας ὁ ὁποῖος μᾶς ἡξίωσε καὶ ἐφέτος νὰ εἰσέλθωμε εἰς τὸ Στάδιον τῆς Ἁγίας περιόδου τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, φθάνοντες πλέον εἰς τὸ τέρμα τῆς, διότι μετ' ὀλίγας ἡμέρας μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ θὰ ἐορτάσωμεν τὰ πάνσεπτα πάθη τοῦ Κυρίου μας καὶ τὴν λαμπροφύρον Ἀνάστασιν του, ἀφ' ἐτέρου νὰ εὐχαριστήσω-

μεν τὸν πολὺν Γέροντά μας Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην τῶν Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κόν Γερόντιον διὰ τὴν ἐμπνευσμένην ἀπόφασίν του νὰ προβληματισθῇ γιὰ τὸ Μεγάλο γεγονός ὅτι ἡ Πατρίδα μας μετὰ ἀπὸ ὀλίγον χρονικὸ διάστημα μόλις τὸ 1992 θὰ εἰσέλθῃ σὲ μιὰ ἄλλη κοινότητα τὴν λεγομένην Εὐρωπαϊκὴν κοινότητα καὶ νὰ ἀποτελέσῃ πλήρως μέλος αὐτῆς ἔχοντας λοιπὸν ἐπαναλαμβάνω αὐτὴν τὴν ἱστορικὴν καὶ ἐμπνευσμένην ἀπόφασιν ὅπως διεξαγάγῃ τὸ παρὸν Συνέδριον, σήμερον 16 Ἀπριλίου 1989 ἡμέραν Κυριακὴν Ε΄ τῶν Νηστειῶν εἰς τὸν Ἱερὸν τοῦτον χώρον ὥστε νὰ ἀκουστοῦν εἰσηγήσεις γνῶμες, ἀπόψεις, κρίσεις διὰ τὸ μεγάλο γεγονός ὅτι ἡ ὀρθόδοξη πατρίδα μας εἰσέρχεται εἰς τὸν χώρον μιᾶς Εὐρώπης μὲ διαφορετικὲς θρησκευτικὲς κοινότητες ἑτεροδόξων καὶ ἁλλοδόξων (Καθολικισμός, προτεσταντισμός, παραφυάδες αὐτῶν κλπ.) μὲ ἄλλα ἤθη καὶ ἔθιμα μὲ ἄλλα πρότυπα θρησκευτικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς, μὲ ἄλλες νοοτροπίες σὲ πολλὰ μὲ ἄλλα ἐνδιαφέροντα.

Σήμερον λοιπὸν ἀδελφοί μου, ἡ Ἑλλαδικὴ ὀρθόδοξη ἐκκλησία τῶν Γνησίων ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ἃς μὴ ἀναφερθοῦμεν εἰς τοὺς ἀδελφούς μας Νεοημερολογίτας ἔχει νὰ παίξῃ μεγάλο καὶ σημαντικὸ ρόλο στὴν Ἑνωμένη Εὐρώπῃ. Πρέπει νὰ ἀκτινοβολήσῃ τὸ πνεῦμα τῆς γνησίας Ὀρθοδοξίας ἀλλὰ κυρίως καὶ προπαντὸς νὰ θωρακίσῃ πνευματικὰ τὸν Ὀρθόδοξο Ἑλληνικὸ λαὸ νὰ τὸν ὀπλίσει καὶ νὰ τὸν προστατεύσῃ ἀπὸ τὶς ἀναπόφευκτες ἐπιδράσεις τῶν ὑπολοίπων Εὐρωπαίων ποὺ δὲν εἶναι ὀρθόδοξοι.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ μαρτυρικὴ Ἐκκλησία μας πρέπει νὰ σκεφθεῖ σοβαρά. Νὰ παύσῃ ἡ προχειρότης καὶ ἡ ἀπρογραμματίστη πορεία καὶ νὰ ἀναλάβῃ μὲ αἴσθημα εὐθύνης τὶς ποιμαντικὲς τῆς ὑποχρεώσεις πρὸς τὸν Ὀρθόδοξο λαό. Τὸ μέγα μειονέκτημα τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ὅτι ὁ λαός μας σὲ πολὺ μεγάλο βαθμὸ δὲν ἔχει κατηχηθῇ σωστὰ πῶς θὰ σταθῇ ὁ γνήσιος ὀρθόδοξος Ἕλληνας ὁ κατὰ κανόνα ἀπληροφόρητος περὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστην, διπλα στὸν καθολικὸ καὶ προτεστάντη ποὺ γνωρίζουν καλῶς τὰ τῆς πίστεώς τους;

Ὁ κίνδυνος τοῦ συγκριτισμοῦ καὶ τῆς ἀλλοιώσεως τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος στὸν λαόν μας θὰ εἶναι ἄμεσος.

Στὴν Ἑνωμένη Εὐρώπῃ ἡ μόνη χώρα ποὺ εἶναι ὀρθόδοξη εἶναι ἡ Ἑλλάδα. Ἡ Ἰταλία, ἡ Γαλλία, ἡ Ἰσπανία, ἡ Πορτογαλία, τὸ Βέλγιον, καὶ τὸ Λουξεμ-

βοῦργον εἶναι χώρες καθολικὲς. Τὸ προτεσταντικὸ στοιχεῖο εἶναι μειονότης καὶ οἱ ὀρθόδοξοι ἐλάχιστοι. Ἡ Δυτικὴ Γερμανία εἶναι περίπου μισοὶ καθολικοὶ καὶ μισοὶ προτεστάντες. Ἡ Ὀλλανδία καὶ ἡ Δανία εἶναι κατ' ἐξοχὴν προτεσταντικὲς χώρες μὲ μειονότητα τοὺς καθολικοὺς. Στὴν Ἀγγλία ἐπικρατεῖ ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἡ ὁποία εἶναι προτεσταντικῆς ἀποχρώσεως μὲ λίγους καθολικοὺς καὶ ἡ Ἰρλανδία εἶναι ἀνάμικτη ἀπὸ προτεστάντες ἀγγλικανούς καὶ καθολικοὺς. Στὴν θάλασσα αὐτὴ τοῦ καθολικισμοῦ καὶ τοῦ προτεσταντισμοῦ τῆς Ἠνωμένης Εὐρώπης ἡ ὀρθόδοξια ὅπως εἶπαμε εἶναι μικρὴ μειονότης. Μόνη συμπαγὴς ὀρθόδοξος χώρα εἶναι ἡ Ἑλλάδα. Δέκα ἑκατομμύρια Χριστιανῶν ὀρθοδόξων καὶ μάλιστα τὸ πλεῖστον μπολιασμένοι μὲ τὸ δηλητήριον τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ ἡμεῖς δυστυχῶς, μικρὴ μειονότητα μέσα στὰ ἑκατομμύρια τῶν ὑπολοίπων λαῶν τῆς Ἠνωμένης Εὐρώπης. Εἶναι παρήγορο βέβαια ὅτι στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχουν Μητροπόλεις καὶ ἐκκλησίες τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ποὺ ὑπηρετοῦν ἰδιοὶ μας Κληρικοὶ καὶ ἀγωνίζονται ἐναντία πρὸς τοὺς καινοτόμους καὶ παραχαράκτας τῆς Γνησίας ὀρθοδοξίας ἀλλὰ εἰς τὴν Εὐρώπῃ δυστυχῶς ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων σὲ ὀρισμένες χώρες δὲν ὑπάρχει ἀρκετὸ πνευματικὸ ὕλικὸ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πολεμήσῃ τὸ ψέμμα, νὰ ἀγωνισθῇ, γιὰ τὴν ἀλήθειαν μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀπορροφῶνται ἀπὸ τοὺς ὑπεναντίους μας (Νεοημερολογίτας, ἀκόμα δὲ ἀπὸ τοὺς Καθολικοὺς καὶ προτεστάντας τῶν διαφόρων χωρῶν.

Ἡ μόνη ἐπαναλαμβάνουμε Ὀρθόδοξη χώρα μέσα στὴν θάλασσα τῶν καθολικῶν καὶ προτεσταντῶν τῆς Ἠνωμένης Εὐρώπης εἶναι ἡ μικρὴ Ἑλλάδα. Γι' αὐτὸ ἡ εὐθύνη τῆς ἐκκλησίας μας θὰ εἶναι παμμεγίστη. Θὰ πρέπει ἡμεῖς πρῶτα οἱ Γνήσιοι ὀρθόδοξοι κληρικοὶ νὰ σκεφθοῦμε σοβαρά. Τὸ νὰ ἀρκοῦμεθα μόνο στὴν πατροπαράδοτη εὐσέβεια, δὲν ἀρκεῖ μόνον. Ὁ λαός θὰ ἀλλοιωθῇ ἐὰν δὲν τὸν κατηχήσωμεν προσεκτικὰ ἐὰν δὲν τοῦ διδάξουμε μὲ σύστημα καὶ μέθοδο τὶς ἀλήθειες ἀνόθευτες καὶ ἀκέραιες τὶς πίστεώς μας, ἐὰν δὲν τοῦ καλλιεργήσουμε μιὰ ὀρθόδοξη σωστὴ πνευματικὴ ζωὴ ἕνα γνήσιο ὀρθόδοξο πνευματικὸ βίωμα. Θὰ ἀποτελεῖ θανάσιμο σφάλμα μας ἐὰν ἀρκεσθοῦμε μόνο στὸν πλοῦτο τῆς ἀφθάστου ὀρθοδόξου λατρείας μας. Ἡ λατρεία μας εἶναι ὄντως μοναδικὴ καὶ ἐμπεριέχει ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ὀρθοδόξου δογματικῆς. Ὅμως ἡ λατρεία μόνη δὲν φθάνει χρειάζεται συστηματικὴ

διαποίμανση τοῦ λαοῦ. Ἐπειτα τὴν λατρεία, τὴν παρακολουθοῦν, ὀλίγοι, ἀνάλογα μὲ τὸν πληθυσμόν, ἐπίσης λιγότεροι μετέχουν συνειδητὰ στὴν λατρεία καὶ κατανοοῦν τὸ βάθος καὶ τὴν οὐσίαν τῆς πολὺς λαὸς δυστυχῶς δὲν ξέρει νὰ προσευχηθεῖ, οὔτε ἔχει σαφῆ ἐπίγνωση τοῦ Μυστηρίου τῆς Εὐχαριστίας ποὺ ἀποτελεῖ τὸ κέντρο τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ εὐσέβεια πολλῶν ἐκ τῶν ἐκκλησιαζομένων τοῦ λαοῦ ἐξαντλεῖται στὸ ἀνάμμα τοῦ κεριοῦ καὶ στὸν ἀσπασμὸ τῆς εἰκόνος καὶ τίποτε περισσότερο. Αὕτῃ εἶναι ἡ ὡμὴ τραγικὴ πραγματικότης, ἃς μὴν **βαυκαλιζόμεθα** μὲ φανταστικὲς πεποιθήσεις πῶς δῆθεν ἔχουμε πολὺ πιστὸ ὀρθόδοξο λαό. Τὸ νὰ ἐπαναπαυόμεθα ἡμεῖς τουλάχιστον οἱ κληρικοὶ ὅτι συρρέει ἀρκετὸς κόσμος στὶς πανηγύρεις καὶ νὰ μένουμε ἡσυχοὶ ὅτι ὅλα βαίνουν καλῶς στὴν Ἐκκλησία εἶναι μιὰ οἰκτρά Οὐτοπία καὶ ἓνα λάθος ἀσυγχώρητο.

Ἐμεῖς λοιπὸν πρῶτα οἱ κληρικοὶ καὶ κατώτεροι τῆς μαρτυρικῆς μας Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ζοῦμε τὴν ὀρθόδοξη πίστη στὴν πράξη καὶ νὰ τὴν διδάσκουμε μὲ αἶσθημα εὐθύνης στὸ ὀρθόδοξο ποιμνίό μας. Δὲν ἔχουμε λόγῳ ὑπάρξεώς μας ἐάν δὲν εἴμεθα διδάσκαλοι τοῦ λαοῦ μας. Ἡ Ἐπανάπαυση μόνο στὸ ἁγιαστικὸ ἔργο εἶναι τραγικὸ σφάλμα. Πρέπει λοιπὸν νὰ διδάξουμε τὸν λαὸ νὰ τὸν κατηχήσουμε νὰ τὸν δια φωτίσουμε νὰ τοῦ μάθουμε τὶς ἀλήθειες τῆς πίστεως νὰ τοῦ μάθουμε τὸ νόημα τῆς λατρείας νὰ τὸν μυήσουμε στὶς δογματικὲς ἀλήθειες τῆς ἐκκλησίας μας. Νὰ τὸν δια φωτίσουμε σωστὰ καὶ ἀληθινὰ περὶ τῶν τρανῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεώς μας καὶ νὰ τοῦ διδάξουμε προπαντὸς τὶς διαφορὰς ποὺ ὑπάρχουν μεταξύ ὑμῶν καὶ ἐκείνων ποὺ ἠθέλησαν

νὰ παραχαράξουν τὶς ἀλήθειες τὶς πίστεώς μας νὰ διαστρεβλώσουν καὶ ἀντιστρέψουν τὰ γεγονότα, ἀκριβῶς κατὰ τὴν διεστραμμένην ἀντίληψίν τους.

Ὅμως ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἄρκεσθῶ ἕως ἐδῶ γιατί ὁ λόγος τῆς σημερινῆς ἡμέρας εἶναι γι' ἄλλους ἀδελφοὺς οἱ ὁποῖοι θὰ εἰσηγηθῶν εἰς τὸ μεγάλο αὐτὸ συνέδριον ἐμπεριστατωμένα καὶ διεξοδικά, γιὰ τὴν ὀρθοδοξίαν μας εἰς τὸν χώρον τῆς Ἡνωμένης Εὐρώπης.

Καὶ ἀμέσως καλῶ εἰς τὸ Βῆμα τὸν πρῶτον εἰσηγητὴν τοῦ σημερινοῦ Συνεδρίου πανοσιολογητάτου Ἀρχιμανδρίτην Π. Χρυσόστομον Βάρκα, ποῦ θὰ ἀναπτύξει τὴν εἰσηγήσιν του καὶ κατόπιν τὸν δεῦτερον Εἰσηγητὴν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην Πατ. Μακάριον Καβακίδην οἱ ὁποῖοι θὰ μᾶς δια φωτίσουν ἐκτενέστερα, ὁ καθένας ἀπ' τὴν ἰδικήν του σκοπιὰ καὶ ὀπικὴ γωνία.

Εἰς τὸ τέλος τῶν ἀγαπητῶν εἰσηγητῶν θὰ ἐπακολουθήσουν ὀλίγα ἀπὸ ὀρισμένους παρισταμένους ὡς ἐπίσης θὰ δοθῇ ἡ εὐκαιρία, σὲ ὅσους θέλουν νὰ συμμετάσχουν εἰς τὴν συζήτησιν νὰ ἀκουσθοῦν ἐρωτήσεις καὶ νὰ δοθοῦν ἀπαντήσεις κατὰ τὴν γνώμην καὶ ἀποψιν πάντοτε τῶν ἀγαπητῶν εἰσηγητῶν.

Ἐν κατακλείδι καὶ πάλιν θεωροῦμεν καθήκον ἐπιτακτικόν καὶ ἐπιβεβλημένον νὰ εὐχαριστήσωμεν ἐπὶ τὰ μέγιστα τὸν Σεπτὸν ἡμῶν Ποιμενάρχη κ.κ. Γερόντιον διὰ τὴν φιλοξενίαν τοῦ σημερινοῦ Συνεδρίου. Εἶθε ὁ Ἅγιος Θεὸς νὰ τοῦ χαρίξῃ ἀδιάπτωτον τὴν ὑγίαν ψυχικὴν τε καὶ σωματικὴν.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης κος Χρυσόστομος Βάρκας εἰσηγεῖται ἐν τῷ Συνεδρίῳ.

Μακαριώτατε Δέσποτα, Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα και Πολιέ Γέροντα της μαρτυρικής εκκλησίας, της ιερᾶς Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς και Σαλαμίνος κε Γερόντιε, Σεβασμιώτατοι, τίμιον πρεσβυτέριον, Σεπτή χορεία τῶν Μοναχῶν και μοναζουσῶν της καθ' ἡμᾶς εκκλησίας, ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί. Μὲ ιδιαίτερη χαρὰ και ἱερὴ συγκίνηση, ποὺ πάλλει τὰ στήθη ὅλων ἡμῶν, χαιρετίζουμε σήμερα, τὸ συγκροτηθὲν συνέδριον τῆς τοπικῆς εκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς εἰς τὸν ἱερόν τοῦτον χώρον τῆς εκκλησίας τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης, κατόπιν τῆς ἐμπνευσμένης ἀποφάσεως τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Πειραιῶς και Σαλαμίνος Γ.Ο.Χ. κου Γεροντίου. Τὸ ὅτι συνέλαβε τὴν ἰδέαν, και εἶχε τὴν ἐμπνευσιν, ὁ Πολιὸς Γερόντάς μας γιὰ ἓνα τέτοιο συνέδριο και μάλιστα μὲ ἓνα τέτοιο θέμα ἄκρως ἐπίκαιρο γιὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε και ιδιαίτερα ἐν ὧσιν τῆς ἐντάξεως τῆς Πατρίδος μας εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Κοινότητα εἶναι πολὺ παρήγορον, ἀλλὰ λίαν γιὰ ὅλους ἐπικοδομητικόν. Γιατί τὸ θέμα δὲν εἶναι ἀπλῶς παρωνυχίδα, ἀλλ' ἄκρως ζωτικόν. Τὸ ὅτι ὁδηγεῖται ἡ Πατρίδα μας τὸ 92 εἰς τὴν χοάνην τῆς ἡνωμένης Εὐρώπης, πρέπει νὰ ἀνησυχεῖ ὅλους μας ὄχι τόσο ἀπὸ οικονομικῆς πλευρᾶς, ὅσο ἀπὸ πνευματικῆς και θὰ τὸ δοῦμε αὐτὸ κατὰ τὴν πορείαν τῆς εἰσηγήσεώς μας. Εὐχαριστοῦντες λοιπὸν τὰ μέγιστα ὅλους τοὺς παρευρισκομένους Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπόν μας κον Χρυσόστομον Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας μας, ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς και συλλειτουργοὺς και ὅλους ἐσᾶς οἱ ὅποιοι παρευρίσκεσθε σήμερον εἰς τὸ συνέδριον τοῦτο, ἀκόμη σ' ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐβοήθησαν, και ἐκόπιασαν, ἐμφανεῖς και ἀφανεῖς ἰδίᾳ δὲ τοῦ Σεπτοῦ Γεροντός μας, Σεβασμιωτάτον Μητροπ. τῶν Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς και Σαλαμίνος κον Γερόντιον ὅπου μὲ ἱστορικὴν ἀπόφασιν και συγκατάθεσίν του γίνεται σήμερα τὸ συνέδριον τοῦτο μὴ ἱστορικὴ γιὰ τὴν εκκλησία μας πραγματικότητα.

Ἐπιθυμοῦντες λοιπὸν ἵνα λάβωμεν θέσιν ἐπὶ τοῦ ζωτικοῦ και φλέγοντος αὐτοῦ θέματος, εὐχαριστῶ ἀπὸ αὐτῆς τῆς θέσεως τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Πειραιῶς κον Γερόντιον, ὁ ὅποιος μοῦ ἔδωσε τὴν

εὐκαιρίαν μέσω τῆς Εἰσηγήσεώς μου νὰ ἀπευθύνωμεν λίγες σκέψεις, κρίσεις, και ἀπόψεις, ἀλλὰ και ἐπιφυλάξεις πρὸς τὸ μέγιστον και τεράστιον αὐτὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Πατρίδα μας ἰδίᾳ δὲ ἡ ἀκαινοτόμητος ἀκραφνὼς και ἀπαράχαρακτος Ὁρθοδοξία μας θὰ εὑρεθῇ ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν χοάνην τῆς ἡνωμένης Εὐρώπης.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ θέμα εἶναι πολύπτυχο, πολὺ-πλευρο και πολυδιάστατο, θα παρακαλέσω τοὺς ἀγαπητοὺς ἀκροατὰς νὰ δώσουν τὴν πρέπουσαν προσοχή, και σημασία ιδιαίτερα δὲ σὲ ὀρισμένα σημεῖα τῆς εἰσηγήσεώς μας, και ἐπειδὴ ὑπάρχουν και εἰδικὲς λέξεις και ὁρολογίες.

Εἶναι μὴ λέξη σύνθετη, μὴ λέξη ποὺ ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες τὸ ἀκουσμά της μᾶς ὀξύνει τὴ μνήμη, καθαίρει τοὺς ἀπὸ ἀκηδίας νυστάζοντες ὀφθαλμοὺς μας και μᾶς συγκλονίζει. Ἄλλοι ἀπὸ μᾶς τὴ μάθαμε μὲ τὰ πρῶτα γράμματα τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, ἄλλοι τὴν εἶδαμε γραμμένη στὰ ἀπλόυτσικα και νοσταλγικὰ ἐκεῖνα ρητὰ τοῦ κατηχητικοῦ σχολείου, γραμμένη πίσω ἀπὸ τίς εἰκονίτσες, ἴσως και μᾶς δυτικῆς τεχντροπίας. Καὶ ὄχι μονάχα αὐτὸ τὴν τραγουδήσαμε ἀπὸ μικροὶ στὸ ψαλτήρι τῆς εκκλησίας μας, στοὺς Χαιρετισμοὺς τῆς Παναγίας μας, τὴν εἶδαμε νὰ βγαίνει μέσα ἀπὸ τὸ Μεγαλοβδόμαδο μυρίζοντας λιβάνι και γιασεμί.

Ἦταν ἡ ἰδίᾳ ποὺ στήριξε τοὺς Πατέρες μας, ὅταν παλεύανε μὲ τὸ θεριὸ ἐκεῖνο ποὺ λεγότανε Ρώμη· τὸ Νέρωνα, τὸ Δέκιο, τὸ Διοκλητιανό. Ἦταν πάντα μαζί μας, μέσα μας· ἐγινε ἡ ψυχὴ μας, ἡ ἀναπνοὴ μας, κάτι ποὺ δὲν περιγράφεται· νὰ! θὰ λέγαμε πῶς ἔχει μὴ παράξενη μυρουδιά, κάτι σὰν τὴν ὑγρασία τῆς ἀνήλιαγης κατακόμβης ἀνακατεμένη μὲ τὴ μυρουδιά τοῦ καθαροῦ, κερηθρένιου κεριοῦ. Ποτίστηκε μὲ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων και ἀνδρώθηκε μέσα ἀπὸ τοὺς θρόμβους τῆς Γεθσημανῆς. Ἀκουσε τοὺς Βρυχηθμοὺς τῶν λεόντων τῶν ρωμαϊκῶν σταδίων και τίς κλαγγὲς σπαθῶν φοβερῶν δημίων. Θὰ τὴ συναντήσῃ κανεὶς ἀρχοντοκαθισμένη στὸ τριῶδι, στ' Ὀκτώηχι, στὰ γραφτὰ τῶν Πατέρων, στὰ ροζιάρικα κομποσχοίνια τῶν ἐπίγειων ἀγγέλων,

στά Συναξάρια, μέσα από τ' ἄρωμα τῶν λειψάνων τῶν Ἀγίων. Οἱ Σλαῦοι ἀδελφοί μας βρῆκαν μιά ὥραϊα λέξη νά τῆς δώσουν, τὴν εἶπαν «Pravoslavlje», στὴ δική μας γλῶσσα δηλ., «λειτουργία», «ὀρθή δοξολογία», θέλοντας νὰ ἐκφράσουν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν ὀρθή σχέση του ἀνθρώπου μὲ τὸ θεὸ ὡς σχέση ὀρθῆς λατρείας, ὀρθῆς δοξολογίας. Ἐμεῖς πήραμε μιά ὁμορφὴ ἐλληνικὴ λέξη, τὴ λέξη «δόξα» καὶ τῆς δώσαμε τὸ ὄνομα «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ».

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Κ.

Μέ βάση τα κείμενα τῆς «ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ» φαίνεται σὰν βασικός στόχος τῶν χωρῶν-Μελῶν τῆς Ε.Ο.Κ. ἡ δημιουργία μιᾶς ἐνιαίας ὑπερ-κρατικῆς Εὐρώπης. Τὸ πρόβλημα τώρα εἶναι πῶς θὰ ἐπιτευχθῇ κάτι τέτοιο. Τὰ ἴδια τὰ κείμενα, μιλοῦνε γιὰ μιά ἐναρμόνιση τῶν διαφορῶν ἐθνικῶν ἐπιλογῶν, τῶν πολιτικῶν καὶ οικονομικῶν ἰδιαιτεροτήτων τῶν χωρῶν-μελῶν πρὸς τοὺς στόχους τῆς Εὐρώπης. Καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτῇ στόχος θὰ εἶναι ἡ δημιουργία μιᾶς κοινῆς πολιτικῆς διαποίμανσης τῶν ad intra ὑποθέσεων καὶ ἐνὸς διακανονισμοῦ σταθεροῦ τῶν ad extra ζητημάτων. Ἡ δημιουργία μ' ἄλλους λόγους μιᾶς κοινῆς - ἐνιαίας ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Πρὸς τὴν στοχοθεσίαν αὐτὴ καλοῦνται νὰ βοηθήσουν ὅλα τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Κ. Ἐπίσης τεχνικά μέσα καὶ μέθοδοι, ὅπως τὰ μέσα πληροφόρησης καὶ ἐπικοινωνίας, ἀναλαμβάνουν μιά «καμπάνια» γιὰ τὴ δημιουργία κλίματος πανευρωπαϊκῆς συνεργασίας, ἐκμηδενίζονται μὲ διαστημικὴ ταχύτητα ἐμπόδια, ὅπως οἱ ἀποστάσεις καὶ οἱ γλωσσικὲς ἰδιαιτερότητες. Τὰ αὐτόματα μεταφραστικὰ προγράμματα τείνουν νὰ δημιουργήσουν τὴν ἠλεκτρονικὴ «Esperados», χωρὶς οἱ προσπάθειες γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς κοινῆς, καθολικῆς κατανοουμένης γλώσσας νὰ σταματοῦν ἐκεῖ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ ἀεροπορικὲς γραμμὲς πυκνώνουν τόσο, πού σήμερα γρηγορότερα βρίσκεσαι στὴν Γερμανία ἢ στὴν Γαλλία ἀπ' ὅτι στὸ ἀεροδρόμιο ἀναχωρήσεως.

Καὶ ὅπως ἀναφέραμε, αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ διαφοροποίηση τῆς πίστης, τοῦ δόγματος ἐπέφερε καὶ μιά ὁλοκληρωτικὴ διαφοροποίηση τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Τίποτε πιά ἀπὸ τὴ Δύση δὲν θὰ θυμίζει κάτι ἀπὸ τὸ Ἑλληνορθόδοξο πνεῦμα. Ὅταν οἱ δικοὶ μας ἱερεῖς ἀγωνιζόντουσαν, ὄντας ὑπόδουλοι τῶν Τούρκων, γιὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Γένους, οἱ φράγγοι ἱερεῖς, μὲ ὑποπτες ἱεραποστολές, προσποιοῦνταν

ὅτι ἤθελαν νὰ βοηθήσουν τοὺς σκλαβωμένους «ἀδελφούς τους», ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ἀπέβλεπαν στὴν κατίσχυση - ἐπέκταση τοῦ παπικοῦ θρόνου καὶ ἐντὸς τοῦ κατ' ἐξοχὴν χώρου τῆς Ὁρθοδόξιας. Ὅλοι ξέρουμε, ὅτι ἀλλαγὴ τῆς θεολογίας συνεπάγεται παραχρῆμα καὶ μεταβολὴ τῆς ἀνθρωπολογίας, κοσμολογίας, τῆς σωτηριολογίας, τῆς ἐσχατολογίας, αὐτῆς τῆς ἴδιας δηλ., ἐκκλησιολογίας μας. Στὴ Ρωμαιοκαθολικὴ παράδοση ἡ θεολογία θὰ περιπλεχθεῖ στοὺς βρόχους τοῦ σχολαστικισμοῦ, ἐνῶ στοὺς Προτεστάντες θὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴ Χριστοκεντρικὴ τῆς ἀναφορά, παίρνοντας μιά ἐντονα ἀνθρωποκεντρικὴ - οὐμανιστικὴ τάση καὶ ἀναζήτησιν. Στὴν ὀρθόδοξίαν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ βάπτισμα εἰσέρχεται στὴν ἐκκλησίαν, ἐμβολιάζεται στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ προορίζεται νὰ γίνῃ ἓνας κατὰ χάριν θεός. Στὴ Δύση αὐτὴ ἡ Ὁρθόδοξη περὶ θεώσεως διδασκαλία λησμονεῖται. Ἐκεῖ ἡ ἐνταξὴ τοῦ πιστοῦ στὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἡ ὅλη κηρυκτικὴ δρᾶσις ἀποβλέπει στὴν ἠθικοποίηση τοῦ πιστοῦ, στὴ δημιουργίαν δηλ., μιᾶς ἄψογα δομημένης ἐπιφανείας, τὴ στιγμὴ πού τὸ ἐσωτερικὸ ἀναταράσσεται ὑπὸ ἡφαιστειογενῶν - ἀπωθημένων στὸ ἀσυνείδητο ἐνοχῶν. Καὶ αὐτὸ γιὰτὶ, μόνο μέσα στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὑπάρχει ἡ ἀγιοστριαδικὴ χάρις πού μεταμορφώνει ἐσωθεν καὶ ἐκ βαθέων τὸν ἄνθρωπον, δίνοντας συνάμα καὶ τὴ δυνατότητα ἀποκτήσεως ἀρετῶν πού ἔχουν βαθεῖς ρίζες.

Μήπως, λοιπόν, μ' αὐτοὺς πού καλούμαστε νὰ συνεργασθοῦμε, νὰ προβληματιστοῦμε ὀρθόδοξα, μήπως λέμε, ἀνήκουν στὴν κατηγορίαν ἐκείνη τῶν Φαρισαίων, πού ἐνῶ μὲ λόγια ἐγκωμιάζουν τὴν Ὁρθόδοξίαν καὶ ἀναγνωρίζουν τὴν προσφορὰ τῆς στὸν ἄνθρωπον, μέσα τους ὅμως νιώθουν φοβερὴ ἀποστροφή πρὸς αὐτὴν, βλέποντάς τὴν ὡς ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς «ἐνότητος», μιᾶς ἐνότητος πού αὐτὴ ἔχουν κατὰ νοῦ; Μήπως πίσω ἀπὸ τὰ ἐπιφανειακά χαμόγελα καὶ τὶς φτηνὲς φιλοφρονήσεις φωλιάζει τὸ πνεῦμα τοῦ «Ἀντιχρίστου»;

Σήμερα ἂν κινδυνεύουμε, δὲν κινδυνεύουμε ἐπειδὴ δὲν ἔχουμε μιά ἱκανὴ θεολογίαν νὰ ἀντιτάξουμε πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους, ἀντίθετα οἱ Εὐρωπαῖοι θαυμάζουν τὴ θεολογίαν μας, ἡ ὁποία ὁσημέραι καθίσταται καὶ τοῦ «συρμοῦ», τὸ πρόβλημά μας εἶναι ὅτι δὲν ἔχουμε ὠριμους - συνειδητοποιημένους νέους νὰ μεταλαμπαδεύσουν αὐτὴ τὴ δύναμιν τῆς ὀρθόδοξης θεολογίας στοὺς Εὐρωπαίους, προβληματιζόμεστε γιὰ τὴν ἀσφαλὴ διατήρησιν τῆς Ἑλληνορθόδοξης ταυτότητας τοῦ νέου μας!

Ένα άλλο πρόβλημα, επίσης, οξύτατο, που έχει να αντιμετωπίσει η ὀρθόδοξη, είναι αυτό το πρόβλημα τῶν μικτῶν γάμων. Ἀπό τὴν ἱστορία ἔχουμε παραδείγματα σημαντικῶν ἐθνικῶν μεγεθῶν που ὁδηγήθηκαν σὲ πολιτικό ἀφανισμό μέσα ἀπ' αὐτὴ τὴ διαδικασία ἀφαιμάξης, τῶν μικτῶν γάμων.

Ἐπίσης προβλήματα ὅπως ἐπικαίρα ἐμφανίζονται σήμερα γιὰ τὴν ὀρθόδοξη παράδοση. Τὸ φαινόμενο τῶν φεμινιστικῶν κινήσεων ἀνθεῖ στὶς ἡμέρες μας, μὲ ἀποκορύφωμα τὴν ἀνήκουστη ἐνέργεια χειροτονίας γυναικὸς ἀπὸ τὴν Ἀγγλικανικὴ ἐκκλησία στὸ ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα.

Ὁ Π. Εὐδοκίμωφ μᾶς λέγει ὅτι στὴν Ἐκκλησία συνάπτεται τὸ ὁρατὸ μὲ τὸ ἀόρατο, τὸ θεῖο μὲ τὸ ἀνθρώπινο, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη μὲ τὸ θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Κυρίου. Ἐπίσης ἡ Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου (13,8) καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος (Α' Πέτρ. 1, 19) μιλοῦν γιὰ τὸ «ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον ἀπὸ καταβολῆς κόσμου».

Ἔτσι δηλ., ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ σὲ τίποτα μὲ τὴν ἐκκληση γιὰ ἔνωση τῆς Ε.Ο.Κ. Ἡ ἀληθὴς κοινωνία - ἔνωση εὐρίσκεται μόνο μέσα στὸ δοξασμένο θεανθρώπινο - Κυριακὸ Σῶμα, καὶ στὸ βαθμὸ που ὁ καθένας ἔχει ἐγκεντριστεῖ σ' αὐτό, καὶ ζεῖ ζωὴ ἐν Χριστῷ διὰ τῶν μυστηρίων.

Ἔτσι, λοιπόν, μόνο μέσα στὴν Ἐκκλησία ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ βρεῖ τὴν ἀληθῆ ἐπικοινωνία - τὴν αὐθεντικὴ συνάντηση μὲ τὸ συνάνθρωπό του. Κατὰ τὸν Ἀπ. Πέτρο σημαίνει ὅτι οἱ ἄνθρωποι γίνονται «Θεῖας κοινωνοὶ φύσεως».

Ἡ Ἐκκλησία ἐνῶ προϋπάρχει καὶ ἐνῶ φανερώθηκε μὲ τὸν Κύριό μας, ἐνεργοποιήθηκε μὲ τὴν Πεντηκοστή, που ἐπιβεβαιώνεται κάθε φορὰ μὲ τὴν ἐπὶ κλήση στὸ «μυστήριό τῆς Θ. Εὐχαριστίας».

Γι' αὐτὸ καὶ στὴν Ὀρθόδοξη ζωὴ, ἡ κοινωνικὴ ζωὴ, ἡ πολιτικὴ καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ πολιτιστικὴ δραστηριότητα εἶναι προέκταση τῆς λατρείας. Εἶναι μιὰ παρατεινόμενη «λειτουργία». Ἄν ἡ ὅλη ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἔργα των καὶ οἱ συμφωνίες των δὲν εἶναι συνδεδεμένα μὲ τὴ λατρεία, ἂν δηλαδὴ δὲν ἀποτελοῦν εὐχαριστία, δοξολογία, ἱκεσία πρὸς τὸν Τριαδικὸ Θεό, τότε αὐτὴ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει κάποια σχέση καὶ μὲ τὴν ὀρθόδοξη ζωὴ. Ὅποιαδήποτε δραστηριότητα τοῦ ἀνθρώπου, δραστηριότητα που δὲν ἀποτελεῖ δοξολογικὴ καὶ εὐχαριστιακὴ ἀναφορὰ πρὸς τὸν Θεό, ἀνεξάρτητα τῶν ἀποτελεσμάτων που μπορεῖ νὰ ἀποφέρει, θεω-

ρεῖται ἀπορριπτέα ἀπὸ Ὀρθόδοξη σκοπιά. Γιὸ ἀπλὰ θὰ λέγαμε, ὅτι στὸ σύνδεσμο μεταξὺ πίστεως καὶ ἔργων, ὅπως ἀπὸ μόνῃ τῆς ἡ πίστη δὲν ἀρκεῖ, ἔτσι δὲν φτάνουν μόνο τὰ ἔργα καὶ οἱ καλὲς προθέσεις ἡ καὶ τὰ ἐπιτυχημένα ἀποτελέσματα, γιὰ νὰ θεωρηθεῖ μιὰ πράξη ὡς θεάρεστη. Ἀντίθετα ἡ ὀρθὴ πίστη συμβαδίζει καὶ συμπορεύεται κάθε φορὰ μὲ τὰ κατάλληλα ἔργα καὶ ἀντίστροφα.

Γι' αὐτὸ καὶ μόνο μέσα στὴν ἐνορία πραγματοποιεῖται ὁ ἀληθινὸς τρόπος ζωῆς, ἡ αὐθεντικὴ κοινωνία, μέσω τῆς τελείσεως τῆς Θ. Εὐχαριστίας, που σκοπὸ ἔχει νὰ συνενώσει ὅλους τοὺς πιστοὺς σ' ἓνα Σῶμα, τὸ Κυριακὸ Σῶμα, τὸ Σῶμα δηλ., τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου. Γιὰ μᾶς τοὺς Ὀρθόδοξους κάθε ἀπόπειρα γιὰ ἔνωση τῶν λαών-κρατῶν, γιὰ ἀληθινὴ κοινωνικὴ ζωὴ, πραγματώνεται κατὰ τὴν τέλεση τῆς Θ. Εὐχαριστίας, ὅπου ὅλοι γινόμαστε ὅμαιμοι, πνευματικοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἀφοῦ στὶς φλέβες μας τρέχει τὸ αἷμα Ἐκείνου! Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἀγαποῦν ἀπὸ καθῆκον, ἀπὸ ὑποχρέωση, γιὰ τὴν πιστὴ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου. Ἀπεναντίας ἡ «πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη» εἶναι ἡ ἀναπνοὴ τοῦ Χριστιανοῦ.

Τὸ μόνο πρᾶγμα που πρέπει ὡς Χριστιανοὶ νὰ ξεκαθαρίσουμε μὲ τοὺς ἐταίρους τῆς Εὐρώπης εὐθύς ἐξ ἀρχῆς εἶναι, τὸ ὅτι ἐμεῖς ἔχουμε μιὰ Θεολογία ζωῆς, μιὰ θεολογία που δὲν συμβιβάζεται μὲ τὶς πολιτικολογίες καὶ τὶς προεκλογικὲς-μεσσιανικὲς προσδοκίες. Σὰν Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ὀφείλουμε ἐξ ἀρχῆς νὰ τὸ δηλώσουμε ἀπερίφραστα, ὅτι σύμφωνα καὶ μὲ τὴν εὐαγγελικὴ ἀρχή, δὲν εἴμαστε διατεθειμένοι νὰ θυσιάσουμε οὔτε ἓν ἰῶτα ἢ μιὰ κεραία τοῦ Εὐαγγελικοῦ Λόγου! Συμφωνοῦμε μὲ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο καὶ συγκαταβαίνουμε στὴν πολιτικὴ ἐξουσία, γιατί δὲν θέλουμε νὰ δημιουργηθεῖ τὸ χάος («ἵνα μὴ ὡς ἰχθεῖς καταπίνωμεν ἀλλήλους, Ρ.Ε. 54, 596-Migne), ἀλλὰ καὶ τηροῦμε πιστὰ καὶ ἀπαρέγκλιτα τὸ ἐπίση Παῦλειο: «πειθαρχεῖν δεῖ θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις» (Πράξ. 5, 34). Αὐτὴ εἶναι ἡ πίστη μας καὶ πρὸς αὐτὴν θὰ εἶναι σύμφωνα καὶ τὰ ἔργα μας, ἂν θέλουμε νὰ ἀρέσουμε μόνο στὸ θεὸ καὶ ὄχι στοὺς ἀνθρώπους.

Ἐπιλογίζοντας τὴν εἰσήγησή μας, θὰ περίμενε κανεὶς ἓνα τελικὸ «ναὶ ἢ ὄχι» γιὰ τὴ στάση μας ἀπέναντι στὴν Εὐρωπαϊκὴ κοινότητα. Πάντως σκοπὸς τῆς παρούσης δὲν ἦταν νὰ καταλήξει σὲ

τελεσιδίκες και άνυποχώρητες λύσεις και άφορισμούς. Γι' αυτό και έπαγωγικά, άναφερθήκαμε στην είσαγωγή στο πλέγμα του όλου προβληματισμού: στη συνέχεια στο πρώτο μέρος δώσαμε περιγραφικά και συνοπτικά τὰ σχέδια και τις βλέψεις των «οίκου-μενιστών» της Ε.Ο.Κ., ενώ σε μία τρίτη φάση, στο δεύτερο μέρος της είσηγήσεώς μας, προσπαθήσαμε να προσεγγίσουμε το πνεύμα και την ουσία της 'Ορθοδοξίας, μέσα δε και άπ' όλο το πνεύμα της Μ. Τεσσαρακοστής, που κατά τη συγγραφή της παρούσης, ήδη διανύαμε.

Τέλος, προς τους έκκοσμηκευμένους πολιτικούς στους δηλώνοντας «άθεοι», συνέδρους της Ε.Ο.Κ. και σ' όλους τους μεγιστάνες της γής, που φρονούν ότι αυτοί έχουν στα χέρια τους τις τύχες του κόσμου και των ανθρώπων, σ' όλους αυτούς που ξεχείλισαν από άφροσύνη, καθώς καμαρώνανε τὰ έπιτεύγματα των χειρών τους, λησμονώντας τον Τριαδικό Θεό, σ' όλους αυτούς, σ' 'Ανατολή και

Δύση, Βορρά και Νότο, στους προβατόσχησους «εταίρους» μας, θέλουμε να αφιερώσουμε τον παρακάτω όρο από το Συνοδικό της Κυριακής της 'Ορθοδοξίας, για να καταλάβουμε τι στάση τηρούσαν άνεκαθεν οι 'Ορθόδοξοι, τί στάση τηρούμε, και τί θα τηρούμε πάντοτε, όταν οι καιροί το άπαιτήσουν:

'Αδελφοί και Πατέρες άπαντώμεν και μεϊς σήμερα προς όλους αυτούς τους ισχυρούς και μεγιστάνες της Εύρώπης και της οικουμένης με την δύναμιν της πίστεώς μας ισχυρότερες ήττᾶσθε ότι μεθ' ήμών ο Θεός παίρνοντας τον στίχον από το μέγα απόδειπνον. Θα άντλήσουμε λοιπόν άδελφοί δύναμιν και ενίσχυσιν, από τον Σταυρωθέντα και 'Αναστάντα Κύριον και Θεόν μας ως παραμείνουμε λοιπόν οι 'Αγρυπνοι φρυκτωροί της άγίας μας όρθοδοξίας άκαινοτομοῦντες ως προς τους καινοτόμους. Αύτη ή πίστις ως είναι το φῶς αύτη και ή άναπνοή μας και σ' αύτην ως αφήσουμε και την Τελευταίαν μας Πνοή.

Ο 'Αρχιμανδρίτης κος Μακάριος Καβακίδης όμιλών έν τῷ Συνεδρίῳ.

Ἀποσπασματική Εισήγησις του:

Μακαριώτατε Πρωθιεράρχα τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα τῆς Θεοφρουρήτου ταύτης Μητροπόλεως Ἀγ. Πειραιῶς κ. Γερόντιε, Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς.

Ἀγαπητοὶ Συμπρεσβύτεροι καὶ ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ ἀγαπητοί.

Ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια ὑποβαλόμεθα εἰς τὴν ἰδέα τῆς ἐνωμένης Εὐρώπης. Ἦδη μεγάλο ποσοστὸ συμπατριωτῶν μας ἄρχισε νὰ προσαρμόζεται εἰς αὐτήν. Μερικοὶ ἀπὸ χρόνια διετύπωσαν ὅτι ἀνήκουμε στὴ Δύση καὶ ἄλλοι πάλι σκέπτονται ὅτι ἐκεῖ ἀνήκει τὸ μέλλον τῆς πατρίδος μας.

Ἔτσι ἐμεῖς λίγο κατ' ὀλίγον συνειδητοποιοῦμε πὼς ἂν μείνουμε ἔξω ἀπὸ τὸν Παράδεισο τῆς ΕΟΚ θὰ θεωρούμεθα δευτέρας καὶ τρίτης κατηγορίας ἄνθρωποι κατώτεροι κατὰ πολὺ τῶν λοιπῶν Εὐρωπαϊκῶν φίλων μας. Ἐπειτα, ἡ λυσώδης ἐμμονὴ τῆς γείτονος Τουρκίας νὰ ἐνταχθῇ στὴν Εὐρωπαϊκὴ κοινότητα εἶναι δι' ἡμᾶς μέτρον ὠφελείας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς πλήρους ἐντάξεώς μας σ' αὐτήν.

Βεβαίως, δὲν ἀμφισβητοῦμε τὴν οἰκονομικὴ ὀφέλεια διατὶ δὲν εἴμεθα εἰδικοί οἰκονομολόγοι. Θέλομεν ὅμως νὰ ἐπιστήσουμε τὴν προσοχή σας εἰς μίαν ἄλλην λησμονημένη πλευρὰ τῆς ὑποθέσεως πὺν ὡστόσο ἔχει ἄμεση σχέση μετὰ ἐθνικῆς καὶ ἠθικῆς μας ὑποστάσεως, καὶ ἡ πλευρὰ αὕτῃ εἶναι ὁ μέγας κίνδυνος πὺν διαγράφεται διὰ μία ἀποδυνάμωση τῆς ἐθνικῆς μας αὐτοσυνειδησίας.

Ἀλλὰ καὶ ἀργότερα στὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821 οἱ Δυτικοὶ ἀρνήθηκαν καὶ πάλι νὰ ἐνισχύσουν τὸν ξεσηκωμένο Ρωμὸ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του βλέποντας αὐτὴν τὴν ἀσπλάχνη καὶ παγερὴ στάση τῆς χριστιανικῆς Δύσης, Ὁ Ἐθνικός μας ποιητὴς Δ. Σολωμὸς εἰς τὸν «Ὑμνον πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν» γράφει:

Μὲ τὰ ροῦχα αἱματωμένα
Ξέρω ὅτι ἐβγαίνεις κρυφὰ
Νὰ γυρεύεις εἰς τὰ ξένα
Ἀλλὰ χέρια δυνατά.

Μοναχὴ τὸν δρόμο ἐπῆρες
ἐξανάλθες μοναχῇ.
Δὲν εἶναι εὐκόλως αἱ θύραις
Ἐὰν ἡ χρεία ταῖς κρουρταλῇ.

Ἡ λεγομένη πνευματικὴ ζωὴ στὴν Ἑλλάδα κοπιᾶρει πιστὰ καὶ ἀνυποψίαστα τὴ δυτικὴ διανόηση ὁ πολιτικὸς βίος πολώνεται στὰ εὐρωπαϊκὰ σχήματα τῆς Δεξιᾶς - Κέντρου - Ἀριστερᾶς, τὰ ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδεώδη ἐξευτελίζονται ἀπὸ μίαν ὠμὴ καπηλεία πὺν μοιάζει σχεδὸν ἐξαγορασμένη.

Σὲ ἐφημερίδα τῆς Μακεδονίας δημοσιεύτηκε τὸ ἐξῆς ἀξιόλογο. «Ἡ νέα ἐποχὴ γεννιέται μὲ ὠδύνες καὶ μὲ ἀγωνία ἀλλὰ μὲ ξένο Πατέρα. Οἱ Ἕλληνες ἀποδεικνύονται ἀνυποψίαστοι γιὰ τὴν τύχη τους καὶ ἀπρόθυμοι νὰ ἀποδεχθοῦν τὸν γονιμοποιητικὸ ρόλο γιὰ τὴν χώρα τους. Εἶναι ἀπόντες ἀπὸ τὴν Ἱστορία αὐτοὶ πὺν τὴν ἔγραψαν ἄλλοτε. Τὴν σωτηρίαν τους ἀνέλαβε βραδέως ἡ Εὐρώπη ὅπου σύρεται ἄβουλη ἡ Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ληξιπρόθεσμων χρεῶν τῆς.

Τελικὰ ὁ δυτικὸς πολιτισμὸς ἔχει εἰσχωρήσει εἰς τὸν ἑλληνικὸν χῶρον καὶ ἔχει καταφάγει τὸ μεδούλι τῆς κοινωνίας μας. Ἐχομε ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ στὴν κυριολεξία ἔχομε ὑποδουλωθῇ πολιτιστικὰ εἰς τοὺς δυτικούς.

Ἐχομε καὶ ἡμεῖς λόγὸ δὲν πρέπει νὰ πηγαίνομεν ὡς πτωχοὶ συγγενεῖς. Ἐὰν δὲν ἔχομεν ἐργαστᾶ καὶ μηχανὲς τεχνολογικὴν πρόοδον καὶ ἀνάπτυξη ἔχομε τὸ πνεῦμα πὺν καλλιεργήθηκε χρόνια εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους φιλοσόφους καὶ τοὺς Ἑλληνας Μεγ. Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ δυτικὸς ἄνθρωπος εἶναι ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν ὑπάρχουσα ἐκεῖ κατάσταση. Ζητᾶ ριζοσπαστικὲς λύσεις γιὰ τὰ ὀξύτατα προβλήματα πὺν τὸν ἀπασχολοῦν. Ἡ Ἑλληνορθόδοξη Παράδοξη.

Ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ ἰδοῦμε τὴν Εὐρώπη μέσα ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν πείρα τοῦ Ἀριχμανδρίτη Ἰουστίνου Πόποβιτς ἀπὸ τὸ βιβλίο του. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὁ οἰκουμενισμὸς. «Ἡ Εὐρώπη ἀπορρίπτοντας τὸν Θεὸ Θεοποίησε τὸν ἄνθρωπο. Ἔτσι ἡ Εὐρώπη δὲν πάσχει ἀπὸ τὴν ἀθεΐα ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Πολυθεΐα, εἰδωλολατρεία».

Ἡ Εὐρώπη μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ ἔγινε λευκὴ δαιμονία. Εἶναι λευκὴ ἔνεκα τοῦ χρώματος τοῦ δέρματος. Δαιμονία δὲ ἔνεκα τῆς μελανότητος τῆς ψυχῆς τῆς.

«Ο παπισμός χρησιμοποιεί την πολιτική για να αποκτήσει την εξουσία και ο Λουθηρανισμός χρησιμοποιεί την επιστήμη και την φιλοσοφία για να αποκτήσει την σοφία. Έτσι η Εύρώπη είναι ο νέος Πύργος της Βαβέλ.

.....

Τώρα λοιπόν γίνεται αντιληπτός ο Μεγάλος κίνδυνος που διατρέχουμε μπαίνοντας στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα. Υπάρχει κίνδυνος να χάσουμε την πολιτική μας αυτοσυνειδησία και να αφομοιωθούμε όπως το επιθυμούν οι δυτικοί.

«Ο αληθινός Ρωμικός ξέρει ότι έχει δύο ισχυρά όπλα με τα οποία είναι πανέτοιμος να είσχωρήσει στην μάχη του Ευρωπαϊκού ανταγωνισμού. Πρώτο του όπλο ή παράδοσις ή οποία στηρίχθηκε πάνω στον Θεό, και μάλιστα στον προσωπικό Θεό, και όχι στον αφηρημένο. Η κοινωνία μας δεν δημιουργήθηκε ανεξάρτητα από το Θεό. Ένω για την ύλιστική Εύρώπη εν αρχή ήν ή ύλη για την φιλοσοφική Εύρώπη «εν αρχή ήν ή Ίδέα» για την Ορθοδοξία εν Αρχή ήν ο Λόγος.

.....

Το δεύτερο στοιχείο όπλο στα χέρια του Ρωμιού είναι ότι: κέντρο της παραδόσεώς του είναι ή Έκκλησία. Η εκκλησία δεν βρίσκεται εις το περιθώριο της ορθόδοξης κοινωνίας αλλά ή κοινωνία στηρίζεται επάνω στην Έκκλησία.

.....

Αλλά και ο γνωστός Μουσικοσυνθέτης, ο Μίκης Θεοδωράκης όμολογή ότι ή Έκκλησία είναι το λίκνο του Έθνους το λίκνο της φυλής μας το λίκνο του Έλληνισμού. Μέσα εκεί περνάμε τις πιο ακριβές ώρες της ζωής μας. Εκεί βαπτίζουμε τα παιδιά μας αφού πρώτα βαπτισθούμε έμεις οι ίδιοι εκεί παντρευόμαστε και εκεί αποχαιρετάμε τους αγαπημένους μας. Είτε το θέλουμε είτε δεν το θέλουμε τις πιο σημαντικές συνταρακτικές στιγμές της ζωής μας τις έχουμε περάσει όλοι μας στην Έκκλησία τα έρωτήματα που μπορούν εύλογα να διατυπωθούν είναι: Γνωρίζουν οι πολιτικοί μας αυτήν την παράδοση του τόπου τους; Μπορούν να βοηθήσουν τον λαόν να την αναπτύξη περισσότερο εκδιώχνοντας την άθεϊστική και απάνθρωπον σε πολλά σημεία δυτική παράδοση ή μήπως κάνουν τα πάντα δια να την πνίξουν μεταφέροντας περισσότερο την δυτική προβληματική; Μπορούν να συλλάβουν την δίψα των Ευρωπαίων για την Έλληνορθόδοξη Παράδοση και στην συνέχεια έχουν την δυνατότητα να ανταποκριθούν στην δίψα τους.

Διεθνής έκστρατεία για το όζον ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΘΑΤΣΕΡ

»Νέα» 27/4/89

ΛΟΝΔΙΝΟ, 27.

Ομάδα από κορυφαίους επιστήμονες συναντήθηκαν χτές με τη Μάργκαρετ Θάτσερ, που τους κάλεσε επειγόντως να περάσουν σχεδόν μιά ολόκληρη μέρα μαζί της, κάνοντάς της «σεμινάριο ένημέρωσης» για το άζωτο, το όζον και το φαινόμενο του θερμοκηπίου.

Στά 30 άτομα που συζήτησαν το πρόβλημα περιλαμβάνονταν και οι ύπουργοί Περιβάλλοντος και Έσωτερικών, Νίκολας Ρίντλεϋ και σέρ Τζέφρυ Χάου.

Η συζήτηση έγινε με άκρα μυστικότητα, και δεν εκδόθηκε καμιά ανακοίνωση, αλλά έγινε γνωστό ότι ή Βρετανή πρωθυπουργός «ήταν εξαιρετικά ανήσυχη» για τις διαστάσεις του προβλήματος, και ότι οι επιστήμονες του «σεμιναρίου» της είπαν ότι, σύμφωνα με τις τελευταίες μετρήσεις, το όζον εξαφανίζεται από την ατμόσφαιρα πολύ πιο γρήγορα απ' όσο νόμιζαν μέχρι πριν από λίγον καιρό.

Διαπιστώθηκε ακόμη ότι σημειώνεται ανεπαίσθητη αλλά σαφής άνοδος της θερμοκρασίας του πλανήτη. Αν επέλθει μαζική τήξη των πάγων στο Βόρειο Πόλο, μπορεί να βρεθούν κάτω από τα νερά της θάλασσας ολόκληρες παράκτιες πόλεις της Αγγλίας, καθώς και μέρος του Λονδίνου.

Το όζον ήταν το αντικείμενο συνάντησης ειδικών και στο Έλσίνκι, όπου όμως δεν επήλθε συμφωνία, κυρίως λόγω διαφωνιών των Αμερικανών με τους Σοβιετικούς ως προς τα αίτια του αφανισμού του αερίου αυτού και τις μεθόδους πρόληψης της καταστροφής.

Οι ειδικοί θα συναντηθούν και πάλι για τρεις μέρες την έρχόμενη εβδομάδα, και ελπίζουν ότι αυτή τη φορά θα συμφωνήσουν σε συγκεκριμένα μέτρα που πρέπει να ληφθούν.

Στιγμιότυπον τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κου Χρυσοστόμου καὶ τῶν Ἀρχιερέων ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κου Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κου Εὐθυμίου, Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κου Στεφάνου Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κου Ἰουστίνου ἐν μέσῳ τοῦ Ἱερατείου.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, εἰς ἐξοχὴν Καπανδριτίου

Τὴν 2αν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, Σάββατον, Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, ἐώρτασε πανηγυρικῶς ἡ Μονὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς τὸ Καπανδρίτι μὲ πλήρη Βυζαντινὴν μεγαλοπρεπείαν, χοροστατοῦντος τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κου Γερωντίου οὗ καὶ κτήτορος τῆς Μονῆς. Πούλμαν ἀπὸ Πειραιᾶ καὶ Σαλαμίνα καὶ ἄφθονα Ι.Χ. παρευρέθησαν εἰς τὴν πανήγυριν. Ὁ Σεβασμιώτατος κος Γερώντιος πλαισιούμενος ἀπὸ τοὺς ἀρχιμανδρίτες Πολύκαρπον Μπεγγῆν, Χριστόφορον Ἀγγελόπουλον καὶ τῆς συνοδείας του π. Δαμασκηνὸν τοῦ ἀρχιμανδριτοῦ Γερωντίου Λουδάρου, Νεκταρίου Δικαίου καὶ π. Γεωργίου Σμυράκη προσέδωσαν τὴν πρέπουσαν αἴγλην. Τὸ Βυζαντινὸν μέλος τὸ ἀπέδωσαν μελωδικῶς οἱ ἐκλεκτοὶ Μαῖστωρες τῆς μουσικῆς κ.κ. Ἰωάννης Συμεωνίδης,

Βασίλειος Καραμήτσας καὶ Ἰωάννης Περδικούρης.

Τὸ πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ ἐπίτιμος δικηγόρος κος Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος κατὰ τρόπον εὐφραδῆ καὶ ἐθνικῶς χαρμόσουνον. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀκολουθίας ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς εἰκόνης παρὰ τοῦ ἀρχιερέως καὶ τοῦ λοιποῦ ἱερατείου καὶ ὅλου τοῦ ἐκκλησιάσματος. Κατ' αὐτὴν ἐγένετο μικρὰ ἐπιμνημόσυνος δέησις εἰς τὰς ἐκεῖ ἀναπαυόμενας μοναχὰς Γερασιμίαν, Διονυσίαν καὶ Ἀνδρονίκη. Αἱ πληροφορίες μας εἶναι πὼς ὅλαι ὑπῆρξαν ἅγαι μορφαὶ τιμῶσαι τὸ μοναχικὸν σχῆμα ποῦ ἔφερον ἐπαξίως. Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρομεν ὅτι αὐτὴ ἡ ἀνδρῶα Μονὴ εὐρίσκεται ἐντὸς πλουσίου πευκῶνος καὶ λουλουδιῶν καὶ ἡ ἐντύπωσις τῶν προσκυνητῶν ἦτο ἐξαιρετικὴ. Μετὰ τὸ πέρας περὶ τὴν δωδεκάτην παρετάθη πλουσία νησιήσιμος τράπεζα ἀγάπης εἰς ἣν παρεκάθισεν ὅλον τὸ ἐκκλησίασμα μετὰ δὲ τῶν συνδαιτημόνων εὐρίσκετο ὁ πρῶν δήμαρχος Μεγάρων κος Κιούσης. Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ καταξίῃ τὸν κτήτορα, ἀρχιερέα κόν Γερώντιον μὲ πλήρη ὑγεία καὶ ἀγαλλίαις νὰ ἐορτάζῃ τὴν πανήγυριν ταύτην, μεθ' ὅλου τοῦ ποιμνίου του.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

1. Ὡς παρατηροῦν οἱ ἀναγνώσται τὸ πασχάλιον φύλλον εἶναι ἐμπλουτισμένον μὲ πολλὰ ἀναστάσιμα ἀπὸ τὴν γραφίδα τοῦ ἱερομονάχου Νεοφύτου ὁ ὁποῖος εἶναι ἄγνωστος διὰ τὸν περισσότερον χριστιανικὸν κόσμον διότι ζῇ τῶρα ἐπὶ δεκαετίας ἐν χριστιανικῇ ἀφανείᾳ. Ἡ φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ βρίσκεται εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ δημοσιεύσῃ συγγραφικὴν του ἐργασίαν διότι ἡ πέννα του εἶναι πνευματοκίνητος.

Βεβήλωσις

2. Εἶναι στ' ἀλήθεια ντροπὴ νὰ βλέπομεν πῶς καταντήσαμε γυναῖκες νὰ βρίσκονται καὶ νὰ ἐμφανίζονται ὡς ἱερεῖς καὶ ἐπίσκοποι εἰς τὸν πρωτεσταντικὸν κόσμον. Τόσον φοβερὸν κατρακύλισμα δὲν ἀνέμενον οἱ αἰῶνες, καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ «βδέλυγμα ἐρημώσεως» ἐμφανιζόμενον τὸν τελευταῖον καιρὸν. Τρανὸν σημάδι τῆς ἐκπεσοῦσης ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας, αἱ γυναῖκες νὰ ἱεουργοῦν ὕψιστα ὑπουργήματα, ἀλλὰ τί περιμένει κανένας ἀπὸ τὸν Προτεσταντισμὸν ὅταν αὐτὸς κατήργησε πολλὰ ἐκ τῆς Βίβλου καὶ πρὸ παντὸς τὴν καταργηθεῖσα παρ' αὐτοῦ παράδοσιν.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

3. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Αὐστραλίας κος Στυλιανὸς Χαλκιανάκης, εἰς τὸ προσκίνιον. Μὰ δὲν σοῦ ἔφτανε ἀγαπητὲ «φίλε» ἡ δόξα ποὺ ἔχεις ὡς πνευματικὸς ἀρχηγὸς τόσων μυριάδων ἐλλήνων τῆς Αὐστραλίας, ποὺ τοὺς ταλανίζεις χρόνια καὶ χρόνια μὲ τὰ παράδοξα καὶ ἀκαταλαβίστικα κηρύγματά σου; Ἐπρεπε νὰ ἀναλάβῃς καὶ τὸν ρόλο τοῦ ὑπερασπιστοῦ τοῦ ἀντιχρίστου Νικολάου Καζαντζάκη; Δὲν εἶχες διαισθανθῇ πῶς ὅλα τὰ συγγράμματα περιέχουν βλασφημίας κατὰ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μας, καὶ ἰδιαίτερα τοῦ Θεανθρώπου μας Ἰησοῦ; Δικαίως λοιπὸν γηραιὸς Ἐπίσκοπος τῆς Νεοσημερολογιακῆς Ἐκκλησίας σὲ ὀδηγεῖ εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον, διὰ τὰ περαιτέρω...

4. ΒΙΟΛΟΓΙΚΑ – ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΚΑ

Πολλοὶ μᾶς ἀνέφεραν ὅτι τοὺς ἔκαναν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν τὰ ὅσα ἀνέγραψεν τὸ φύλλον μας, τὰ ὁποῖα τῷ ὄντι εἶναι καταπληκτικά, καὶ προέρχονται

ἀπὸ Ρώσους ἐπιστήμονας, ὀλιγοστῆς ἢ καὶ ἀμφισβητουμένης πίστεως διὰ τὰ ἔσχατα τῶν αἰώνων. Θὰ πρέπει νὰ προστεθῇ εἰς τὸ παρὸν φύλλον καὶ ἡ βύθις τοῦ πυρινοκινήτου Ρωσικοῦ ὑποβρυχίου κοντὰ εἰς τὰς Φιλανδικὰς ἀκτὰς μὲ δεκάδες θύματα καὶ ἴσως «αὔριον» μὲ ἐκδήλωσιν ραδιενεργείας, ὅχι μόνον εἰς τὸν χῶρον ποὺ ἐβυθίσθη ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἐὰν δὲν σταματήσῃ ἡ χρῆσις τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας ἀπ' ὅλα τὰ κράτη βαίνομεν ὀλοταχῶς πρὸς τὴν... αὐτοκαταστροφὴν!

5. ΝΥΞ Ἀγίου Βαρθολομαίου εἰς τὸ Χίλσμπορο Ἀγγλίας.

Πάντοτε κλαίμε γιὰ νεκροὺς εἰς τὰ μεγάλα μάτς τοῦ κόσμου ποὺ διακυβεύονται χαρτοπαικτικὰ ἑκατομμύρια λίρες! Αὐτὴν ὅμως τὴν φορὰν πλέον τῶν ἐννενηκοντα εἶναι οἱ νεκροὶ καὶ διακόσιοι οἱ τραυματίες. Φανερά πλέον γίνεται ὀφθαλμοφανὲς ὅτι ὁ ἀνθρωποκτόνος διάβολος ἐκεῖ ἔχει τὸ στέκι του, καὶ καταβροχθίζει ψυχικὰ καὶ σωματικὰ τὸν ἀνθρώπον (ἐξ οὗ καὶ ἀνθρωποκτόνος) ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ τί ντροπὴ οἱ ἀγωνιστικοὶ στίβοι νὰ μετατρέπωνται σὲ πεδία μάχης! Καὶ αὐτὸ εἶναι μία συνέπεια καὶ σαφὴς ἐκδήλωσις «Βαρβαρισμοῦ». Ἐφυγε τὸ ἰδανικὸν τῆς ἀσκήσεως τῶν σωμάτων ὡς «σωματικὴν γυμνασίαν» ὅπως τὴν ἀποκαλεῖ ὁ Θ. Παῦλος, καὶ ἀπεκατεστάθη μὲ τὴν ὠμὴν βίαν. Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἃς μὴν ξεχάσουμε αὐτὸ ποὺ ἐγίνε εἰς τὴν θυρίδα 7 τοῦ Σταδίου Καραϊσκάκη, μὲ τοὺς 29 νεκροὺς καὶ τὸν τετραπλάσιον ἀριθμὸν τῶν τραυματιῶν. Κρατῆστε τὰ παιδιὰ σας κοντὰ σας, διὰ τὴν ἠθικὴν ἀσφάλειάν των καὶ τὴν ἀκεραιότητά των.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΤΗΣ

Παρ' ὅλο τὸ γεγονὸς ποὺ σήμερον ὁ δημοσιογραφικὸς χάρτης καὶ τὰ ἐκτυπωτικά ἔχουν πρὸ πολλοῦ πάρει τὴν ἀνιούσαν, διαπλασιασθῇ ἢ τριπλασιασθῇ ἡμεῖς ἀφήσαμεν τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου εἰς 30 δραχμὰς καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ἐτήσιαν συνδρομὴν πρὸς 500 δρχ. Αὐτά, ἐλάχιστα καλύπτουν τὴν δαπάνην ἐκδόσεώς της. Καὶ τοῦτο διότι γνωρίζομεν ὅτι τὸ περιοδικὸν ἐπιτελεῖ ἔργον ἀποστολικὸν καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ παρακαλοῦμεν αὐτοὺς ποὺ ἔχουν πολὺ καιρὸν νὰ πληρώσουν νὰ ἀποστείλουν τὴν συνδρομὴν των (τὸν ὀβολὸν των) διὰ τὴν στοιχειώδη κάλυψιν τῆς ἐκδόσεως.

ΠΡΟΣ ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΙΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Δευτέρα Συνέχεια

Ἀπάντησις εἰς τὸ ἀντίχριστον δημοσίευμα τοῦ κου Πλεύρη Κων/νου ὑπὸ μοναχοῦ Διονυσίου τὴν 20/2-2-1989.

Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὴν ἄρνησιν τοῦ διδασκάλου ἀπὸ τὸν Πέτρον ἔχω νὰ σᾶς τονίσω, ὅτι μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους καὶ ὅταν τὸν μετέφεραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχιερέως Καϊάφα ὁ Πέτρος δὲν ἔπαυσεν νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν Διδάσκαλόν του Ἰησοῦν ἀλλὰ παρηκολούθει ἀπὸ μακριὰ καὶ ἔφθασε μέχρι τὰ πρόθυρα τῆς οἰκίας τοῦ Καϊάφα, ὅπου καὶ ἐπερίμενε νὰ δῇ τὴν ἐξέλιξιν τῶν πραγμάτων ἂν καὶ τοῦ ἦταν ἤδη γνωστὰ ὡς τοὺς τὰ εἶχεν προαναγγεῖλει ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως τὸν ἀπηρνήθη τρεῖς φορές. Ἀλλὰ διατὶ ἠρνήθη ὁ Πέτρος τὸν διδάσκαλόν του τώρα ἐνῶ πρὸ ὀλίγου, ὡς ἔχομεν ἀναφέρει, ἦτο ἕτοιμος νὰ θυσιασθῇ δι' Αὐτόν;

Τοῦτο τοῦ τὸ εἶχεν προαναγγεῖλει ὁ Χριστός, ὅταν ἀπὸ ὑπερηφάνειαν ὁ Πέτρος εἶχε πεῖ εἰς τὸν Ἰησοῦν ὅτι καὶ ἂν ὅλοι κλονισθοῦν εἰς τὴν πρὸς σέ πίστιν ἐγὼ ὅμως οὐδέποτε θὰ σκανδαλισθῶ. Καὶ τότε ὁ ἀγαθὸς Ἰησοῦς διαγνώσας τὸν ὑπερήφανον τρόπον ποῦ ὠμίλησεν ὁ Πέτρος καὶ θέλοντας νὰ τὸν διδάξῃ τὴν ταπεινοφροσύνην τοῦ εἶπεν: Πρὶν ὁ πετεινὸς κράξῃ δηλαδὴ πρὶν τὰ χαράματα, τῆς αὐγῆς θὰ με ἀρνηθῇς τρεῖς φορές, ὅπως καὶ ἀκριβῶς συνέβη. Ματθ. Κεφ. 26 παρ. 33/34 «Ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ. Εἰ πάντες σκανδαλισθήσονται ἐν σοὶ ἐγὼ οὐδέποτε σκανδαλισθήσομαι. Ἐφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. Ἀμὴν λέγω σοὶ ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ νυκτὶ πρὶν ἀλέκτωρ φωνῆσαι τρεῖς ἀπαρνήσῃ με. (Ἐξηγ.). «Ἀλλ' ὁ Πέτρος ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν πρὸς αὐτόν. Ἐάν ὅλοι κλονισθοῦν εἰς τὴν πρὸς Σέ πίστιν, ἐγὼ ὅμως οὐδέποτε θὰ σκανδαλισθῶ. Εἶπεν εἰς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς. Ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ σέ βεβαιῶ, ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα προτοῦ νὰ λαλήσῃ ὁ πετεινός, θὰ με ἀπαρνηθῇς τρεῖς φορές». Ὁ Ἰησοῦς ἤθελε νὰ διδάσκῃ τὸν Πέτρον καὶ κατ' ἀντανάκλασιν καὶ ὅλους ἡμᾶς τὴν ταπεινώσιν, ἣτις εἶναι ἡ ὑψίστη τῶν ἀρετῶν δίχως τὴν ὁποίαν δὲν μπορεῖ τις νὰ σωθῇ οὔτε καὶ νὰ ἔχῃ πλήρη διαύγειαν πνεύματος καὶ τὸν ἄφησε ἄνευ τῆς ἀναλόγου βοηθείας, διὰ τῆς χάριτός του, μὲ μόνον τὰς ἰδικὰς του δυνάμεις, διὰ νὰ πέσῃ εἰς τὴν ἄρνησιν τοῦ ἡγαπημένου του διδασκάλου καὶ νὰ διδαχθῇ τὴν εὐλογημένην ταπεινώσιν, ἀποκτώντας δηλαδὴ τὴν ἀπιστίαν εἰς τὰς ἰδικὰς μας δυνάμεις ἀφ' ἑνός καὶ ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἔχωμεν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀπὸ ἀγαθότητα συμπαράστασιν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

Ἐπ' αὐτοῦ ἐκτεταμένα ὁμιλεῖ εἰς τὸ Βιβλίον του ὁ Ἀόρατος Πόλεμος Κεφ. Α' ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης διότι μὲ αὐτὴν τὴν πνευματικὴν τοποθέτησίν μας εἰσερχόμεθα εἰς τὸν χώρον τῆς εὐλογημένης Ταπεινώσεως. Κατόπιν ὅμως ὁ Πέτρος ἐνθυμηθεὶς τὴν προαναγγελθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Διδασκάλου του πτῶσιν διὰ τῆς ἀρνήσεως καὶ συναισθανθεὶς καὶ τὴν ἀδυναμίαν του καὶ τὴν ὑπερηφάνειάν του ἔκλαυσεν πικρῶς. Καὶ τότε ὁ Κύριος τὸν συνεχώρησεν ἐπιδεικνύοντας τὸ μέγεθος τῆς μεγαλοψυχίας Του εἰς τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας τοῦ Πέτρου καὶ κατ' ἀντανάκλασιν εἰς ὅλους ὅσοι μετανοοῦν εἰλικρινὰ πολὺ πρόθυμα ὁ Σωτὴρας μας παραχωρεῖ τὴν συγχώρησιν καὶ τοὺς ἀποκαθιστᾷ εἰς τὴν προτέραν τῶν θεσιν ἄλλως θὰ ἦμαστέ ὅλοι χαμένοι, διότι ὡς ἄνθρωποι ὅλοι ἀμαρτάνομεν συνεχῶς καὶ ἔχομεν ἀνάγκην συνεχοῦς μετανοίας ἀγωνιζόμενοι νὰ μὴν ἐπαναλάβωμεν πλεόν τὴν ἀμαρτίαν καὶ νὰ τὴν μισήσωμεν.

Βλέπομεν ἀκόμη νὰ ὑποτιμᾶτε τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, διότι ἦσαν ἀπλοὶ ψαράδες εἰς ἀντιπαράθεσιν μὲ τοὺς φιλοσόφους ποὺ ἦσαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους. Εἶχαν ὅμως οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ μας πλοῦτον πνευματικὸν καὶ πρὸ πάντων καλὴν προαίρεσιν ἐσωτερικῶς.

Ἀκόμη δὲ ἐδιάλεξε τοὺς ἀδυνάτους ψαράδες γιὰ μαθητάς Του διὰ νὰ μᾶς δόσῃ νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι τίς δυνάμεις θὰ μᾶς τίς δόσῃ ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ Πηγὴ πάσης δυνάμεως, ἀπὸ τὴν ἄλλην δὲ πλευρὰν λόγῳ τοῦ μεγέθους τοῦ ἔργου τῆς διαφωτίσεως τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τῆς Νέας διδασκαλίας τῆς Καινῆς Διαθήκης νὰ ἀναφανῇ ἡ δύναμις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποῦ ἐπεσκίασε τοὺς μαθητάς μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος μας κατὰ τὴν Πεντηκοστήν.

Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὴν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα, δηλαδὴ ἐνὸς τῶν μαθητῶν του, μολονότι διέπραξε μέγιστον ἀμάρτημα λόγῳ τῆς φιλαργυρίας του, ὅμως ὁ Θεὸς μᾶς ἐπλασεν ἐντελῶς ἐλευθέρους νὰ πράττωμεν καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν.

Ἀλλὰ καμμιά φορὰ ἀπὸ ἀδυναμίαν ἰδικήν μας δὲν ἔχομεν διαύγειαν πνεύματος διὰ νὰ συναισθανθῶμεν τὴν ἀντανεκλαστικὴν ἀξίαν τῶν πράξεών μας ἐκ τῆς ἐπιπτώσεως τῶν ἐπὶ τῆς προσωπικότητός μας καὶ νὰ νομίσωμεν, ὅτι κάτι εἶναι καλὸν ἐνῶ δὲν εἶναι στὴν πραγματικότητα. Καὶ ἔτσι ὁ Ἰούδας νομίζοντας, ὅτι ὁ διδάσκαλός του ὡς θεὸς ὅπως τὸν ἐπίστευεν, ἐπερίμενε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν θεϊκὴν Του δύναμιν διὰ νὰ κατατροπώσῃ τοὺς ἐχθροὺς Του καὶ τοὺς δεῖξῃ τὴν δύναμιν Του.

(Συνεχίζεται)